Maestrul genului horror

JOHN SAUL

COȘMARUL

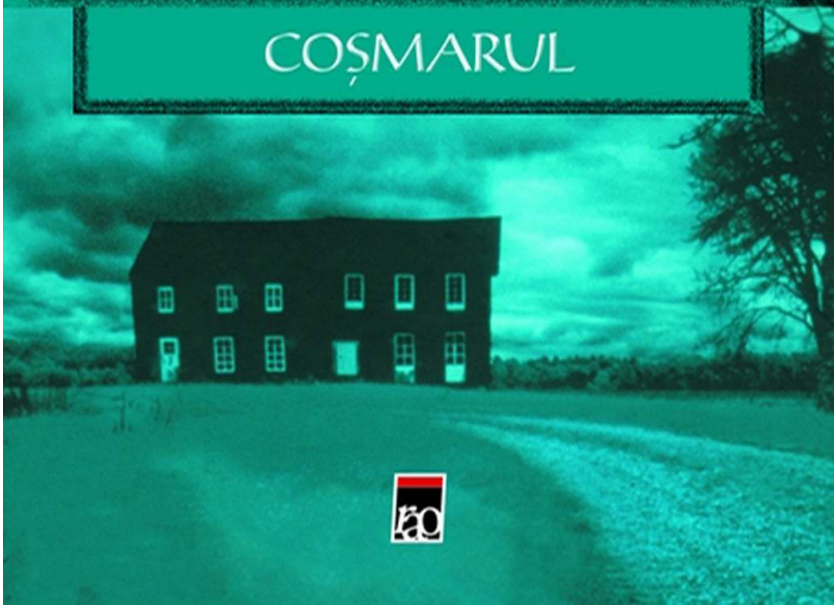

John Saul
Coşmarul

Perfect Nightmare
2005

Prolog

„Noaptea trecută, înainte să-mi dau seama ce am de făcut, am rătăcit prin casa lor vreme îndelungată.

M-am îndrăgostit din capul locului de această clădire – de ea şi de fata care trăia acolo. Şi noaptea trecută totul a fost perfect, ca întotdeauna.

Probabil că datorită luminii difuze.

Îmi amintesc că atunci când am văzut-o prima dată erau lumânări aprinse pretutindeni – într-adevăr, strălucirea lor m-a vrăjit.

Ca o molie atrasă de o flacără?

Ştiu că sună a clişeu, dar nu se zice oare că un clişeu se bazează pe un adevăr?

Iar licărul lumânării m-a hipnotizat, ca şi chipul fetei de altfel.

Faţa ei, dar şi trupul.

Şi din nou mă inundă amintirile. Parcă familia sărbătorea ceva, nu?

O zi de naştere?

Nu ştiu.

Şi nici nu voi afla vreodată.

Dar ce mai contează, când eu nici măcar nu aveam idee despre vârsta ei.

Singura certitudine era că fata întruchipa perfecţiunea, că am îndrăgit-o imediat ce i-am zărit

trăsăturile învăluite în razele tremurânde ale flăcăruilor, care parcă scoteau în evidenţă o misterioasă lumină interioară.

O lumină care-mi rămânea necunoscută.

Mă întreb dacă aşa se explică fascinaţia mea pentru lumânări. Poate datorită strălucirii ciudate care încălzeşte şi, în acelaşi timp, alungă întunericul?

N-aş fi în stare să formulez un răspuns precis.

Şi nici nu-mi pasă, sincer să fiu. Imaginea ce-mi umple gândurile este a casei luminate şi a chipului ei frumos şi tânăr ce radia o căldură aparte, care m-a înlănţuit cu puterea ei.

După prima noapte, i-am vizitat locuinţa ori de câte ori a fost posibil, m-am furişat înăuntru şi am aprins lumânări, suficient cât să mă pot descurca primprejur. Când am păşit în dormitorul fetei, croindu-mi drum printre umbrele întunecate de pe coridor cu agilitatea unui animal sălbatic, am înţeles.

Am înţeles că era a mea.

Iar copila iubea lumânările la fel de tare ca şi mine. Camera gemea de ele. Pe şifonier, pe masă, pe noptieră şi pe birou.

Doar una singură ardea.

Îmi amintesc cum m-am oprit lângă prag, trăgând cu ochiul prin uşa întredeschisă.

Flacăra ei m-a ademenit dureros de repede.

Am intrat în încăpere şi am închis uşa cu cea mai mare precauţie. Aveam senzaţia că plutesc pe deasupra covorului. Când am ajuns lângă pat, am privit în jos şi i-am sorbit dulceaţa perfectă. Câtă bucurie! Ne aparţineam unul altuia.

N-am atins-o. Nuuuu, tinereţea şi inocenţa ei îmi ofereau un sentiment minunat de satisfacţie.

A trecut mult timp până când mâinile mele au

descoperit pielea ei fină.

Şi când momentul magic a sosit, nu s-a supărat.

Sunt convins de asta, pentru că a stat neclintită, lăsându-mi degetele să-i dezmierde contururile şi buzele să se lipească de ale ei.

Mă simţeam atât de bine… sublim.

Credeam că vom petrece astfel o veşnicie, că ne vom împărtăşi iubirea, dar, brusc, într-o noapte, m-a respins.

Ca şi cealaltă.

Şi atunci am priceput ce trebuia să fac.

Şi când anume.

Mai exact, aseară.

Doar venise ajunul Crăciunului.

Mai văzusem casa înainte, tot într-un ajun, când am pândit ascuns în beznă, urmărind cum lumânările prind viaţă una câte una, ridicând valurile negre treptat, treptat, până când întreaga clădire s-a înconjurat de o strălucire aurie.

Până şi bradul, ce fusese aşezat în faţa peretelui de sticlă ce dădea spre lac, scânteia, împodobit cu mici lumânărele ce pâlpâiau delicat în suporturile fine agăţate chiar la capătul ramurilor.

Ce privelişte uluitoare… un balsam pentru suflet.

Şi azi-noapte am dat viaţă din nou spectacolului.

Plecaseră cu toţii la culcare, iar eu eram singur la parter.

M-am mulţumit numai cu o cameră în care am aprins toate lumânările. Cele din monturile prinse în pereţi şi cele din mâinile ridicate ale celor două figurine de alamă – deşi nu-mi pot explica de ce, mie mi se părea că aduc a statuete ruseşti – care sunt aşezate pe masa de joc din mahon.

Am însufleţit şi cele trei sfeşnice argintate cu câte două braţe din vitrina aflată în faţa peretelui din sticlă.

În sfârşit, veni şi rândul bradului.

L-am fixat cu privirea înmărmurit, conştient că era ultima dată când îl mai vedeam.

Ultima dată când mai vedeam şi casa.

Apoi, cu grijă, am stins fiecare lumânare şi am urcat la etaj.

Ca de obicei, lângă patul ei m-am lăsat cuprins de vraja unei lumânări aprinse.

Şi a chipului ei fără seamăn.

Părul se ondula, formând un nimb în jurul capului, lucind în scânteierea aurie. Înduioşat de nevinovăţia ei, am vrut s-o mai ating.

Şi totuşi m-am abţinut.

Noaptea trecută am împlinit ceea ce trebuia împlinit. Am aprins toate celelalte douăsprezece lumânări din dormitor.

Cu fiecare chibrit scăpărat, cu fiecare fitil arzând, întunericul murea şi umbrele dispăreau dezvăluindu-mi înfăţişarea.

Nu mai avea importanţă, căci urma să nu mă mai întorc niciodată aici.

Locul ideal, copilul ideal, familia ideală… vor pieri.

M-am întors atunci spre fată.

Zâmbea în somn.

Visa oare la dimineaţa de Crăciun? Nu voi şti nicicând.

Pironit lângă uşă, am observat cum, prin fereastra deschisă de mine, o briză uşoară pătrunde înăuntru.

O adiere care unduieşte perdeaua fină de dantelă îndeajuns de aproape pentru ca flacăra să o prindă în îmbrăţişarea ei.

În clipa aceea mi s-a tăiat răsuflarea.

O nouă adiere, şi limbile de foc, plăpânde la început, căpătară forţe proaspete.

Se urcară lacome spre tavan, ca un păianjen mare ce

aleargă pe propria pânză. O secundă mai târziu, tentaculele roşiatice se întinseră spre tapet şi am înţeles că venise vremea să plec.

Ochii mei s-au îndreptat pentru ultima oară spre copilă.

— O să fie bine, am şoptit. Curând, ne vom întâlni din nou.

Sunt sigur că m-a auzit pentru că mi-a zâmbit.

M-am răsucit pe călcâie şi am părăsit-o înainte să se trezească.

Acum ştiu că nu am plecat atât de repede pentru ca ea să nu-mi zărească faţa sau să nu vadă ce am făcut.

Nu, motivul era altul.

Pur şi simplu, nu-mi doream s-o aud ţipând.”

Capitolul 1

Kara Marshall se uită pe furiş la ceas şi se întrebă dacă exista vreo modalitate – plină de *tact* – care s-o determine pe Claire Sollinger să mănânce puţin mai repede. Zadarnică încercare – toată lumea din Camden Green ştia că dacă iei masa cu Claire, două ore din viaţa ta se duceau pe apa sâmbetei. Pe Kara însă, nu o deranja foarte tare. Se cunoşteau de când Claire se oferise voluntar să-i sprijine proiectul de restaurare a vechii pieţe din oraş. Aceasta urma să redevină parcul de dinaintea procesului de „modernizare” suferit la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, când Camden Green, împreună cu alte douăsprezece oraşe situate de-a lungul coastei de nord a regiunii Long Island, hotărâse să-şi dedice viitorul industriei construcţiilor de automobile, renunţând la vechea piaţă în favoarea unei parcări imense. Planul nu a funcţionat: în ciuda *mollului* de la periferie, care apăruse zece ani mai târziu, centrul oraşului se transformase într-

un mare teren viran. Asta până când Kara şi câteva prietene de-ale ei s-au decis să schimbe lucrurile şi au pus bazele unui comitet care să reconstruiască piaţa în dorinţa de a revitaliza Camden Green.

Claire Shields Sollinger venise şi ea la prima lor întrunire. În încăpere s-a lăsat liniştea când a intrat ea, pentru că nimeni nu se aştepta ca cineva din imensele vile luxoase din zona Flinders Beach să ia parte la o astfel de întâlnire.

Să doneze bani, da. Dar nu să se implice efectiv în organizare.

Cu toate astea, Claire acolo, cercetând chipurile şocate. Îşi arcuise sardonic o sprânceană şi i se adresase direct Karei:

— Se pare că soţul meu m-a înlocuit cu secretara lui, aşa că dispun de o grămadă de timp liber. Mă pricep la grădinărit şi nu mă deranjează dacă mă murdăresc pe mâini. Pe scurt, cum vă pot fi de ajutor?

Confirmând atât de deschis zvonurile care circulau prin oraş de săptămâni întregi, practic îi dezarmase pe toţi cei prezenţi. În plus, se ţinuse de promisiune, participând la toate întâlnirile lor şi ajutând-o pe Kara să angajeze (şi să plătească) un arhitect care să reproiecteze piaţa aşa cum arătase ea cu decenii în urmă. Ce să mai vorbim, devenise extrem de utilă. Numai că prânzurile se lungeau la infinit şi, chiar şi după zece ani, nimeni, nici măcar Kara, nu găsea curajul de a-i spune lui Claire Shields Sollinger că mai avea şi alte treburi de rezolvat.

Acum, Claire îşi înclină capul într-o parte şi se încruntă, iar Kara îşi dădu seama că o observase când îşi privise ceasul pe furiş.

— Te reţin, zise femeia.

În timp ce Kara căută un răspuns cât mai puţin jignitor, Claire ceru ospătarului nota de plată.

— Doar ne cunoaştem de atâta timp, de ce nu mă atenţionezi că mă lungesc prea mult cu masa, Kara?

— Dar nu... începu Kara, dar însoţitoarea o întrerupse.

— Ba da, întotdeauna se întâmplă aşa. La urma urmei, eu nu prea am altceva de făcut, nu? Şi numai tu eşti de vină.

— Eu sunt de vină? Claire, ce tot îndrugi acolo?

— Păi, comitetele tale, spuse Claire, azvârlind cartea de credit pe tava chelnerului fără să arunce nici cea mai mică privire spre nota de plată. N-ai mai convocat unul nou de luni de zile şi, trebuie să recunosc, mă plictisesc de moarte. Şi când mă plictisesc, cei care iau prânzul cu mine trebuie să aibă nervi de oţel.

Kara inspiră adânc şi ajunse la concluzia că era mai bine să-i spună ce avea pe suflet acum, decât să tot amâne.

— Ştii, tare mi-e teamă că tu o să fii cea care va trebui să organizeze lucrurile. Am o întâlnire cu un agent imobiliar.

Claire făcu ochii mari.

— Te muţi?

— În centru. Eu şi Steve şi cu mine nu mai petrecem suficient timp împreună şi...

Kara se opri, aducându-şi aminte de împrejurările care o obligaseră pe prietena ei, cu zece ani în urmă, să accepte singurătatea.

— Şi nu vrei ca mariajul tău să sfârşească la fel ca al meu, completă Claire în locul ei. O să ne fie dor de tine. Cel puţin mie, sigur o să-mi fie.

Kara îşi lăsă capul în jos.

— Asta-i tot? Nu încerci să mă convingi să nu plec?

— Nu, după ceea ce mi s-a întâmplat mie. Dacă-l iubeşti pe Steve – şi eu ştiu că-l iubeşti – trebuie să fii alături de el. Evident că şi el trebuie să-şi dorească acelaşi

lucru, şi bănuiesc că îşi doreşte. Spre deosebire de Phillip Sollinger.

Ospătarul se întoarse cu cartea de credit şi, după ce adăugă un bacşiş gras, Claire semnă chitanţa, ignorând în continuare sumele de pe ea.

— Şi Lindsay? întrebă ea, ridicându-se în picioare şi punându-şi geanta pe umăr.

— O să se obişnuiască, răspunse Kara.

Părăsiră restaurantul şi ieşiră în atmosfera luminoasă a unei după-amiezi de primăvară.

— N-are încotro.

— Nu neapărat, spuse Claire, în timp ce se îndreptau spre parcarea bine ascunsă în spatele unui bloc.

Datorită muncii lor din ultimii zece ani, locul arăta ca în urmă cu un secol, ultimul vestigiu al „modernismului" dispărând cu un an înainte, când stâlpii electrici fuseseră înlocuiţi cu replici ale mai vechilor felinare cu gaz lampant.

— La vârsta ei, un an înseamnă mult timp, mai ales când este şi ultimul an din liceu. Îmi aduc aminte când Chrissie...

Veni rândul lui Claire să tacă, dar Kara se abţinu să comenteze mai departe. Trecuseră de-abia câteva luni de când nepoata ei murise într-un incendiu la una din cabanele de schi ale familiei Shields din Vermont, iar lui Claire îi era încă foarte greu să vorbească despre această nenorocire.

— O să-ţi simt lipsa, reluă ea cu un oftat, când liniştea începuse să apese prea tare pe umerii lor. Oricine altcineva s-ar fi străduit să găsească vorbele potrivite, dar, la drept vorbind, nici nu există cuvinte potrivite pentru asemenea situaţii.

Ajunseră la maşinile lor, şi Claire o luă de braţ pe Kara.

— Dacă pot să te ajut cu ceva, sună-mă, bine?

— Nu crezi că ţi-am dat suficiente telefoane în ultimii zece ani?

— Ba da, dar pentru „bunăstarea comunităţii” o să mai suport, răspunse Claire, accentuând ultimele două cuvinte pe un ton care le făcu pe amândouă să zâmbească. De data asta, discutam despre tine. Aşa că nu şovăi dacă ai nevoie de ceva. Numai simpla îngrijire a unei case înseamnă un serviciu cu normă întreagă şi, de vreme ce eu angajez alţi oameni care să-mi întreţină locuinţa, aş putea să te ajut pe tine. Atâta vreme cât nu mă pui să spăl geamurile.

— N-o să uit, o asigură Kara. Îţi mulţumesc mult.

Se urcă în maşină, porni motorul şi scoase maşina din parcare, dar, în loc s-o ia la stânga pe drumul cel mai scurt spre casă, se trezi că virează spre dreapta, străbătând străzile oraşului în care trăise atâţia ani.

Oraşul care arată astăzi atât de frumos şi datorită ei.

Ramurile copacilor înmuguriseră, iar florile aveau deja boboci. Peste o lună, turiştii, care începuseră să descopere Camden Green în ultimii ani, aveau să se plimbe de-a lungul bulevardului, ce nu mai semăna deloc cu o simplă stradă dintr-un orăşel din Long Island plin de malluri şi de centre comerciale, ci mai degrabă cu strada principală din sătucurile uitate de lume din Vermont ori New Hampshire. Peste câţiva ani, probabil că locul avea să fie înţesat de turişti şi avea să pornească din nou pe calea unui dezastru. În prezent însă, era exact ceea ce Kara îşi dorise dintotdeauna.

Un orăşel încântător, unde oamenii conviețuiau în armonie, unde copiii nu aveau probleme cu drogurile, iar străzile erau sigure în timpul nopţii.

Genul de aşezare despre care Ronald Reagan vorbise întotdeauna, dar care, din păcate, nu prea mai exista. Iar ea era nevoita s-o părăsească. Şi să se mute în centru.

Kara ura gândul ăsta. Nu-i plăcea că trebuie să-şi vândă casa, că trebuie să-şi găsească un apartament şi că trebuie să plece.

Dar ştia că n-are încotro, aşa că avea să strângă din dinţi şi să acţioneze în consecinţă. Atât ea, cât şi Lindsay. Familia ei va supravieţui într-un final.

Lindsay Marshall îşi dădu toată silinţa să-şi controleze furia care crescuse în ea începând de la micul dejun, dar, în ciuda eforturilor sale, aproape că smulse uşa de la dulapul ei din vestiar, aruncând cărţile înăuntru, după care o trânti cu toată puterea. Părinţii ei îi distrugeau viaţa şi, până avea să împlinească optsprezece ani şi să termine şcoala, era obligată să se conformeze dorinţelor lor.

Dar nu era corect faţă de ea.

Cum putuse mama ei să se poarte atât de rece?

— Mă întâlnesc cu un agent astăzi, o anunţase Kara de parcă i-ar fi spus că se duce la cumpărături. Eu şi tatăl tău ne gândim să vindem casa şi să ne mutăm în centru.

Lindsay se uită la ea cu gura căscată.

— Chiar înainte de ultimul meu an de liceu?

— O să fie bine, încercase s-o liniştească mama ei.

O să fie bine? *O să fie bine*? Lindsay nu se mai simţise în stare să se gândească la altceva toată ziua. Cuvintele îi răsunau în urechi necontenit.

„*O să fie bine*”. Din câte vedea, viaţa ei se afla pe marginea prăpastiei şi, indiferent de ceea ce spunea mama ei, *n-avea să fie bine deloc*.

Se aşeză pe banca din vestiar, aranjându-şi bustiera pentru ora de sport şi punându-şi şosetele albe şi pantofii Nike, incapabilă să-şi asculte colegele. De obicei, pălăvrăgeala fetelor o înveselea, dar astăzi i se părea că vorbeau despre nişte nimicuri tâmpite în comparaţie cu

necazul ce se abătuse asupra ei dis-de-dimineaţă.

— Bună, Linds.

Dawn D'Angelo îşi deschise dulapul aflat chiar lângă cel al lui Lindsay, îşi aruncă rucsacul înăuntru şi-şi scoase echipamentul sportiv. Ochii mari şi căprui ai lui Dawn şi părul ei castaniu alcătuiau un contrast minunat cu ochii albaştri şi părul blond al lui Lindsay.

Cele două adolescente aveau înfăţişări diferite, dar în rest erau cele mai bune prietene încă de la grădiniţă.

— Salut, oftă Lindsay, fără să-şi ascundă starea de spirit.

Dawn îşi arcui întrebător o sprânceană.

— S-a întâmplat ceva? Te simţi bine?

— N-am nimic.

Dawn o privi neîncrezătoare.

— Sper că n-ai răcit. Frate-miu a luat gripă. A vomat toată noaptea.

— Nu e vorba de gripă, o asigură Lindsay, terminându-şi de legat şireturile.

Dinspre sala de sport se auzi fluierul antrenoarei, iar fata se ridică de pe bancă pentru a se alătura celorlalte majorete, nerăbdătoare să-şi pună la lucru furia într-un mod constructiv.

Echipa şcolii tocmai se întorsese din Florida, unde ocupase locul doi în finala campionatului regional desfăşurat la Daytona. Până în clipa aceea, Lindsay visase să intre în echipă anul viitor.

Acum, aşa ceva nu mai era posibil.

Refrenul fără sfârşit ce-i chinuia gândurile se transformase din „O să fie bine”, în „Ce rost mai are?” şi frustrarea lăsă loc deznădejdii. Peste două săptămâni, majoretele din ultimul an trebuiau să aleagă fetele care aveau să formeze noua echipă şi – cel mai important – aveau să numească majoreta şefă, dar ce mai conta, nu?

Chiar dacă astăzi va executa perfect exerciţiile în faţa lor, tot degeaba. Visul ei de a schimba uniforma neagră cu cea roşie a echipei fusese spulberat fără milă la micul dejun.

Şi mama ei fusese majoretă – ar fi trebuit să înţeleagă importanţa unui astfel de moment. Cum de a putut să fie atât de nesimţitoare? De parcă ar fi fost un lucru oarecare…

Lindsay încerca să se concentreze asupra mişcărilor, dar pierdea şirul numărătorii şi ieşea din ritm. Pe deasupra, nu reuşea deloc să termine cu gesturi ample şi un zâmbet larg, detalii la fel de semnificative ca şi acrobaţiile în sine. „Zâmbiţi, fetelor, le sfătuia antrenoarea mereu. Nu exersăm numai sărituri, ci şi zâmbete!”

Agăţându-se de aceste cuvinte, Lindsay se apropie iute de locul ei, zâmbi cum ştiu ea mai frumos şi-şi dădu silinţa să găsească energia necesară, aşteptând să-i vină rândul pentru a executa săritura simplă pe care o exersau întotdeauna ca să se încălzească.

Se pregăti, zâmbi, inspiră adânc, sări puţin pe loc, alergă, îşi lipi mâinile de saltea şi începu ceea ce urma să fie o săritură perfectă.

Atunci se petrecu inevitabilul. Chiar când era cu picioarele în aer, un cot îi cedă şi se prăbuşi, lovindu-se mai întâi cu umărul şi apoi cu fundul.

Încheietura îi luă foc.

Antrenoarea şi Dawn se repeziră s-o ajute.

— N-am nimic, insistă Lindsay, îngrozită că echipa de majorete fusese martoră eşecului său.

Apoi, fără să-şi mai poată stăpâni lacrimile, izbucni în plâns. Sharon Spandler, antrenoarea, o ajută să se ridice şi o conduse afară din sală.

— Fetelor, strigă ea peste umăr, sprijinind-o pe Lindsay. Mai repetaţi o dată figurile, apoi faceţi două sărituri cu spatele. Consuela, ocupă-te tu, te rog.

În vestiar, Lindsay bău un pahar cu apă şi îşi suflă nasul. Antrenoarea aduse nişte feşe elastice şi o foarfecă, după care se aşeză în faţa ei pe bancă. O apucă blând de încheietură şi i-o îndoi uşurel.

— Te doare?

Fata clătină din cap.

— Înseamnă că e doar o întindere.

În timp ce-i înfăşură mâna cu bandaj, Sharon o privi atentă pe Lindsay.

— E totul în regulă, draga mea?

Lindsay dădu din cap, dar femeia vedea lipsa de convingere din ochii ei, aşa că mai încerca încă o dată.

— Probleme cu prietenul? Acasă totul e bine?

— Sigur că da. Numai că nu prea sunt în apele mele. Poate ar fi trebuit să nu vin la antrenament.

Sharon îi termină de bandajat mâna, apoi o privi ţintă.

— O să le spun fetelor că ţi-e rău.

Totuşi, ştiind lucrul care o preocupa cel mai mult pe Lindsay, adăugă:

— O simplă căzătură n-are cum să influenţeze votul. Nu-ţi mai face griji.

Lindsay se chinui să schiţeze un zâmbet slab. Şi dacă l-ar fi influenţat, ce? Oricum, ea nu va mai fi aici anul următor. Altcineva îi va trăi visul. Simţi un nod în gât la gândul ăsta, dar reuşi să înghită şi să-l alunge.

— Mulţumesc, spuse ea.

— Odihneşte-te, o sfătui Sharon.

Lindsay clătină din cap şi-şi şterse ochii cu un şerveţel.

Câteva minute mai târziu, Dawn D'Angelo ieşi din sala de sport, smulse nişte hârtie igienică dintr-un sul şi se trânti lângă Lindsay, vârându-i cocoloşul în mâna prietenei ei.

— Gata, ajunge. Spune-mi ce se întâmplă.

Lindsay începu să plângă din nou.

— Ne mutăm în Manhattan.

Dawn se uită la ea, nedumerită.

— Ce?

— Mama zice că trebuie să ne ducem în centru, ca să fim mai aproape de serviciul tatei.

Suspină şi mai tare când văzu expresia de neîncredere de pe chipul lui Dawn.

— Dar mai avem numai un an, şopti Dawn. Şi tu urma să fii numită majoreta-şefă. Şi trebuie să facem împreună ultimul an de şcoală. Trebuie să absolvim împreună. Dacă tu pleci, cine o să fie cea mai bună prietenă a mea? Isuse, Linds... nici măcar n-ai apucat să ieşi în oraş cu Zack! Cum pot să-ţi facă aşa ceva?

Lindsay o privi cu tristeţe.

— Sunt părinţii mei, rosti ea pe un ton disperat şi grav. Ce putere am eu?

Dawn nu încercă s-o contrazică; ştia deja răspunsul. Nu se mai putea face nimic. Absolut nimic.

Capitolul 2

Kara Marshall simţi cum i se strânge stomacul când studie acordul de listare de pe masa din sufragerie. Nici măcar nu încercă să se controleze şi să nu-şi rupă cu dinţii pieliţa de la inelarul mâinii stângi. De ce să se mai obosească? Deşi unghiile reprezentau practic singurele lucruri pe care mai era în stare să le controleze, le distrusese în mare măsură. Nici nu-i venise să-şi creadă urechilor când agentul îi propusese un preţ de vânzare infim pentru frumoasa lor casă. Când o vedea Steve...

Strânse din dinţi şi-şi alungă gândurile negre.

O lumină orbitoare o trezi pe Kara din reverie.

— Minunat.

Se uită spre Mark Acton, al cărui zâmbet profesionist părea fals, chiar dacă el se străduia să pună cât mai multă sinceritate în el.

— Casa va arăta splendid în poze.

Femeia nu răspunse, ci se mulţumi să privească spre nenumăratele broşuri de pe masă, în timp ce agentul îşi punea aparatul de fotografiat la loc în geantă.

— O să las documentele aici, continuă el. Mă pot întoarce pentru a vă răspunde la orice întrebare imediat ce soţul dumneavoastră vine acasă. Aveţi idee cam pe când s-ar întâmpla asta?

— Vezi dumneata, asta-i o problemă, spuse Kara, ridicându-şi privirea şi întrebându-se în aceeaşi clipă de ce discuta cu un străin – pe care îl antipatizase din capul locului – lucruri care nu-l priveau. Nu ştiu când o să fie acasă. Face naveta în centru şi uneori mai rămâne acolo. De fapt, nici nu prea mai trece pe-acasă – acesta este şi motivul pentru care vindem proprietatea. Cel mai bine ar fi să vă sun după ce vorbesc cu soţul meu.

Acton încuviinţă.

— O să încarc pozele pe site-ul nostru de îndată ce veţi semna acordul de listare.

Vocea lui căpătă intonaţia unui discurs învăţat pe de rost.

— Procedura obişnuită a firmei este să nu facem public anunţul timp de două sau trei zile. Dacă niciunul dintre oamenii noştri nu reuşeşte s-o vândă, atunci o voi include în Serviciul de Listare Multiplă chiar de luni şi vom face o vizionare miercuri, pentru a fi prezentată tuturor agenţilor din zonă. Iar duminică vine rândul vizionării pentru publicul larg. Este o casă extraordinară. Cred că se va da imediat.

Cu toate că de-abia îl auzise, Kara aprobă de parcă i-

ar fi urmărit fiecare cuvânt.

— Bine. În regulă. O să vă caut eu.

Mark Acton scoase o hârtie albastră din teanc şi o aşează deasupra.

— Acesta este programul pe care l-am pregătit special. Vă rog să vă treceţi şi numele pe el, atunci când veţi semna acordul de listare, iar eu mă voi ocupa de restul.

— Da, foarte bine.

Acton îşi ridică servieta, iar femeia îi interpretă gestul ca fiind o invitaţie de a-l conduce până la uşă.

— Sunt convins că veţi fi pe deplin satisfăcută cu serviciile de marketing oferite de firma noastră, adăugă el.

„Probabil că şi lui i se pare o imbecilitate fraza asta”, se gândi Kara.

— Nu mă îndoiesc, murmură ea. Mulţumesc de vizită.

Când ajunse la uşă, o maşină tocmai parcă în faţa casei şi fiica ei coborî. Kara o urmări pe Lindsay cum îi face cu mâna prietenei ei, Dawn, şi lui Phyllis D'Angelo, care se afla la volan.

— Să-mi dai telefon! strigă Lindsay spre Dawn, după care trecu pe lângă agent şi se îndreptă spre verandă.

Mark Acton o salută, apoi se întoarse s-o privească urcând treptele.

Kara se încruntă la el, dar pentru că agentul n-o băgă în seamă, se gândi că trebuie să se obişnuiască de aici înainte cu astfel de scene. Fata ei împlinise şaptesprezece ani, era drăguţă, iar bărbaţii aveau să se uite după ea vreo două decenii. Apoi, când văzu faşa de la încheietura lui Lindsay, gândurile legate de Mark Acton pieriră într-o clipită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Te simţi bine?

— N-am nimic, îi răspunse Lindsay, intrând în casă.

Îşi lăsă rucsacul pe podea şi numai după aceea îşi

întinse mâna pentru examinarea obligatorie.

— E doar o întindere. Am ratat o săritură la antrenament.

— Sigur nu e rupt nimic? se agită mama ei.

Lindsay îşi retrase mâna.

— Nu, mamă. Ţi-am mai spus o dată, e doar o întindere. Cine era ăla? o chestionă ea, arătând din cap spre intrare.

— Un agent imobiliar, răspunse Kara, ridicând din umeri plictisită.

Lindsay se strâmbă de parcă ar fi lovit-o cineva.

— Eu chiar n-am niciun cuvânt de spus în familia asta? se răsti ea, răsucindu-se şi pornind spre scări.

Deşi fiica ei încercase să-şi ascundă lacrimile, Kara îi observase ochii umezi.

— Lindsay, aşteaptă!

Dar fata o ignoră.

Când Lindsay dispăru de pe palierul de la etaj, Kara privi pentru a doua oară *acordul de listare* de pe masa din sufragerie şi cu greu se stăpâni să nu apuce formularele şi broşurile şi să le rupă în mii de bucăţi. Nici ea nu voia să se mute în centru, dar ce variante îi mai rămăseseră? Depărtarea de Steve îi distrugea căsnicia. Totuşi, Lindsay termina liceul în anul următor. Poate ar trebui să găsească altă modalitate de ieşire din impas.

Îşi smulse o nouă pieliţă şi îşi dădu seama că îşi face speranţe deşarte. Nu numai naveta îi crea probleme, dar în urma promovării lui Steve, prezenţa lui permanentă în Manhattan devenea absolut necesară. Chiar şi cu salariul mărit, de-abia reuşea să acopere costurile micului apartament închiriat de el. De fapt, mărirea de salariu nu făcuse decât să atragă după sine o cheltuială în plus care le clătina serios stabilitatea.

Aşadar, alternativele erau ca şi inexistente; mutatul

rămânea unica soluţie.

Kara aşteptă suficient cât Lindsay să-şi verse amarul pe pernă şi, în timp ce urca scara spre dormitorul fiicei ei, se gândi cât de dor îi va fi de casa lor mare. Se implicase total în proiectarea ei şi se mutaseră aici cu două săptămâni înainte să se nască Lindsay. Întreaga istorie a familiei se desfăşurase între pereţii ei. O locuinţă nouă în Manhattan, fără îndoială mult mai mică, însemna şi abandonarea trecutului. Oare erau în stare să suporte o asemenea schimbare?

Ciocăni de două ori la uşa fiicei ei, după care o întredeschise uşor.

— Linds? Pot să intru?

Interpretă tăcerea ei drept un consimţământ, aşa că se strecură înăuntru. Camera avea un aspect tipic pentru o adolescentă, cu păpuşi Barbie şi animale de pluş neglijate, dar nu uitate, înlocuite treptat cu posterele unor tineri actori la modă, stive de CD-uri, un computer şi suficiente cosmeticale cât să înfrumuseţeze jumătate din femeile din Long Island.

Kara păşi nesigură până la marginea patului. După cum bănuise, Lindsay stătea cu spatele la ea, dar furtuna părea să fi trecut. Fata privea spre perete, liniştită.

— Draga mea? începu ea, mângâindu-i părul blond şi mătăsos. Ştii foarte bine că şi noi iubim locul ăsta la fel de mult ca şi tine. Nici prin cap nu ne-ar fi trecut să ne mutăm dacă nu am fi fost nevoiţi. Aş da orice să existe şi altă opţiune.

— Măcar un an.

Vocea lui Lindsay se auzi înăbuşită din cauza pernei, dar mânia din sufletul ei încă mai răzbătea cu destulă putere.

— După aia n-ar mai fi aşa rău, pentru că eu oricum aş termina şcoala.

— Nu ne mai permitem încă un an, zise Kara. E prea scump să întreţinem ambele locuinţe. Şi tatăl tău are nevoie de noi. Noi avem nevoie de el. *Tu* ai nevoie de el.

— Ştiu, oftă fata, întorcându-se spre Kara şi privind-o.

Văzându-i expresia îndurerată şi sesizându-i disperarea din glas, femeia simţi cum i se frânge inima. Ochii ei roşii, umflaţi şi nemărginit de trişti vorbeau despre fiinţa deosebită care era fiica ei – mărinimoasă, hotărâtă, cinstită. Îi îndepărtă o şuviţă de păr şi îi atinse fruntea cu palma ei rece.

Pe neaşteptate, Lindsay se ridică în picioare.

— Dar dacă aş sta la familia lui Dawn pentru ultimul an? se repezi ea, cu o strălucire vie în ochi. Aş veni în capitală la sfârşit de săptămână şi în vacanţe. Şi de sărbători, de Crăciun, înţelegi tu…

— O să discutăm şi cu tatăl tău, draga mea, îi întrerupse Kara avalanşa de cuvinte, deşi ştia foarte clar că Steve n-ar fi acceptat în veci o astfel de sugestie. Dar suntem conştiente amândouă care va fi părerea lui.

Lindsay se trânti înapoi pe pernă, dezamăgită.

— Mda, bănuiesc.

— Vorbim despre situaţia asta de luni de zile, continuă Kara, luând-o de mână. Ştiai că aşa se va întâmpla.

— Ai dreptate, oftă Lindsay, dar nu credeam că atât de curând.

— O să ne descurcăm, o încurajă mama ei. O să vezi… o să fie bine.

Dar chiar când rosti cuvintele, Kara se întrebă dacă năzuinţele ei se vor împlini.

Capitolul 3

Steve Marshall se concentră şi mai tare asupra depoziţiei de pe biroul său, dar în van – ochii i se închideau, în ciuda bunelor sale intenţii. Luminile oraşului pătrundeau prin fereastră şi cerul se întunecase; la orizont se mai zărea o fâşie îngustă şi palidă din ziua care trecuse cu atâta repeziciune.

Iar el reuşise să parcurgă de-abia jumătate din documentele ce trebuiau studiate.

Se răsuci să aprindă veioza de pe masa de scris, sperând că strălucirea ei să alunge oboseala ce-şi făcuse apariţia odată cu amurgul. Frecându-se la ochi, îşi îndreptă privirea spre uşa deschisă a camerei. Pe hol se mai zăreau câteva becuri aprinse, dar restul angajaţilor plecaseră de multă vreme, lăsând în urma lor o linişte totală.

Steve se sprijini de spătarul scaunului şi se întinse – era inutil să plece înainte de a termina de citit depoziţia. Cel mai probabil, avea să petreacă şi noaptea asta în capitală, chiar dacă îi promisese Karei că va veni acasă. Îşi răsfiră părul cu degetele, dând semne clare că presiunea problemelor familiale şi profesionale îl copleşise aproape de tot. Dar a doua zi era vineri şi, dacă muncea îndeajuns în noaptea asta, avea să pornească la drum chiar la prânz şi avea să petreacă weekendul acasă. Poate se vor duce la un târg cu produse de artizanat. Ştia că pe soţia lui ar încânta-o aşa ceva şi pe Lindsay la fel, iar dacă ele erau fericite, atunci şi el se putea considera un om mulţumit.

Frecându-se din nou la ochi, se aplecă iar asupra depoziţiei. Mai trebuia să răsfoiască cel puţin încă cincizeci de pagini, fie aici, fie în magherniţa aia a lui de apartament, unde înnopta când nu mai avea cum să ajungă în Long Island.

Tocmai când se adâncea din nou în lectura seacă a teancului de hârtii scrise mărunt, se aprinse lumina aspră

a neonului. Îşi ridică privirea spre îngrijitorul care stătea în pragul uşii cu mâna pe întrerupător.

— Îmi pare rău, domnule, n-am vrut să vă deranjez.

„Isuse Cristoase, nu vede că lucrez?” Când vorbi însă, Steve se strădui să nu-şi trădeze iritarea:

— Poţi să vii puţin mai târziu?

Bărbatul scutură din cap.

— Ăsta e ultimul birou. O să vă iau gunoiul şi după aia dispar.

Steve îi arătă unde e coşul. Chipul bărbatului nu îi era deloc familiar.

— Eşti nou?

— Da. E prima mea zi. Chiar n-am vrut să vă deranjez.

Strânse la gură sacul de plastic, îl aruncă într-un tomberon mai mare lăsat pe hol, la intrare, apoi îi puse un sac gol în coş. Când se îndreptă de spate, privirea îi căzu pe fotografia înrămată de pe birou, pe care Steve, Kara şi Lindsay o făcuseră la plajă cu o vară înainte.

— Asta e familia dumneavoastră?

Steve încuviinţă din cap, dar fără să se uite spre celălalt bărbat, dorindu-şi ca acesta să nu mai zăbovească nicio clipă.

— Drăguţ. Foarte drăguţ, remarcă îngrijitorul. Seamănă cu Long Island.

— Ai dreptate, chiar Long Island e, mormăi Steve.

— Frumoasă fată, mai adaugă bărbatul.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, Steve văzu că îngrijitorul îşi mutase privirea spre o altă poză de pe birou, care o înfăţişa pe Lindsay în uniforma de majoretă.

— Foarte frumoasă, murmură el atât de încet, încât Steve se întrebă dacă străinul îşi dăduse seama că rostise cuvintele cu voce tare. Chipeşă.

Se pregătea să-i răspundă, când telefonul sună,

speriindu-i pe amândoi. Îngrijitorul îl salută iute şi dispăru pe hol iar Steve ridică receptorul.

— Alo.

— Bună, iubitule, o auzi el pe Kara.

Ceva din vocea ei îi contrazicea tonul vesel.

— Bună.

— Vii acasă?

— Nu pot. Am prea mult de lucru.

— Dar ai promis.

Aproape că o vedea cum se forţează să-şi stăpânească reproşurile.

— Ştiu, oftă el. Am încercat, dar uite, mâine o să plec mai devreme şi o să avem tot weekendul la dispoziţie. O să facem ceva împreună.

Kara tăcu o secundă, apoi reluă:

— Şi eu care speram că o să te întorci înainte ca Lindsay să adoarmă. E supărată.

Steve sări de pe scaun.

— Supărată? De ce? Ce s-a întâmplat?

— S-a lovit la încheietură în timpul antrenamentului şi când a ajuns acasă a dat nas în nas cu agentul imobiliar. Cred că ar trebui să discutăm cu toţii. Aşa, ca într-o familie adevărată.

Se opri, după care adăugă repede, parcă devenind conştientă de sarcasmul din propriul glas:

— Îmi pare rău, am fost răutăcioasă… în fine, tare mi-aş dori să vii acasă diseară.

— Agentul ce-a spus?

Kara râse amar:

— N-o să-ţi placă.

Steve se uită spre depoziţia de pe birou. Dacă ar chema un taxi, ar putea termina pe drum. Din nefericire, nu-şi permitea o astfel de cheltuială.

— Kara, îmi pare rău. Trebuie să termin depoziţia în

seara asta.

— În regulă.

Vocea ei se stinse, şi Steve îşi dădu seama imediat că soţia lui nu mai intenţiona să încerce să-l convingă, iar asta îl întristă şi mai mult.

— O să văd ce pot face, rosti el în cele din urmă.

— Bine. Pa. Pa.

O auzi cum îi spune „Te iubesc” chiar înainte ca el să pună receptorul în furcă.

„Rahat!”

Mai întâi nenorocitul ăla de îngrijitor îi tulburase concentrarea, iar acum Kara era furioasă pe el, şi pe bună dreptate.

În plus, Lindsay se rănise la mână şi mai era şi necăjită. Simţi cum i se strânge stomacul de ciudă.

Colac peste pupăză, nici veştile din partea agentului nu păreau prea frumoase.

Ajunsese la capătul răbdării. Închise dosarul cu depoziţia, stinse lampa de birou şi plecă acasă.

Lindsay răsuci butonul volumului de la iPod-ul pe care îl primise cadou din partea tatălui de ziua ei de naştere, dar oricât de tare se revărsa muzica în căşti – acoperind puţin cearta ce se desfăşura la parter – nu reuşea totuşi să elimine tensiunea care plutea în casă.

Şi totul se întâmpla din vina ei.

Înşfăcă o pernă şi se pregăti să o arunce în ceva – în orice –, însă durerea care-i străfulgera încheietura o făcu să se răzgândească. Se mulţumi să-şi aşeze perna pe piept, strângând-o tare. Lacrimi de neputinţă îi înţepau ochii şi îi înceţoşau vederea.

„Maturizează-te odată”, îşi spuse în sinea ei.

Cântecul pe care-l asculta se termină brusc şi vocile părinţilor ei se auziră clar de jos.

Mânia era evidentă, iar ea ştia perfect motivul discuţiei lor aprinse.

În fond, numai asta făceau în ultima vreme. Numai că iniţial, vorbeau despre noua slujbă a tatălui ei, despre micul apartament pe care îl închiriase în centru şi despre faptul că el nu mai putea dormi acasă în toate nopţile.

Acum însă, mărul discordiei era chiar ea şi, cu fiecare minut care trecea, Lindsay se simţea şi mai rău. Nu-şi dorea decât ca toată lumea să fie mulţumită şi, din ceea ce auzea ea, nimeni nu deborda de fericire.

Se aşează pe pat, concentrându-se asupra cuvintelor ce răzbăteau înăbuşit până în dormitorul ei. Mama ei începuse să ridice vocea, dar tatăl ei îşi păstra calmul. „Ce se petrece? se întrebă fata, de ce naiba ţipa mama?" Şi cu toate că o parte din ea o îndemna să-şi acopere urechile cu perna, nu se putea abţine să nu asculte.

Oricât de mult ar fi durut-o, trebuia să afle ce îşi spuneau. Puse iPod-ul pe noptieră, se ridică din pat şi deschise uşa camerei.

— Ceri prea mult de la ea, repetă Kara pentru a patra sau a cincea oară.

Stătea ţeapănă pe marginea canapelei şi înţelegea din expresia lui Steve că atitudinea ei căpăta nuanţe isterice. Dar cât va mai fi nevoită să insiste asupra aceluiaşi subiect pentru ca el s-o *audă* în sfârşit?

— De-abia a împlinit şaptesprezece ani şi tu o obligi să renunţe la tot. Ştiu că aspectul cu echipa de majorete nu înseamnă mare lucru pentru tine, dar nu mă interesează. E fiica ta, Steve! Şi tu îi ceri să renunţe la toţi prietenii ei – prieteni pe care îi cunoaşte încă de la grădiniţă – şi să meargă la un liceu nou, unde nu ştie pe *nimeni*. Ca să nu mai vorbim că va fi în ultimul an de şcoală. Crede-mă, îmi amintesc perfect cum stăteau

lucrurile când aveam vârsta ei. Grupurile sunt deja formate şi tari ca stânca. Nu va fi loc şi pentru Lindsay.

Steve întinse mâinile, neajutorat.

— Nu văd altă cale de ieşire, spuse el, pe un ton mai ridicat. Nu există altă soluţie. Nu ne putem permite...

— Încă un an, îl întrerupse Kara. Să mai rămânem până termină liceul.

Văzându-l cum se strâmbă, femeia se enervă şi mai tare:

— Pentru Dumnezeu, Steve, piaţa proprietăţilor imobiliare e la pământ şi o să luăm pe casă doar trei sferturi din suma pe care am fi obţinut-o anul trecut, dar ştii foarte bine că în Manhattan preţurile n-au scăzut. O să fim norocoşi dac-o să găsim un mic apartament cu două camere şi te asigur că va avea o singură baie!

Steve scutură din cap şi ridică paharul de pe masa aşezată chiar lângă scaunul lui, înghiţind dintr-o sorbitură restul de whisky.

— Am mai verificat calculele o dată, Kara, rosti el pe un ton aspru. Nu putem întreţine casa asta şi apartamentul din capitală în acelaşi timp. Aşa că vom fi nevoiţi să găsim o locuinţă în oraş suficient de spaţioasă pentru noi trei.

— Dar nu înţelegi că preţul pentru casa noastră e mult prea mic? insistă Kara.

Oare chiar nu auzise ce-i spusese ea?

Steve puse paharul gol pe masă şi-şi trecu degetele prin păr.

— Şi eu care-am crezut că încheiasem cu subiectul ăsta.

— Da, aşa e, dar între timp m-am întâlnit cu agentul, i-o reteză Kara.

Observându-i privirea furioasă, adaugă repede:

— Şi mi-am dat seama cât de supărată e Lindsay.

— E tânără, replică el pe tonul pe care-l folosea la

tribunal când încerca să pună la punct vreun martor recalcitrant. O să supravieţuiască. Oricum, peste un an pleacă la colegiu. Sincer, chiar nu pricep de ce...

— Să nu-mi vorbeşti mie pe tonul ăsta, izbucni ea mânioasă. Nu eşti la proces aici! E vorba de familia ta! Şi mutatul în centru nu este cel mai bun lucru pentru ea. Ţi-aduci aminte când ne-am hotărât să avem copii? Am promis că interesele lor vor fi întotdeauna prioritare.

— Da, şi cel mai bine pentru Lindsay – pentru noi – este să trăim din nou ca o familie, replică Steve. Adică să luăm masa împreună în fiecare seară, iar eu să vin acasă mereu. De câte ori am cinat toţi trei în ultima săptămână? în ultima lună?

— Şi a cui e vina? se răsti Kara, copleşită de amărăciune.

Ochii lui Steve sclipiră de furie.

— Eşti nedreaptă, Kara. Având în vedere că eu sunt singurul care aduce venituri, poate că nevoile acestei familii n-ar strica să se plieze pe câteva dintre nevoile mele, nu?

Kara simţi cum pierde controlul asupra valului de emoţii ce riscă să o înece.

— Familia asta nu face altceva decât să aibă grijă de nevoile tale, ţipă ea ascuţit. Noi nu facem decât să...

O voce nouă o întrerupse.

O voce mai ascuţită şi mai furioasă decât a ei.

— Ajunge! strigă Lindsay. Opriţi-vă!

Femeii i se tăie răsuflarea, iar Steve arăta de parcă fusese lovit cu un ciomag în cap. Amândoi îşi îndreptară privirile spre scară, unde o văzură pe Lindsay îmbrăcată în pijamale, cu încheietura bandajată şi lacrimile brăzdându-i chipul.

— Ajunge! strigă ea din nou. Nu mai suport să vă aud certându-vă! Am crezut...

Cuvintele i se opriră în gât şi-şi acoperi faţa cu mâinile, începând să tremure din toate încheieturile.

— Hei, pisoiaş, spuse Steve, apropiindu-se de ea.

Hohotind, Lindsay căzu în braţele lui.

— Haide, uşurel, gata.

Kara crezu că o să i se rupă inima în timp ce se uita la ei, şi furia îndreptată spre Steve cu doar câteva secunde înainte se dizolvă pe loc, când văzu cum o linişteşte pe fiica lor.

— E doar o discuţie, spuse el. Nu înseamnă nimic. Mama ta şi cu mine ne iubim şi amândoi te iubim pe tine de o mie de ori mai mult.

O strânse în braţe, mângâindu-i părul şi ştergându-i lacrimile. O conduse grijuliu spre canapea, unde se aşezară lângă soţia lui. Kara o luă pe Lindsay de mână.

— Îmi pare rău, iubito. Noi încercam doar să găsim o soluţie care să convină tuturor.

— Tuturor, repetă Steve, privind-o stăruitor pe Kara, pentru că noi alcătuim o familie. Şi suntem de acord că avem nevoie să fim împreună... aşa că ne străduim să găsim o cale pentru a reuşi.

— Vă rog să nu vă mai certaţi, spuse Lindsay, trăgându-şi nasul şi ştergându-şi o lacrimă de pe obraz cu mâna sănătoasă. Eu... eu pur şi simplu nu mai suport.

— Îmi pare rău, pisoiaş, zise Steve.

— E-n regulă, îl asigură Lindsay cu o voce moale. Putem să ne mutăm, bine? O să mă obişnuiesc. Numai să nu vă mai certaţi, da? îi imploră ea.

Steve o îmbrăţişă.

— Hei, nu e sfârşitul lumii, draga mea. O să fie bine, promit. O să-ţi placă *la nebunie* să trăieşti în capitală. Este un loc interesant.

Kara cercetă nesigură ochii fiicei ei.

— Eşti convinsă? întrebă ea. Nu spui asta doar ca să

nu ne mai certăm?

Lindsay şovăi, după care încuviinţă din cap.

— Bine, oftă Kara. O să-l sun pe agent atunci şi o să-i comunic că vom semna *acordul de listare*. Aşa lucrurile se vor pune pe roate şi om mai vedea ce se întâmplă.

Steve aprobă şi el. Lindsay îşi ţinea acum capul plecat şi mâinile în poală. O lacrimă îi căzu pe pijama.

— Uite ce propun eu, spuse el vesel. Hai să mergem în centru duminică. Poate avem noroc de câteva vizionări publice şi ne alegem un loc unde ne-ar plăcea să stăm.

Steve îi ridică bărbia fiicei lui, astfel încât ea să nu-i poată evita privirea.

— Poate găsim casa perfectă. Una pe care s-o iubim cu toţii.

— Şi o să mâncăm la restaurantul ăla thailandez de pe West 67 spuse Kara. Ţi-aminteşti salata de varză?

Lindsay dădu din cap şi îşi suflă nasul. Ochii nu îi mai înotau în lacrimi.

Mama ei o împinse strengăreşte cu cotul.

— Şi facem şi cumpărături de la Bergdorf's.

— Ah, nu, interveni Steve. Asta e o călătorie pentru…

— Cumpărături la Bergdorf's, completă Lindsay, un zâmbet larg luminându-i faţa.

Steve se resemnă, prefăcându-se bosumflat.

— OK, am înţeles. Mă aflu în inferioritate. Din nou.

Lindsay îl lovi uşurel cu palma.

— Ai senzaţia că *tu* eşti cel în inferioritate? Cum crezi că m-am simţit eu când vă ascultam certându-vă?

Kara îşi strânse fiica de umeri şi pentru prima dată după luni de zile, simţi că poate lucrurile se vor sfârşi cu bine. Murmură în gând o rugăciune şi se întoarse spre soţul ei, zâmbind.

Acesta îi zâmbi la rândul lui.

Capitolul 4

„Cred că am găsit-o în sfârşit!

Bineînţeles că nu pot fi sigur sută la sută – nu încă.

Dar când am primit mesajul azi-dimineaţă pe computerul meu, am simţit o furnicătură în pântece.

Aceeaşi furnicătură care apărea ori de câte ori se afla ea în apropiere: o încordare între picioare şi o frică rece în stomac.

Deşi cea de acum n-a fost puternică, şi-a făcut simţită prezenţa îndeajuns ca degetele mele aproape să vibreze în timp ce apăsam pe tastele care m-au dus spre dulcele anunţ.

Şi nu era numai unul! Nu! În dimineaţa asta am dat peste două! Inima îmi bătea cu putere când l-am deschis pe primul, dar pe măsură ce imaginea casei se afişa pe ecranul monitorului, furnicătura a început să-şi piardă din intensitate. Era o casă urâtă – genul de bungalow simplu, fără forme. În niciun caz căminul pe care-l aşteptam.

Dar când am văzut cea de-a doua casă, inima aproape că mi-a sărit din piept. Iar după ce am făcut turul virtual, entuziasmul meu s-a amplificat. Poate fi ceea ce căutam.

De fapt, sunt convins că aceasta este casa dorită!

În ea locuieşte o adolescentă şi ceva din sufletul meu îmi spune că e perfectă pentru mine.

Ştiu asta! Sunt sigur!

Mi-am dat seama din prima clipă când am zărit pozele cu dormitorul ei, dar trebuia să mă asigur. Acum am certitudinea, pentru că am privit fotografiile de atâtea ori, încât am memorat toate detaliile.

Chiar când scriu aceste cuvinte, văd cu ochii minţii camera – camera ei – cu o claritate uluitoare.

De parcă aş sta acolo.

De parcă aş atinge-o.

De parcă aş adulmeca-o.

Oh, da... ea este.

Dar nu trebuie să mă grăbesc, nu trebuie să-mi fac speranţe prea mari. La urma urmei, am mai trecut prin aşa ceva şi ce dezamăgire am trăit de cele mai multe ori!

De data asta, voi fi precaut.

Da, de data asta mă voi abţine şi voi aştepta. Oricum, adresa nu va fi făcută publică decât atunci când va intra în Serviciul de Listare Multiplă. Aşadar, îmi voi ţine în frâu apetitul până atunci. Dar e atât de greu – uneori îmi vine să mă urc în maşină şi să conduc până dau de ea.

Casa perfectă.

Casa *ei*.

Ştiu că ideea pare ridicolă. Aş putea merge săptămâni întregi cu maşina fără s-o identific, dar sentimentul care mă încearcă este copleşitor.

Ca şi cum casa în sine – dar şi fata care trăieşte acolo – mă atrage cu puterea unui magnet.

Trebuie să am răbdare. Au mai rămas doar câteva zile.

Apoi voi obţine adresa.

Şi ea va fi încă acolo...

Dar eu nu sunt obişnuit să fiu răbdător.

Urăsc să fiu răbdător.

Curând însă... curând o voi vedea, o voi atinge şi o voi mirosi.

Iar ea va experimenta senzaţiile pe care le-am trăit şi eu demult.

Numai că acum va fi diferit.

Acum senzaţiile vor dura la nesfârşit.”

Capitolul 5

„Manhattanul este imposibil”, se gândi Kara. Traficul

era infernal, nu aveau unde să oprească maşina, iar dacă exista vreo parcare în zona asta a oraşului, atunci nici ea, nici Steve n-o observaseră.

— Se întâmplă ceva? întrebă Lindsay de pe bancheta din spate. De ce e aşa aglomerat?

Kara intui că Steve e aproape cu nervii la pământ, pentru că oriunde se ducea, străzile erau baricadate, iar traficul gâtuit fără speranţă. Porni radioul şi Lindsay primi imediat răspuns.

— Coloana oficială a vicepreşedintelui a blocat întregul West Side, începând cu 42 Street şi spre nord până la 125 Street, intona o voce caldă. Şoferii sunt sfătuiţi să...

— Cine naiba i-a cerut vicepreşedintelui să vină în oraş tocmai astăzi? izbucni Steve. Nu-mi amintesc ca angajaţii lui să mă fi sunat ca să verifice dacă mie îmi convine sau nu.

Se încruntă, iritarea lui transformându-se într-o mască exagerată de mânie.

— Iar dacă ar fi făcut-o, le-aş fi spus să-l ţină la Washington! Cine are nevoie de el? Mai ales duminică, în Manhattan?

— Ghinion, oftă Kara.

Riscau să nu ajungă la întâlnirea cu agenta care susţinea că are apartamentul perfect pentru ei.

— Ar fi trebuit să luăm trenul, îşi dădu Steve seama, scrâşnind din dinţi.

Soţia lui oftă, dându-i dreptate. Mai ales că era vina ei pentru că nu procedaseră astfel. Crezuse că o plimbare cu maşina era o idee mai bună.

— Îmi pare rău, rosti ea supărată.

Expresia încruntată de pe chipul lui Steve nu dispăru.

— Ce naşpa, se bosumflă Lindsay.

Kara oftă din nou, aprobând-o pe fiica ei şi

cercetându-şi ceasul. Mai aveau doar cinci minute la dispoziţie. Agenta imobiliară n-o să-i aştepte dacă întârziau prea tare.

În mod miraculos, o maşină ieşi din parcare, intrând chiar în faţa lor, iar Steve strecură iute Toyota în locul rămas liber, ignorând claxonul furios al unui Ford Focus al cărui şofer părea să creadă că fusese păcălit cu neruşinare.

— Există un Dumnezeu, şopti Steve. Haide, trebuie să ne grăbim.

„Exact la ţanc”, îşi spuse Kara, convinsă că dacă locul de parcare nu s-ar fi ivit din senin, Steve şi-ar fi pierdut cumpătul.

Bărbatul încuie maşina şi o porniră cu toţii pe trotuar, croindu-şi drum printre trecători mult mai repede decât reuşiseră să se strecoare printre automobilele care împânzeau străzile. În mai puţin de cinci minute traversară cinci străzi şi se treziră în faţa unui bloc înalt din piatră maro. Steve verifică adresa.

— Aici e, spuse el, apăsând pe sonerie.

Kara studie clădirea şi i se păru prezentabilă, aproape perfectă. Se uită iarăşi la ceas când văzu că nu le răspunde nimeni.

— N-am întârziat, aşa că n-avea de ce să plece, nu?

Steve inspiră adânc, dar nu scoase niciun cuvânt, iar Lindsay se aşeză pe una dintre treptele de la intrare, sprijinindu-şi bărbia în mâini.

— Mai sună o dată, îl îndemnă Kara.

Tăcut, Steve apăsă soneria pentru a doua oară. Tot nimic.

Apoi Kara zări o femeie înaltă, subţire, îmbrăcată într-un pardesiu lung şi negru, apărând după colţul străzii, cu un dosar într-o mână şi un set de chei în cealaltă.

— Domnul şi doamna Marshall? întrebă ea când se

apropie de clădire.

„Mulţumesc, Doamne”, se gândi Kara. Zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Aceasta este fiica noastră, o prezentă ea pe Lindsay, care se ridică în picioare.

— Numele meu este Rita Goldman, spuse agenta, dând mâna cu fiecare dintre ei. Îmi cer scuze că am întârziat. Traficul...

— Ştim, o întrerupse Steve, ceva mai potolit, acum că lucrurile intrau pe făgaşul normal. Şi noi era cât pe ce să nu ajungem la timp. Chiar ne-am temut că aţi plecat deja.

Femeia le deschise uşa de la intrare şi o ţinu lipită de perete ca să treacă şi ei. Clădirea părea bine întreţinută. Podeaua din marmură era curată, iar pe pereţii din hol se zăreau tablourile unor artişti contemporani, însă lambriurile de mahon şi aplicele ce aduceau vag cu perioada victoriană îţi dădeau senzaţia unei construcţii mai vechi. Totuşi, liftul se deplasa silenţios şi avea un aspect modern, cu oglinzi pe toţi pereţii.

Kara începu să bifeze avantajele pe lista ei mentală. Până în acel moment, totul era bine.

Îşi privi reflexia în oglindă, constată că machiajul ei supravieţuise drumului prin oraş, apoi observă expresia nefericită de pe chipul lui Lindsay. Aplecându-se spre ea, îi şopti la ureche: „Salata thailandeză”, şi fata zâmbi.

Holul de la etajul patru era mochetat şi bine luminat.

Încă două puncte bifate pe listă.

Agenta, în timp ce vorbea cu Steve, îi conduse până la numărul 409 şi folosi trei chei pentru a descuia uşa.

Punctă bilă neagră.

Uşa se deschise şi, brusc, Kara se simţi mai bine. Lumină. Multă lumină care pătrundea printr-un număr mare de ferestre.

Podeaua era parchetată, iar tavanul era situat la

aproape trei metri înălţime.

Lucrurile decurgeau bine.

Ferestrele livingului dădeau spre Amsterdam Avenue. Acceptabil. Nu spre Central Park, dar oricum nu-şi permiteau aşa ceva.

— Există şi o grădină pe acoperiş, se auzi glasul agentei. Nu susţin că are cea mai bună privelişte, dar este fermecătoare.

Kara se uită la Steve şi amândoi dădură din cap. Până acum, toate bune.

Apoi intrară în bucătărie. Era atât de mică, încât doar o singură persoană se putea mişca prin ea, aragazul avea numai două ochiuri, iar blaturile fuseseră acoperite cu o muşama urâtă într-o nuanţă oribilă de maro. Nu semăna deloc cu bucătăria enormă, proiectată special, cu blaturi mari din granit, în care Kara se simţea atât de confortabil. Adevărul crud o izbi cu putere.

„O să te obişnuieşti”, îşi spuse ea. Dar chiar dacă ar fi fost în stare să se adapteze la dimensiunile infime, încăperea ar fi necesitat obligatoriu o renovare completă.

O renovare pe care nu aveau cu ce s-o susţină financiar dacă se hotărau să cumpere apartamentul.

Una peste alta, va trebui să se obişnuiască, hotărî ea, împingând-o pe Lindsay spre hol şi sperând ca fiica ei să nu fi observat cât de îngrozitoare era bucătăria.

— Hai să vedem şi dormitoarele.

Dormitorul principal părea la fel de mic precum bucătăria, dar cel puţin avea ferestre. Pe de altă parte însă, ferestrele dădeau spre o altă clădire ridicată la doar patru metri mai încolo. Dacă vecinii nu-şi ţineau jaluzelele trase, putea să se uite direct în camerele lor, îşi dădu seama Kara.

Şi reciproca era valabilă, ceea ce îi silea automat să-şi ţină jaluzelele trase mai mereu.

Baia anexă arăta ca una dintr-un motel vechi.

Un motel vechi şi ieftin.

„Mă aflam în centru, îşi reaminti ea. *Aşa trăiesc oamenii aici. Instalaţiile moderne nu sunt considerate o opţiune*."

— La doar două blocuri distanţă de Central Park, spunea agenta în timp ce, alături de Steve, intra după Kara şi Lindsay în dormitorul de la capătul apartamentului.

— Ai auzit? o întrebă Steve pe fiica lui, după care se întoarse din nou spre Rita Goldman. Şi despre şcoli ce ne puteţi spune?

Lindsay, evident neinteresată, porni împreună cu mama ei spre cealaltă cameră.

Mică.

Dulapul pentru haine încastrat în perete, absolut neîncăpător.

Fără să zică nimic, Lindsay ieşi din dormitor şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Kara, Steve şi Rita Goldman o urmară. După ce părăsiră apartamentul şi se îndreptară spre lift, nimeni nu scoase niciun cuvânt. Se urcară în el şi liniştea deveni apăsătoare. Într-un târziu, Kara sparse tăcerea:

— Livingul era foarte luminos. Îmi plac ferestrele mari.

— Poate ar fi trebuit să urcăm şi în grădina de pe acoperiş, sugeră Rita Goldman. Ce părere aveţi?

Kara o privi pe Lindsay şi îi citi gândurile ca într-o carte.

— Nu cred că e nevoie, răspunse ea. Nu mi se pare că locul ăsta este ceea ce căutăm.

Femeia încuviinţă, ţuguindu-şi buzele şi niciunul dintre ei nu mai vorbi până când nu ajunseră afară.

— Sunt convinsă că următorul va fi pe gustul dumneavoastră, îi asigură ea, pe un ton cam forţat.

Dar chiar înainte să-şi termine propoziţia, Kara intui că nu le va plăcea nimic din ceea ce Rita Goldman se pregătea să le arate.

Din nefericire, nu avea ce să facă şi, din cauza asta, aproape că îi veni să plângă.

Capitolul 6

„Duminică dimineaţa este momentul în care iese pe piaţă ediţia mare a ziarului *New York Times*.

Acesta este motivul pentru care îmi place să mă trezesc duminică dimineaţă.

Ştiu că duminică este ziua preferată a multor oameni şi mai ştiu că motivul îl reprezintă ziarul. Numai că ei sunt atraşi de rubrica de arte, de cronicile ultimelor cărţi apărute, de articole sportive ori de editoriale.

Eu o iubesc însă pentru că acolo găsesc prezentată lista cu vizionările publice.

Şi orice vizionare aduce o posibilitate în plus.

O şansă extraordinară.

Astăzi am găsit două anunţuri la rubrica „Imobiliare”. Le-am încercuit cu pixul meu roşu, apoi le-am localizat pe hartă.

Studiul hărţii mă captivează teribil, deoarece îmi oferă indicii despre oamenii care trăiesc în casele respective. Iar astăzi, ambele păreau să-mi promită genul de fată pe care-l caut şi de aceea am fost tentat să le vizitez pe amândouă.

Mi-am început practica obişnuită, realizată cu meticulozitate.

Mai întâi, am stabilit ruta. În eventualitatea că mă hotăram să trec pe-acolo, aveam să închiriez o maşină de la o agenţie din Port Jefferson. Poate un Chevrolet – tipul de maşină pe care o întâlneşti de zece ori pe zi, dar nu o

observi niciodată cu adevărat.

Maşina perfectă pentru peregrinările mele.

După aceea voi planifica drumul de la agenţie până la prima casă, apoi până la a doua şi din nou înapoi la agenţie, folosind întotdeauna cele mai aglomerate – şi anonime totodată – străzi. Marea majoritate a curioşilor (un termen pe care-l dispreţuiesc profund) îşi fac apariţia la miezul zilei când se anunţă câte o vizionare, aşa că o să-mi aranjez călătoria astfel încât să mă strecor înăuntru când locuinţele vor fi pline până la refuz.

La urma urmei, n-am nevoie de prea mult timp ca să descopăr dacă am găsit fata pe care o caut...

Şi nimeni n-o să mă bage în seamă.

Am citit încă o dată anunţurile, verificându-le atent. Prima casă avea patru dormitoare. Un semn bun, dar agenta care se ocupa de ea s-a dovedit a fi una dintre femeile acelea rele, incomode, care aleargă dintr-o cameră în alta şi ţine o evidenţă strictă a vizitatorilor, vorbind întruna şi insistând că toată lumea să semneze în cartea de oaspeţi. Ultima oară când am văzut-o, m-a bătut atâta la cap cu sistemul de rate şi condiţiile de creditare încât îmi doream să nu mă fi trezit în dimineaţa aia. Acum încerc s-o evit, dar nu prea cred c-am să pot.

Ţinând cont de numărul camerelor, sunt şanse mari ca una dintre ele să aparţină unei fetiţe, deşi pe internet n-am găsit niciun tur virtual.

Cealaltă casă este mai mică, dar îi este repartizată unui agent leneş, care-şi petrece întreaga zi fumând pe verandă, pe treptele din faţă sau pe terasă, lăsând cumpărătorii potenţiali să rătăcească singuri de colo-colo.

Cu siguranţă asta va fi prima mea alegere.

În fond, niciodată nu se ştie de unde sare iepurele.

Şi totuşi, niciunul dintre anunţuri nu mi-a stârnit fiorul acela de nerăbdare pe care l-am trăit cu câteva zile

în urmă când mi-am verificat e-mailul.

După ce mi-am pus la punct planul de acţiune, am continuat să mă joc cu pixul meu cel roşu, încercuind anunţurile până când acestea se transformară în doi ochi.

Doi ochi mari şi strălucitori care-mi aduceau aminte de ceva.

Sub ei am desenat o gură.

O gură mare, roşie şi zâmbitoare, sub nişte ochi mari şi roşii.

Ştiu că pare o absurditate, dar fără să-mi explic de ce, nu mă puteam opri. Cu cât deveneau mai groteşti şi mai uriaşi, cu atât mă făceau să surâd mai tare.

Poate azi nu mai ies deloc.

Poate am să-mi petrec ziua visând cu ochii deschişi.

Dar casele acelea propuse spre vizionare mă cheamă. Oh, cât mai iubesc duminicile!”

Capitolul 7

— Acesta este ultimul loc pe care vi-l mai arăt, spuse Rita Goldman, şi Lindsay oftă uşurată.

Dimineaţa, care oricum începuse prost din cauza traficului aglomerat, părea să devină o catastrofă şi, chiar înainte să-şi privească ceasul, stomacul o anunţa că se scursese cel puţin o oră după prânz. Însă foamea care o chinuia reprezenta doar un aspect nesemnificativ.

Îşi pierduseră vremea alergând de la un apartament la altul – unul mai rău decât celălalt – şi treptat ajunsese la concluzia că în ciuda bravadei ei de noaptea trecută, mutatul avea să fie mult mai dificil decât preconizase până şi în cel mai îngrozitor coşmar al său. Centrul nu-i plăcea absolut deloc – aglomeraţia, zgomotul, circulaţia infernală.

Iar acum se mai pricopsise şi cu o durere de cap.

Parcă pentru a-i accentua starea de spirit, un nor

întunecat acoperi oraşul şi vântul se porni să sufle rece. Le mai rămânea o singură vizionare şi după aceea, gata, se puteau bucura de partea pozitivă a zilei.

Masa de prânz şi cumpărăturile.

Casa se găsea în Upper West Side.

Lindsay îşi urmă părinţii şi pe Rita Goldman în clădire. Liftul se deschise, şase persoane coborâră şi mult mai multe se urcară în el.

Sufocant.

Nu putea suferi lifturile. Oameni pe care nu-i cunoşteai te atingeau întotdeauna, chiar dacă neintenţionat. Îşi strânse mâinile pe lângă ea şi aproape că se făcu una cu peretele metalic, dar în ciuda strădaniilor sale, bărbatul de alături se lipi de ea şi un fior îi scutură trupul. Ideea că aşa ceva se va întâmpla zilnic după ce se vor muta o scoase din minţi.

Apartamentul se găsea la etajul al şaisprezecelea şi, spre surprinderea lor, avea o privelişte frumoasă şi o bucătărie spaţioasă suficient de încăpătoare ca să pui şi o masă. Nu era rău.

Agentul pe a cărui listă fusese înscrisă casa, un bărbat insipid cu părul gras, oferea tuturor celor care intrau fursecuri şi fluturaşi coloraţi. În living se mai zăreau cel puţin doisprezece vizitatori, grupaţi câte doi-trei, şoptind între ei şi cercetând fiecare detaliu în amănunt.

Lindsay se îndreptă spre dormitoare, lăsându-şi părinţii pe mâna Ritei Goldman, care-şi reluase invariabilele tehnici de vânzare: „ ...Aproape de metrou... şcoala bună... restaurante minunate... privelişte *uluitoare*... bla, bla, bla...”

Trecu pe lângă un cuplu de tineri ce ieşeau dintr-una din camere. Era dormitorul unei fete, cu afişe pe pereţi şi aşternuturi roz. Privi cutia cu bijuterii de pe dulap şi nenumăratele fotografii înrămate ce înfăţişau diverse

instantanee cu familia ei. Câteva poze făcute la liceu stăteau prinse în marginile oglinzii şi Lindsay se întrebă dacă vreunul dintre băieţii aceia drăguţi era prietenul fetei.

Se simţi cuprinsă de o dorinţă irezistibilă de a scotoci prin CD-urile proprietarei ca să vadă ce fel de muzică îi plăcea, dar chiar când întinse mâna, îşi dădu seama că scena se va repeta probabil peste o săptămână în propria casă.

O vizionare publică similară.

Cu străini care-i vor scotoci printre lucruri.

Îşi retrase mâna iute de parcă şi-ar fi ars degetele.

Brusc, i se păru că făcuse un sacrilegiu uitându-se până şi la fotografii şi întrebându-se despre prietenul fetei şi îşi ceru iertare în gând.

Ideea unei astfel de întâmplări în dormitorul ei, cu oameni care să-i atingă obiectele personale, îi provoca ameţeală. Şi-aşa era oribil să te duci cu un agent prin casa altcuiva! Dar să-ţi expui necondiţionat căminul oricărei – *oricărei* – persoane care să intre ca într-un magazin şi să-ţi cerceteze lenjeria…

Ameţeala i se transformă în greaţă, şi Lindsay îşi dădu seama că dacă nu iese afară cât mai repede o să vomite. Plecă grăbită şi-şi găsi părinţii în bucătărie, discutând despre apartament cu Rita Goldman, care semăna cu un corb care-şi înfige ghearele într-un coş de gunoi.

— Mamă, şopti ea, încercând s-o tragă pe Kara într-o parte.

Mama ei însă, ascultând cu atenţie croncănitul Ritei Goldman, o apucă pe după umeri, îndemnând-o să participe şi ea la conversaţie.

— E doar la o stradă distanţă de metrou, îl auzi pe tatăl ei spunându-i. Asta e o chestie grozavă, pisoi!

— Te-ai uitat la dormitoare, draga mea? o întrebă mama ei. Ce părere ai?

— Trebuie să ies, bâigui Lindsay, abia abţinându-se să nu vomite.

Zâmbetul mamei ei păli şi pe chip i se întipări îngrijorarea.

— Iubito, ce s-a întâmplat? Te-ai albit la faţă.

— Trebuie să ies.

Instinctele materne ale Karei învinseră şi încuviinţă repede din cap.

— Bine, spuse, întorcându-se spre Steve. Mă duc cu Lindsay să ia puţin aer.

Îşi privi ceasul de la mână.

— Oh, Doamne, Dumnezeule, probabil că e moartă de foame – uită-te şi tu cât este de târziu!

— Ce-ar fi să găsim un local micuţ unde să mâncăm cu toţii ceva? întrebă agenta. Aş putea să dau câteva telefoane – poate găsim ceva mai convenabil decât aici – şi în timpul ăsta vom lua şi masa.

Lindsay se strânse lângă mama ei. Nu voia să ia prânzul cu femeia asta. Nu-şi dorea nimic altceva decât salata de varză thailandeză care i se promisese şi apoi mersul la cumpărături ca să uite de toată tărăşenia cu mutatul. Se chinui din răsputeri să-şi ţină în frâu lacrimile care ameninţau s-o copleşească.

— Mami, te rog?

Citind parcă gândurile fiicei sale, Kara clătină din cap, apoi se uită spre Steve.

— Ne vedem jos.

Liftul se dovedi la fel de înţesat de oameni şi senzaţia de greaţă din stomacul fetei se transformă într-un atac de panică. Un val de sudoare, când rece, când cald, îi cutremura trupul, iar pieptul şi-l simţea încins cu nişte benzi de oţel care-o împiedicau să respire normal. Pe

măsură ce liftul cobora tot mai repede, fierbinţeala i se localiză în zona capului şi când uşile se deschiseră în sfârşit la parter, îşi dădu seama că de-abia se mai poate ţine pe picioare.

Se trânti sleită pe o canapea din hol şi se sprijini de mama ei, care se aşeză alături.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? o întrebă Kara, tulburată. Te simţi rău?

— Mi-e foarte cald, bâigui Lindsay.

Ridică mâna mamei ei şi şi-o lipi de frunte.

— Doamne, arzi toată, exclamă Kara, însă fierbinţeala începuse deja să treacă.

— N-am nimic, o să-mi treacă, o linişti Lindsay. Voiam doar să ies de acolo.

— Atunci o să ne relaxăm câteva minute aici şi o să-l aşteptăm pe tata, bine?

Lindsay dădu din cap, închise ochii şi se rugă în gând să se petreacă vreun miracol, iar ei să rămână în casa lor şi să nu mai fie niciodată nevoiţi să mai suporte aşa ceva.

— Ţi-a plăcut casa? o întrebă Kara. În orice caz, e cel mai bun apartament pe care l-am văzut până acum – aproape de metrou şi de o şcoală foarte bună şi nu e nici foarte departe de biroul tatălui tău.

Se opri o clipă, apoi adăugă:

— Şi ni-l putem permite. Cu puţin efort, o să ne descurcăm.

Lindsay abia dacă-i auzi cuvintele. Un singur gând o obseda în acel moment:

— Oamenii vor umbla şi prin casa noastră exact la fel?

Mama ei îi aruncă o privire nedumerită:

— Păi, cam aşa ceva. Săptămâna viitoare, în timpul vizionării publice. De ce?

Lindsay făcu ochii mari şi păli brusc.

— Nu vreau să intre nimeni în camera mea, şopti ea. Şi nu vreau să ne mutăm. N-am putea uita de toate astea şi să plecăm acasă?

Kara o strânse tare în braţe.

— Mi-aş dori să fie atât de simplu, spuse ea. Dar ştii foarte bine că n-avem cum! Haide, draga mea.

Întorcându-se cu faţa spre fiica ei, îi ridică bărbia şi se uită direct în ochii ei.

— Este un nou capitol, Lindsay. O aventură nouă. Ştiu că pare înspăimântător, dar o să treacă! Am dus o viaţă minunată în Long Island, însă şi aici o să fie la fel.

— Dar urăsc toate locurile astea, rosti răguşit Lindsay. Urăsc centrul.

— O să-l iubeşti. Ai încredere în mine.

Liftul ajunse din nou la parter şi, când tatăl ei ieşi însoţit de Rita Goldman şi un alt val de oameni, fata îşi dădu seama că mama ei n-avea dreptate. Ura oraşul acum şi avea să-l urască întotdeauna.

— Cineva a făcut deja o ofertă pentru apartament, îl auzi pe tatăl ei spunând pe un ton dezamăgit. Care a fost acceptată.

Lindsay se simţi imediat uşurată.

— Timpul este totul, adăugă agenta. O să mai fac nişte cercetări şi acum că am o idee mai clară despre ceea ce vi se potriveşte, o să fie mai simplu. Până la urmă, o să găsim locul perfect.

— Salata thailandeză, îi şopti Lindsay mamei ei.

— Vă mulţumim pentru timpul acordat, se adresă Kara Ritei Goldman, în timp ce tatăl ei îi strângea mâna.

Femeia se întoarse învârtindu-şi pardesiul negru ca pe o pereche de aripi, şi părăsi clădirea, promiţându-le că îi va contacta cât de curând.

— O să găsim ceva care să ne placă la toţi, mai adăugă tatăl ei, dar Lindsay ştia adevărul.

Părinţii ei vor găsi ceva care le va plăcea *lor*.
Ei nu-i mai rămânea decât să suporte.
Şi cum-necum, va reuşi.

Capitolul 8

Kara tocmai îşi încheia ultimul nasture de la bluză când auzi soneria. La naiba. Venise mai devreme? O privire aruncată ceasului o lămuri că el venise la timp – *ea* era cea care întârziase.

— Lindsay? strigă ea. Eşti gata?

Singurul răspuns pe care-l primi fu sunetul apei trase la closetul din baia lui Lindsay, ceea ce însemna că fata ei era departe de a fi gata.

Kara îşi încălţă pantofii şi coborî grăbită scările, vârându-şi bluza în fustă.

— Vin, vin, răspunse ea, respirând sacadat. Ura să facă pe cineva să aştepte şi se întrebă de ce chiar şi cele câteva secunde până când ajungea la uşă îi dădeau un sentiment atât de puternic de vină.

La intrare îl găsi pe Mark Acton, cu servieta sa într-o mână şi cu zâmbetul fals de agent întipărit pe chip.

— Bună dimineaţa!

Kara deschise larg uşa.

— Bună, Mark. Intră, te rog. Am întârziat puţin în dimineaţa asta.

— Nicio problemă. Nu vă grăbiţi. Între timp eu o să aranjez lucrurile pe aici.

Kara puse farfuriile folosite de Steve la micul dejun în maşina de spălat şi opri filtrul de cafea.

— Vrei o cafea?

— Nu, mulţumesc.

Şterse cu o cârpă blaturile late de granit, apoi se uită de jur împrejur pentru a se asigura că bucătăria arată

curată şi atrăgătoare.

Brusc, zugrăveala galbenă pentru care optase cu doi ani în urmă nu i se mai păru o alegere fericită. Prea târziu însă.

— Lindsay! strigă ea în capul scărilor. Trebuie să plecăm!

Se întoarse apoi spre agentul imobiliar.

— S-a interesat cineva de casă până acum?

— Vreo douăzeci de agenţi şi-au anunţat prezenţa.

— Douăzeci! Nici n-am ştiut că sunt atâţia agenţi în oraş.

Ce păcat că nu căutase să găsească pe cineva care să-i placă mai mult. Gândurile îi fură întrerupte de vocea lui Lindsay.

— Mamă?

— Bună, draga mea, spuse Kara, uitându-se în sus spre fiica ei, care se oprise undeva pe la jumătatea scărilor. E vremea să mergem.

Lindsay nu se mişca însă din loc şi de-abia când fata vorbi din nou îşi dădu seama că îl priveşte fix pe Mark Acton.

— Dânsul o să prezinte casa azi?

— Este vizionarea pentru agenţi, spuse Kara. Eşti gata? Am întârziat deja.

— Unde te duci?

Kara se încruntă.

— Ţi-am zis aseară – mă duc în centru ca să mai văd nişte apartamente şi să iau prânzul cu tatăl tău.

Lindsay îl urmări pe Mark Acton cum se plimba prin living, făcând mici ajustări ale mobilierului şi aliniind cu grijă tablourile de pe pereţi.

— Şi la ce oră se termină vizionarea?

Kara se încruntă, observând atitudinea vădit duşmănoasă a fiicei ei faţă de agent.

— Draga mea, unde-ţi sunt manierele? întrebă ea, ridicând în acelaşi timp din umeri spre Mark Acton, parcă cerându-şi scuze.

— Nu vreau să vin acasă şi să găsesc aici o grămadă de oameni străini, spuse Lindsay pe un ton care o irita pe Kara.

— Nicio problemă, o linişti Mark, ignorând în mod voit ostilitatea adolescenţei. Până după-amiază se termină totul.

— Iar eu mă întorc acasă pe la cinci, completă Kara nervoasă când văzu că fata se încrunta din ce în ce mai tare. Mark va pleca, iar eu voi fi acasă. Aşa îi convine Alteţei Sale?

Deranjată de cuvintele mamei, Lindsay se întoarse şi urcă treptele în fugă.

Kara oftă, conştientă că nu se purtase cum trebuie cu fiica ei. Dar era în întârziere şi încă mai avea o mulţime de lucruri de făcut şi măcar o dată ar fi putut şi Lindsay să-şi poarte singură de grijă.

— Îmi cer scuze, murmură ea mai mult pentru sine şi fiica ei, decât pentru agentul imobiliar.

— Mutatul e suportat cu greu de copii, spuse Mark. Ştiu.

— Pentru toţi e greu.

După câteva secunde, apăru şi Lindsay cu geanta aruncată pe umăr şi rucsacul pentru cărţi în mână. Se opri pe neaşteptate şi se întoarse cu faţa spre Mark Acton, de data asta afişând o expresie mai binevoitoare.

— Îmi pare rău, rosti ea aproape timid. N-am vrut să fiu nepoliticoasă – numai că nu-mi place să-mi intre străini în dormitor.

— E în regulă, răspunse el. Nimănui nu-i plac oamenii străini în casă. Din nefericire, face parte din joc. Altminteri n-o să putem vinde.

— Sper că n-o să-mi cotrobăiască prin lucruri, nu? întrebă Lindsay neliniştită.

— Lindsay! o apostrofă mama ei.

Dar, încă o dată, Mark Acton le dădu senzaţia că nu se simţea ofensat.

— Nu-i nimic, se adresă el Karei. E o întrebare îndreptăţită.

Se întoarse spre fată ale cărei trăsături frumoase erau marcate de neliniște.

— Singurele persoane care vor fi astăzi aici sunt agenţi imobiliari profesionişti. Miercurea este ziua tradiţională pentru astfel de vizionări. Toate agenţiile îşi trimit reprezentanţii, care vor veni şi vor pleca foarte repede. Probabil că au cel puţin cincisprezece vizionări astăzi. Crede-mă, nimeni n-o să se atingă de nimic.

— Sunteţi sigur? se agită Lindsay.

— Absolut.

— Şi până la cinci plecaţi?

— Exact. Poate şi mai devreme – imediat după prânz.

Kara îşi luă geanta din cuier şi o conduse pe Lindsay spre uşă.

— Oricum până la ora aia vin şi eu acasă. Şi-atunci ne vom ocupa puţin şi de manierele tale, adăugă ea înţepată şi atrăgându-şi o privire furioasă din partea fetei.

— Vă doresc o zi bună, le spuse Mark.

— O să fie bună dacă ne faceţi rost de nişte oferte, răspunse Kara.

În timp ce mergeau prin aerul rece al dimineţii, Kara îi strânse braţul fiicei sale.

— O să fie bine.

— Ştiu, oftă Lindsay. Îmi pare rău. Sincer... chiar încerc să...

— Sunt convinsă, draga mea.

— Ce-ar fi să mă duc la Dawn după antrenament?

sugeră Lindsay când se urcă în maşină. Poţi să mă iei de acolo?

Kara deschise portiera şi se urcă şi ea.

— Of, Doamne, chiar e nevoie? se plânse ea. După ce mă întorc din capitală, trebuie să fac cumpărături, să mă duc la curăţătorie şi în nu ştiu câte alte locuri. Nu poţi să vii direct acasă?

Lindsay şovăi, apoi trase concluzia că orice insistenţă era inutilă.

— Ba da, mormăi ea.

Când mama ei ieşi încet de pe alee, o întrebă:

— Tu şi tata vă întâlniţi din nou cu Corbul?

Kara apăsă frâna şi îi aruncă o privire nedumerită.

— Corbul? Despre ce naiba vorbeşti?

Lindsay îşi arcui colţurile buzelor într-un zâmbet ironic.

— Ştii la cine mă refer – femeia aia cu care am fost duminică. Cu vocea şi cu pardesiul ei negru semăna cu un corb imens.

Kara izbucni în râs.

— Mulţumesc de pont! rosti ea printre hohote. De acum înainte n-o să mai fiu niciodată în stare să mă uit la ea fără să mă gândesc la o pasăre mare şi neagră. Partea proastă e că ai perfectă dreptate!

După câteva minute se opriră în faţa liceului.

— Te rog un singur lucru. Să nu cumperi ceva urât, bine? o imploră Lindsay înainte să se dea jos şi încercând să-şi ascundă tremurul din voce.

Privirile li se întâlniră, şi Kara înţelese cât de greu îi era fiicei sale să pară curajoasă.

— Îţi promit, îi spuse ea, prinzând-o de mână.

Apoi rânji.

— Auzi la ea, Corbul! repetă ca să mai alunge tensiunea. Răutăcioasă, dar totodată perfectă descriere.

Stai să vezi când i-oi spune lui Steve!

Băgă în viteza întâi şi plecă, lăsând-o pe Lindsay pe trotuar. Prin oglinda retrovizoare, Kara n-avea cum să zărească lacrima ce se prelingea pe obrazul fetei.

Mark Acton se simţea excelent. Vizionarea se terminase, iar el se afla la Fishburn's – un club în care aproape jumătate dintre agenţii imobiliari din Camden Green îşi făceau veacul – savurându-şi cea de-a treia halbă cu bere.

În jurul său, oameni pe care-i cunoştea discutau în gura mare despre marile afaceri pe care le încheiaseră, dar Mark ştia că mare parte din vorbele lor erau doar nişte minciuni – trei sferturi dintre cei prezenţi la Fishburn's nu vânduseră niciodată o casă peste un milion, iar el se număra printre ei. Cât despre casa Marshall, aceasta nici gând să se apropie de suma de un milion, în ciuda blaturilor impresionante de granit din bucătărie şi a mobilei frumoase pe care Kara Marshall o alesese atât de bine.

Nu că vizionarea mersese prost. Dimpotrivă, până la unsprezece şi jumătate veniseră deja trei grupuri mari, printre care Rick Mancuso şi gaşca lui de la Century 21, dar şi echipa celor de la ReMax.

În plus, existase şi un flux continuu de brokeri şi agenţi independenţi, iar el îşi dăduse silinţa ca fiecare dintre ei să-şi lase cartea de vizita în bolul din lemn de trandafir pe care îl pusese pe masa din holul de la intrare. Împărţise o mulţime de fluturaşi şi discutase cu cât mai mulţi oameni, iar unii dintre ei îl asiguraseră că aveau să sune pentru a stabili o întâlnire în numele clienţilor lor. Familia Marshall avea să fie fericită cu un astfel de raport.

Însă cea mai mare parte a timpului şi-o petrecuse făcând ceea ce îi plăcea lui cel mai tare la o vizionare:

rătăcise de colo-colo, familiarizându-se cât mai bine cu locul. Îşi dăduse seama cu mulţi ani în urmă că, pe lângă faptul că orice casă are ceva unic, şi fiecare cameră luată separat este specială. Trucul era să hotărăşti ce cameră îţi inducea o senzaţie plăcută şi care dintre ele îţi provoca nelinişte, astfel încât să planifici turul de vizitare ulterior, pornind dinspre părţile negative spre cele pozitive. Era o strategie datorită căreia îşi păstrase serviciul la agenţia Million Dollar Roundtable de mai bine de un deceniu şi care avea să funcţioneze perfect în cazul casei Marshall, fiindcă aici nu existau camere proaste.

Era una dintre locuinţele acelea în care te simţeai bine şi intuise asta încă din clipa în care Kara şi fiica ei – Lindsay? da, aşa o chema, Lindsay – îl lăsaseră singur şi făcuse un tur rapid. N-avea să fie deloc greu de vândut. Aliniase vazele Karei, apoi intrase în living unde ridicase o scamă de pe covor şi rearanjase pernele de pe canapea şi scaunele. După aceea se oprise în mijlocul camerei şi îşi dăduse seama că este exact locul în care i-ar plăcea să trăiască.

Niciuna dintre celelalte camere nu-i schimbase părerea, şi cu atât mai puţin dormitorul copilei – al lui Lindsay.

Aproape că îi simţea prezenţa, şi era o senzaţie frumoasă.

O încăpere drăguţă pentru o fată drăguţă.

Afară se auzeau portierele trântindu-se, aşa că îndreptase din nou teancul de fluturaşi coloraţi, îşi controlase cravata şi ecusonul cu nume din piept, după care îşi aşternuse pe chip zâmbetul profesionist.

Deschisese uşa şi evenimentul începuse.

Orele se scurseseră repede, ascultând aceleaşi comentarii şi răspunzând aceloraşi întrebări, care, într-un final, îşi pierdeau înţelesul:

— Frumoasă casă, Mark.

— Se va vinde într-o clipită.

— Care-i preţul de pornire?

Repetase răbdător toate detaliile fiecărui agent, continuând în acelaşi timp să-i supravegheze cu un ochi atent pe ceilalţi agenţi care mişunau la parter, deschizând uşile şi verificând dulapurile, cercetând iute garajul înainte de a urca scările ca să vadă pe-ndelete restul casei.

„Ce-avea toată lumea cu garajele?" se întrebă Mark, dând pe gât restul de bere. Desigur că ştia – garajele erau plictisitoare pentru că nimeni nu locuia în ele. „*Asta voiau să vadă oamenii la o vizionare publică, locurile în care se trăieşte efectiv*."

După ce agenţii coborâseră din nou la parter, mai studiaseră bucătăria – întotdeauna bucătăria, locul în care familia petrece mare parte din timp – după care îşi lăsaseră cărţile de vizită în bolul din lemn de trandafir şi în drum spre ieşire nu uitaseră să ia cu ei şi câţiva fluturaşi.

Ştia din experienţă că mai mulţi fluturaşi echivalau cu o apreciere pozitivă a casei.

Iar astăzi fuseseră luaţi o grămadă.

După fiecare vizită, Mark intra la loc în casă şi muta lucrurile aşa cum fuseseră înainte, străduindu-se să păstreze aranjamentul lăsat de familia Marshall. Întotdeauna proceda astfel, iar când proprietarii aveau să se întoarcă acasă, nu aveau să găsească nimic deranjat.

Era destul de târziu când Sam Cousins şi Ike North apăruseră în cele din urmă. Aşa veneau ei, la sfârşitul evenimentului, ca să meargă apoi toţi trei la Fishburn's. Încântarea lui Mark sporise când Ike i se adresase de pe palierul de la etaj, după ce vizitase dormitoarele:

— Ia spune! O să se poată vizita şi duminică?

Mark încuviinţase.

— O s-aduc nişte oameni cu mine atunci. Tare-aş fi

vrut să vină mâine, dar sunt în centru şi nu se întorc decât în weekend.

— Nu ştiu dacă o să mai ai norocul să fie disponibilă până duminică, interveni Sam Cousins.

Ce muzică plăcută pentru urechile lui Mark.

— În fine, încheiase Ike, aruncând o ultimă privire evaluativă. Mergem la Fishburn's?

— Da, ne vedem acolo, răspunsese Mark. Trebuie să închid aici, dar comandă-mi şi mie o bere rece.

Când rămăsese singur, verificase toate încăperile, stinsese luminile, controlase uşile şi se asigurase că totul arăta ca dimineaţă. La etaj, intrase mai întâi în dormitorul lui Steve şi al Karei, după care în baia lor. Stinsese şi aici lumina, după care făcuse la fel cu biroul lui Steve şi camera de oaspeţi.

Se îndreptase spre dormitorul lui Lindsay şi zâmbise când stinsese lumina, convins că acesta avea să fie elementul cheie în vânzarea casei. Era îngrijit şi foarte curat şi aproape că puteai simţi prezenţa fetei care trăia în el. O fată drăguţă – de care soţii Marshall trebuiau să fie tare mândri.

În holul de la intrare, îşi ridicase servieta şi bolul din lemn, apoi se mai uitase pentru ultima oară în jur. Totul era perfect, iar el se simţea minunat.

Iar acum, după ce terminase şi cea de-a treia bere şi o comandase pe cea de-a patra, senzaţiile îşi păstraseră intensitatea.

Ce noroc pe capul lui că soţii Marshall îl aleseseră să le vândă casa.

Capitolul 9

„Nu m-am aşteptat ca interiorul casei să miroasă atât de dulce.

Nu era mirosul artificial al petalelor de trandafiri aranjate strategic în boluri, şi nici aroma de pâine coaptă folosită atât de des de agenţi de parcă cineva ar mai face pâine la cuptor în zilele noastre! Nu, locul de care vorbesc mirosea a dragoste şi a armonie, iar în clipa în care am intrat pe uşa din faţă am simţit şi căldura afecţiunii.

Unele case te izbesc, trezindu-ţi o senzaţie de suspiciune, îngrijorare şi mânie, şi imediat sesizezi mizeria familiei care locuieşte acolo.

Şi chiar mai rău, există case care nu miros deloc – otrava indiferenţei pluteşte în aer.

Dar locul în care am fost astăzi mi-a depăşit orice aşteptare – e vorba de casa pe care am găsit-o pe internet săptămâna trecută şi care m-a impresionat din clipa în care am făcut turul virtual.

Casa aceasta are echilibru. Unitate. Uniformitate. Niciun fel de obiecte religioase pe pereţi, nicio dovadă a vreunei perversiuni secrete ascunse între saltele.

Acesta este avantajul unei înfăţişări obişnuite; parcă ai fi invizibil. Şi invizibilitatea te transformă în Dumnezeu.

Astăzi, aproape o zi întreagă, m-am simţit ca Dumnezeu, iar sentimentul a fost sublim. În timp ce mă plimbam din cameră în cameră, atingând totul, simţind totul, nimeni nu m-a băgat în seamă.

Deşi oamenii m-au înconjurat aproape în permanenţă cât am stat acolo, n-a contat. Era ca şi cum aş fi fost singur.

Singur cu ea.

Şi totul – totul – era perfect.

Un calendar atârna în bucătărie, iar alături se găseau prinse într-un panou câteva fotografii.

Într-una dintre poze am văzut o fată blondă în uniformă de majoretă şi instantaneu am ştiut.

O cunoşteam.

Dintotdeauna.

Ea era cea care locuia în dormitorul de la etaj ale cărui detalii le memorasem din turul virtual.

Şi, în conformitate cu cele scrise pe calendarul de pe perete, duminica următoare va avea loc o vizionare pentru potenţialii cumpărători.

Dedesubt, un alt scris de mână – ca al unei fetiţe – notase altceva: „Antrenament”.

Şi mai jos, o a treia notă făcută de o mână diferită: „Vânătoare de case. Cina la Café des Artistes?”

Toate acestea se vor întâmpla duminică. Ce poate fi mai perfect?

După ce i-am văzut poza şi am citit însemnările din calendar, m-am deplasat cu un nou obiectiv în minte prin camerele de la parter, suficient de încet ca să par un agent uşor interesat, apoi am urcat scările pentru a mă învălui în aura noii mele iubiri – copilul meu perfect.

În clipa în care am intrat în dormitor, am simţit că fata reprezintă punctul central, energia absolută, nu numai a acestei case, dar şi a familiei de aici.

Aroma îmbătătoare ce îmbiba întreaga casă era şi mai puternică în camera ei şi mi-am dorit la nebunie să mă cufund în moliciunea patului ei, să-mi plimb degetele pe deasupra aşternuturilor care-i înveleau trupul noapte de noapte, să pătrund în cel mai dulce şi nevinovat loc al ei.

Cu toate acestea, m-am abţinut.

Trebuia să am răbdare.

Aparatul meu digital – atât de mic încât încăpea în palma mea – a surprins şi cel mai nesemnificativ aspect al încăperii, dar când m-am apropiat de pat, n-am mai rezistat.

Mi-am trecut palma peste perna ei şi când pielea mea a atins locul în care îşi ţine capul, parcă i-am zărit aura.

Oh, da! Ea era într-adevăr!

Instinctele nu mă înşelaseră; ea este cea căutată! Nu numai aspectul ei se potrivea profilului, dar şi toate celelalte amănunte…

Nu m-am mulţumit cu perna şi am atins şi restul lucrurilor: obiectele de pe birou, fotografiile de pe dulap, animalele din pluş de pe pervaz.

I-am deschis sertarele şi m-am lăsat cuprins de extazul provocat de veşmintele mătăsoase ce se lipesc de pielea ei.

Bineînţeles, mi s-a părut firesc să-mi strecor o pereche din chiloţeii ei în buzunar, având în vedere ce leac minunat se vădeau a fi pentru sufletul meu chinuit.

Strângând între degete comoara preţioasă din buzunar, m-am strecurat invizibil în jos pe scări şi apoi pe uşă afară.

Cât am stat în casă nu mi-a vorbit nimeni.

Ca şi cum nimeni nu m-ar fi observat.

Ca şi când nici n-aş fi fost acolo.

La fel ca întotdeauna – nimeni nu vede nimic.

În drum spre casă, mi-am lipit chiloţeii de obraz, abia stăpânindu-mi extazul.

Apoi, cu imaginea ei în minte, i-am mototolit în pumnul meu.

Oh, da – ea este cea căutată.

Aceasta este fata pe care o voi avea în sfârşit.

Curând. Foarte curând.

Duminica mi se pare atât de departe…”

Capitolul 10

Lindsay se opri pe trotuar, privind casa de pe partea cealaltă a străzii. De unde stătea, nu i se părea cu nimic diferită. Era tot casa ei, locul familiar în care crescuse.

Casa care îi păstra toate secretele.

Şi totuşi, în ciuda luminii strălucitoare a după-amiezii însorite de primăvară, ceva se schimbase. Ştia şi motivul.

Toată ziua, oameni pe care nu-i cunoştea şi pe care nu-i va întâlni niciodată rătăciseră prin interiorul ei.

Nişte străini.

Care umblaseră prin camera ei.

Prin lucrurile ei.

Numai gândul că aşa ceva s-a petrecut în lipsa ei îi provoca un fior şi toate închipuirile şi sentimentele acelea oribile care o chinuiseră de-a lungul orelor nesfârşite o copleşiră din nou cu putere.

Acum însă erau şi mai rele.

Ore întregi fusese atât de preocupată de imaginea unor străini care-i scotoceau prin casă şi prin obiectele personale, încât comportamentul normal i se schimbase. De unde înainte căuta să simtă prezenţa colegilor, lovindu-se uşor de braţele sau umerii lor, astăzi nu mai voia să se atingă de nimeni.

Apoi, când plecase după antrenament însoţită de prietena ei, Dawn, şi încercase să-i explice spaima care-o cuprinsese, aceasta nu pricepuse mai nimic.

— Sunt doar nişte agenţi imobiliari, exclamase nedumerită Dawn. Asta e meseria lor. Nici nu le pasă de lucrurile dintr-o casă, atâta vreme cât pot s-o vândă.

— Mi se face pielea de găină, numai când îmi închipui, spusese Lindsay, gândindu-se la Mark Acton.

După aceea însă, îi povestise despre femeia pe care o poreclise Corbul şi amândouă izbucniseră în râs, iar ea se simţise brusc mai liniştită. Când se despărţise de Dawn ajunsese să creadă şi ea că exagerase.

Dar acum venise acasă, toate senzaţiile acelea neplăcute o copleşiseră din nou şi nici nu se mai putea duce în altă parte.

Amintindu-şi că mama ei ar fi trebuit să fie deja

înăuntru, traversă strada, merse de-a lungul peluzei, urcă pe verandă şi descuie uşa din faţă.

Casa mirosea diferit.

Şi nu era deloc plăcut, cum se întâmpla atunci când venea femeia de serviciu.

Dimpotrivă, mirosea a oameni.

A străini.

— Mamă? strigă ea. Am ajuns.

Maşina de spălat era pusă în funcţiune, dar mama ei nu-i răspunse. Lindsay dădu drumul rucsacului pe masa din bucătărie şi urcă scările în goană.

Şi în camera ei descoperi o aromă ciudată, dar diferită de cea din restul casei.

Mirosea uşor a mosc şi fata se cutremură de scârbă.

Se repezi la ferestre şi le deschise, observând în acelaşi timp că jucăriile ei din pluş fuseseră mutate. De ce ar pune cineva mâna pe animăluţele ei aranjate cu atâta grijă pe pervazul de lemn?

— Mamă? strigă ea din nou, aproape involuntar.

Privi de jur împrejur. Celelalte lucruri păreau în regulă. De afară pătrunse o briză uşoară şi izul ciudat dispăru.

Dar nu de tot.

Iar duminică o să fie şi mai rău, când zeci – poate chiar sute – de persoane vor străbate casa de la un cap la altul. Cum pot îndura părinţii ei aşa ceva?

Lindsay ura întreaga tevatură. Pur şi simplu o *ura*.

— Bună, draga mea, spuse Kara din prag, trezindu-şi fiica la realitate. Tocmai am vorbit la telefon cu Mark Acton. Mi-a povestit că au venit douăzeci şi opt de vizitatori şi s-ar părea că până duminică o să avem chiar una sau două oferte.

— Bine, rosti Lindsay uşurată.

Kara se sprijini de balamalele uşii şi-şi înclină capul

întrebătoare.

— Ei, asta da schimbare.

Lindsay ridică din umeri.

— Nu mai vreau alţi străini care să-mi cotrobăie prin cameră, zise ea privindu-şi mama în ochi. Mi-au umblat prin lucruri, mamă, exact aşa cum am bănuit. Le-au mutat de colo-colo.

Kara oftă din toţi rărunchii.

— Nimeni nu s-a atins de nimic, Linds. În plus, cum poţi fi atât de sigură?

— Uite-aşa, insistă fata, strâmbându-se din cauza mirosului vag de mosc ce mai plutea încă în aer. Tu nu vezi cum duhneşte aici? Nu simţi?

Când Kara îi zâmbi cu privirea aceea indulgentă care-i transmitea clar că nu o crede, Lindsay se înroşi până în vârful urechilor. Nu mai era un copil, şi mama ei n-ar trebui să se poarte cu ea aşa. Din păcate, nu apucă să riposteze, pentru că femeia îi intui starea de spirit şi schimbă repede subiectul.

— Diseară vine şi tata acasă. Astăzi am văzut nişte apartamente frumoase.

— Şi presupun că asta e de bine, nu? oftă Lindsay.

Se trânti pe pat şi mirosul ciudat de mosc se intensifică.

Se simţea chiar dinspre perna ei!

Sări în picioare ca arsă.

— Mamă, cineva mi-a atins perna. Perna mea!

— Iubito, începu Kara, dar Lindsay n-o lăsă să termine.

— Serios, se răsti ea, smulgând perna de pe pat. Ia miroase-o!

Kara o adulmecă uşor, după care dădu din umeri.

— Îmi pare rău, draga mea… nu simt nimic deosebit. Doar un miros de pernă veche şi atât.

După ce mama ei coborî la parter să pregătească cina, Lindsay îi scoase învelitoarea şi aruncă perna într-un colţ.

Ce mai conta însă? Totul se schimbase.

Dormitorul ei nu va mai fi niciodată la fel.

Poate că ideea mutării nu era aşa de rea, la urma urmei.

Capitolul 11

Nu înţelegea de ce se trezise. Ştia doar că dormea profund şi, brusc, deschisese ochii.

Scrută întunericul şi ascultă.

Dar ce anume? Liniştea nopţii era netulburată.

Şi-atunci auzi.

Zgomotul unei răsuflări. Se relaxă, convinsă că mama sau tatăl ei venise să se asigure că totul e în regulă. Îşi dădu însă seama că uşa era închisă şi în încăpere domnea bezna. O singură rază de lumină pătrundea pe lângă marginea perdelelor şi, privind de jur împrejur, îşi dădu seama că nu mai era nimeni acolo.

Şi totuşi, ea continua să surprindă sunetul acela aspru şi sacadat.

În plus, nările i se umplură cu un miros familiar pe care-l recunoscu imediat: aroma ciudată de mosc ce plutea în dormitor când se întorsese de la şcoală.

Aşadar, cineva *intrase* în camera ei.

„Rămâi nemişcată, îşi spuse ea, rămâi nemişcată şi poate c-o să plece.”

Încercă să respire regulat, dar inima îi bătea atât de tare, că mai avea puţin şi se sufoca.

Cu toate că nu-l vedea, îl simţi cum se apropie şi, când mirosul deveni şi mai puternic, căldura răsuflării lui îi mângâie braţul.

„Voia s-o sărute!”

Se chinui disperată să ţipe, să aprindă veioza de pe noptieră, dar zadarnic.

Nu se putea mişca.

Răsuflarea fierbinte îşi continua urcuşul spre gât, după care ceva îi atinse părul.

Izul de mosc se intensifica atât de tare, încât fata icni, dar nu reuşi să vomite. Paralizase. Dădu să-şi mişte gura şi mâinile, dar buzele îi înţepeniseră şi braţele i se părură aşa de grele, de parcă muşchii nu mai aveau niciun pic de forţă în ei.

Urma să leşine! Dar dacă leşina, n-avea să mai ştie ce se întâmplă.

Ce-o să-i facă?

Trebuia să afle. Cu orice preţ!

O mână se strecura pe sub pătură şi fata se strădui din răsputeri să-şi tragă trupul paralizat din calea ei, să-l lovească, să-şi înfigă unghiile în carnea lui şi să-i sfâşie pielea de pe obraji. Dar corpul refuza să-i asculte comenzile. Stătea încremenită, suportând valul bizar de mosc şi degetele care o pipăiau peste tot.

Cum de era posibil? Cum de se furişase în casă? Cunoştea deja răspunsul – fusese acolo toată după-amiaza, ascunzându-se, aşteptând...

Dintre buzele ei ieşi în sfârşit un scâncet firav.

O mână îi mângâie obrazul, apoi îi astupă gura, în timp ce cealaltă îi acoperi sânul, şi Lindsay îşi dori cu disperare ca trupul ei să reacţioneze. Oricât de tare se lupta însă, din gât nu scoase decât un mormăit jalnic. Surprinzător, acesta se dovedi suficient ca să-şi învingă frica paralizantă. Trase adânc aer în plămâni şi-şi regăsi vocea.

Se ridică în capul oaselor şi începu să ţipe.

Mâinile dispărură.

Apoi veniră părinţii ei, lumina se aprinse şi mama ei îi îndepărtă părul de pe fruntea asudată.

Ce se întâmplase? El era acolo – putea să jure că el se afla acolo! Îl auzise, îl adulmecase şi îi simţise atingerile! Acum era însă în siguranţă alături de părinţii ei şi se temea să nu vomite.

— Draga mea, spuse Kara, aşezându-se pe marginea patului şi dându-i într-o parte cu blândeţe o şuviţă de păr de pe faţă. Gata, a fost doar un coşmar.

„Un coşmar?” Se frecă la ochi şi îşi mirosi mâinile.

Parfumul dispăruse; nu se mai simţea decât crema pe care o folosea înainte de a se culca.

Îşi mută privirea dinspre Kara spre tatăl ei, care se afla la capătul patului, îmbrăcat în pantaloni de pijama şi un tricou alb. Pe chipul lui se putea citi îngrijorarea.

— Tati? se văicări ea.

Steve ocoli patul, se aşeză lângă soţia lui şi îşi mângâie fiica uşor pe mână.

— A fost doar un vis urât, pisoi.

Fata îşi lăsă privirea să rătăcească în jurul camerei, parcă nevrând să accepte cuvintele tatălui ei, dar totul arăta normal.

Aşadar, chiar *fusese* un vis – un coşmar mai degrabă. Îi aducea aminte de copilărie.

Inspiră adânc, stânjenită că strigase în somn şi că îşi deranjase părinţii.

— Îmi pare rău, şopti ea.

Kara zâmbi şi continua să-i netezească părul.

— N-are de ce să-ţi pară rău, iubito… toată lumea visează urât.

Lindsay zâmbi trist.

— Mă simt ca o proastă. Eu…

— Vrei nişte lapte cald? o întrebă mama ei. Pe vremuri, era singurul lucru care te făcea să uiţi de

coşmaruri.

Lindsay scutură din cap.

— Mai bine mă culc la loc. Mâine-dimineaţă am extemporal la fizică.

— O să lăsăm lumina de pe hol aprinsă, îi spuse tatăl ei.

Fata dădu din cap şi se cuibări sub aşternuturile care miroseau normal acum. Niciun iz straniu – doar aroma cremei ei de mâini.

Părinţii ei o sărutară, stinseră lumina şi ieşiră din cameră. Steve aprinse becul de pe hol, aşa cum promisese, apoi se întoarse să-i închidă uşa. Însă se hotărî să o lase întredeschisă.

— Vise plăcute, îngerii să te sărute, pisoi, şopti el. Acum coşmarurile se vor topi ca prin minune.

— Mulţumesc, tati.

Nu-i mai spusese aşa de ani de zile – de când era în clasa a treia. Dar în seara asta vorbele lui îi dăruiră liniştea de care avea nevoie.

Steve dispăru din dreptul deschizăturii şi, după câteva secunde, Lindsay auzi uşa de la dormitorul lui închizându-se.

Încercă să se relaxeze, repetându-şi întruna că nu e nimeni în cameră. În ciuda eforturilor sale, ştia că nu va pune geană pe geană.

Cineva *fusese* la ea în dormitor – cineva rău – şi lăsase ceva în urma lui; ceva mai mult decât simplele vestigii ale mirosului său straniu.

Şi mai ştia că, indiferent de ce va face, nu va fi niciodată în stare să scape de prezenţa lui.

Brusc, învăluită în întunericul adânc, îşi dori ca a doua zi casa să fie vândută, iar ei să se mute. Undeva departe, foarte departe, într-un loc în care omul care-i pângărise camera să nu o mai găsească niciodată.

Rămase întinsă pe pat, privind tăcută spre silueta elefantului de pe pervaz – elefantul de pluş care nu mai era la locul lui obişnuit.

Se dădu jos, luă jucăria şi o scoase pe hol, în faţa uşii. Se simţea mai bine aşa, ştiindu-l în altă parte. Se întoarse în pat şi încercă din nou să se liniştească.

Dar somnul se încăpăţână să o ocolească.

— Ştiam eu, îi spuse Kara lui Steve când se băgă sub pătură lângă el. M-am trezit cu zece secunde înainte să ţipe şi *am ştiut* că ceva nu e în regulă.

Steve o înconjură cu braţul şi o trase mai aproape. Kara îşi lăsă capul pe pieptul lui şi îi fu recunoscătoare pentru senzaţia incredibilă de căldură emanată de corpul soţului ei.

— Ţi-aduci aminte când a căzut de pe cal în tabără şi şi-a fracturat clavicula?

Steve încuviinţă.

— Şi-atunci am ştiut. Ţi-aminteşti? Ne aflam la cină, la familia Billingsly şi, brusc, am simţit nevoia să merg acasă, cu toate că nu trecuse mai mult de o oră de când plecaserăm. Şi când ne-am întors, am găsit mesajul pe robotul telefonic. Mai ţii minte?

— Normal că îmi amintesc, rosti bărbatul puţin iritat de insistenţele ei.

Dar Kara nu-şi amintea doar întâmplarea în sine, ci şi cuvintele acelea îngrozitoare: „Lindsay... accident... spital...”

— O mamă simte lucrurile astea, zise ea. Iar ideea mutatului reprezintă mai mult decât poate ea să suporte.

Se mişcă puţin şi se agăţă strâns de Steve.

— Mă simt aşa de vinovată.

— Hei, a fost doar un coşmar, o îmbrăţişă el cu blândeţe. Curând se va termina totul.

— N-a fost „doar” un coşmar, îl contrazise Kara. Linds e supărată. Atât de supărată, încât a ajuns să-i fie frică.

— Da, iar în după-amiaza asta şi-a închipuit că cineva i-a mutat lucrurile prin cameră, interveni Steve. Şi că i-a scotocit prin sertare, şi-a frecat faţa de perna ei şi chiar i-a furat lenjeria.

— Crezi că e posibil aşa ceva? întrebă Kara pe un ton vulnerabil.

— Exclus, răspunse Steve. În casă nu au intrat decât câţiva agenţi imobiliari. Cred că singură şi-a indus coşmarul. O să vezi, lucrurile se vor aranja de la sine.

— Sper, oftă Kara. Cel puţin aşa va fi când vom pleca de aici definitiv şi tu vei putea veni acasă în fiecare seară, ca să ai grijă de soţia şi de fiica ta.

Se ghemui mai bine lângă Steve şi în scurtă vreme respiraţia lui regulată se transformă într-un sforăit uşurel.

Kara, în schimb, nu reuşi să adoarmă; deşi fusese vorba doar de un coşmar, Lindsay nu era genul de fată care să dramatizeze sau care să facă istericale. Dacă fiica ei susţinea că cineva îi umblase în sertarul cu lenjerie, atunci era foarte probabil că aşa se întâmplase.

Capitolul 12

„Cred că am visat tot timpul ce s-a întâmplat în zori. Am dormit mult de miercuri încoace – după ce am fost în casa ei – după ce am intrat în camera ei – după ce i-am simţit prezenţa – după ce mi-am umplut nările cu aroma ei dulce – pentru că viaţa mi s-a părut prea greu de suportat fără ea.

Aşa că am dormit. Ore? Zile? Nu-mi amintesc.

Dar ţin minte că am visat la dimineaţa de duminică şi, când a sosit în sfârşit, am ştiut încă înainte de a mă

trezi.

Am simţit – un fior ce-mi cutremura fiecare fibră a trupului. Am savurat îndelung senzaţia, amânând momentul ridicării din pat. Mi-am pus halatul preferat – negru cu dungi roşii – şi papucii, înainte de a ieşi în curte pentru a-mi lua ziarul din locul în care mi-l lasă băiatul în fiecare zi. Era linişte – n-am văzut pe nimeni, n-am auzit nicio maşină.

Mi-a plăcut.

Nu că m-ar fi preocupat neapărat. Şi nici că m-ar fi îngrijorat – sunt convins că arătam ca oricare altă persoană normală, care iese să-şi ia ziarul de duminică. Dar imediat ce am intrat, am despăturit nerăbdător ziarul înainte de a ajunge la masă.

Şi chiar acolo, pe pagina principala – da, chiar pe pagina principală! — a rubricii de imobiliare se găsea anunţul cu vizionarea publică. Era un anunţ de dimensiuni apreciabile; probabil că agentul a cheltuit ceva bani ca să atragă un număr suficient de clienţi interesaţi.

Şi toate astea – poziţionarea, dar şi dimensiunile anunţului – lucrează în favoarea mea.

Trebuie să subliniez însă că nu era perfect. Casa fusese fotografiată dintr-un unghi nefiresc, aşa că nu-i dezvăluia întregul potenţial, dar descrierea ei interesantă avea şanse să atragă mulţi curioşi.

Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine.

Am încercuit anunţul cu pixul meu cu pastă roşie şi entuziasmul şi nerăbdarea mea sporiră cu repeziciune.

Sunt sentimente de care nu mă satur niciodată.

Cu toate astea, trebuie să mă abţin. Să am răbdare.

Să nu-mi pierd controlul.

Am băut o cană de cafea, în timp ce mi-am planificat ziua. Vizionarea începe la ora 13.00; voi ajunge două ore mai târziu, exact când locul va geme de lume. Dacă m-aş

duce mai devreme, oamenii încă ar mai zăbovi pe la casele lor să-şi facă digestia de prânz, iar mai târziu aş da nas în nas cu ultimii întârziaţi pe care agentul ar încerca să-i alunge cât mai repede.

Dar nu fix la ora 15.00. Oamenii au tendinţa să reţină orele exacte, pentru că atunci îşi amintesc lucrurile mai clar. Poate că treisprezece sau paisprezece minute înainte de trei constituie o alegere mai înţeleaptă.

Mda, aşa va fi perfect.

Deja am stabilit cât timp voi aloca spălatului şi îmbrăcatului, dar şi ruta pe care mă voi deplasa până acolo.

Ah, şi locul de parcare. Cunosc garajele vecinilor. Cunosc aleile folosite de gunoieri şi ştiu că duminică este de-a dreptul pustiu pe-acolo. Mă pot strecura liniştit pe una dintre ele, voi parca, apoi voi merge pe jos şi voi intra în casă aproape neobservat.

La fel am procedat şi miercuri şi de alte zeci de ori în visele mele.

Am totul imprimat în memorie şi lucrurile vor merge ca pe roate.

Mi-am pregătit hainele încă de ieri-dimineaţă. Voi purta pantaloni maro din catifea reiată şi o cămaşă simplă, albastru cu maro. În culorile acestea mă voi asorta minunat cu aspectul casei şi al celorlalţi gură-cască.

E un fel de camuflaj. Nimeni nu-mi va da atenţie.

Cu puţin noroc, s-ar putea chiar să plouă! Ploaia înseamnă şi mai multă activitate în cadrul unei vizionări publice. Ploaia înseamnă că agentul care face pe gazda se va concentra mai tare asupra covorului pentru a se asigura că oamenii îşi şterg picioarele sau că îşi pun papucii ăia idioţi de protecţie decât asupra persoanelor care intră şi care ies. (Poate n-ar fi rău să îmi iau şi o vestă maro din lână pe sub haină – chiar dacă e primăvară, vremea

rămâne încă răcoroasă.) Dar cel mai important, ploaia înseamnă că locuinţa va fi mai întunecoasă, iar eu mă voi simţi aproape ca acasă.

Aproape ca acasă.

De ce-oi fi spus asta? La urma urmei, deja mă simt acolo ca acasă.

În dormitorul acela.

În încăperea aceea drăguţă, virginală.

De-abia aştept…”

Capitolul 13

— Vă rog! îi implora Lindsay. Am mers cu voi weekendul trecut şi a fost oribil. Şi eu m-am comportat la fel de oribil! Am fost nepoliticoasă cu doamna aia de la agenţie şi aproape că am vomitat în holul uneia dintre clădiri. De ce-aţi vrea să mă căraţi din nou cu voi?

Îl văzu pe tatăl ei privind-o nesigur pe Kara şi se hotărî pe loc să mai scoată un as din mânecă.

— Pe deasupra, mai am şi antrenament.

Kara scutură din cap.

— Vrem să fim siguri că apartamentul pe care-l vom cumpăra ne va plăcea la toţi trei, iubito. De-aia avem nevoie de tine, pentru că ne poţi ajuta să luăm o hotărâre.

— Dar a fost îngrozitor săptămâna trecută, insistă Lindsay.

— Ştiu, dar astăzi o să fie mai bine şi chiar vrem să-ţi petreci ziua cu noi în centru.

— Cu voi şi cu madam Corb.

— Haide, pisoi, insistă Steve. O să ne distrăm.

Îşi puse pe pâinea prăjită două felii de şuncă şi muşcă jumătate din sandvici, pe care îl înghiţi lacom, cu o gură mare de cafea.

— Asta numeşti tu distracţie? întrebă Lindsay

dispreţuitoare. Te înşeli. Nici măcar nu ştiu ce ar trebui să îmi placă la locurile alea pe unde mergem – mie mi se par toate nişte camere goale în care nimeni n-ar putea trăi vreodată. Nu vreţi să alegeţi voi şi pentru mine?

Kara clătină din nou din cap, dezaprobator.

— N-o să cumpărăm nimic dacă nu vezi şi tu mai întâi. Suntem o familie, da? Şi, sincer, nu mai văd rostul antrenamentului, de vreme ce de la anul nu o să mai faci parte din echipă.

— N-ai de unde să ştii asta, rosti Lindsay, din ce în ce mai disperată. Adică, n-ai cum să ştii cu certitudine. Poate că n-o să vindem casa şi eu apuc să termin şcoala aici cu prietenii mei. Sau poate voi vă mutaţi imediat în capitală, iar eu rămân la Dawn o perioadă...

Kara se uită spre Steve şi bărbatul observă că aceasta începe să cedeze.

— Şi cu visul urât de noaptea trecută cum rămâne? o întrebă el pe fiica lui. Nu ştiu la ce oră ne întoarcem şi nu cred că vrei să stai singură în casă toată după-amiaza, nu?

— Mă duc la Dawn după antrenament şi vă aştept la ea până veniţi acasă, spuse Lindsay, vorbind atât de repede, încât părinţii ei îşi dădură seama că fata se gândise mult timp la această variantă şi nu era doar o inspiraţie de moment.

Simultan, atât Steve, cât şi Kara oftară învinşi. Niciunul dintre ei nu îşi dorea ca cearta să se transforme într-un adevărat scandal care să le ruineze întreaga zi.

— În fine, să zicem că suntem de acord, rosti Kara.

— Dacă mama ta n-are nimic împotrivă, atunci nici eu nu mă opun, adăugă Steve, ridicând din umeri. Dar eu tot mi-aş dori...

— Vizionarea durează de la unu la patru, interveni Kara, oprindu-l pe Steve înainte să redeschidă subiectul. Noi ne întoarcem pe la cinci... şase cel mai târziu.

„Nu şi dacă găsim un apartament şi ne hotărâm să semnăm un precontract”, se gândi Steve, dar se abţinu să comenteze cu voce tare, convins că ideea de a cumpăra o casă tocmai astăzi o s-o supere şi mai tare pe Lindsay.

— Dacă întârziem, o să te sunăm. Bine?

Lindsay încuviinţă din cap, simţindu-se mult mai bine acum, după ce câştigase înfruntarea. Însă imediat observă tristeţea din ochii mamei ei.

— Oh, Doamne, gemu Kara. Am uitat – diseară luăm cina cu familia Bennett.

Steve îşi arcui sprâncenele întrebător şi se întoarse spre Lindsay, agăţându-se de această ultimă ocazie prin care-şi putea face fiica să se răzgândească.

— Haide, pisoi. O să luăm cina la Café des Artistes. O să-ţi placă la nebunie. Vino cu noi.

Preţ de o secundă, Lindsay păru că stă în cumpănă.

— Şi cine o să mai fie acolo? îi iscodi ea.

— Mitch Bennett şi soţia lui.

Adolescenta îşi dădu ochii peste cap.

— Oooh, ce-o să mă mai distrez. O seară întreagă să mă holbez la un boşorog care-şi expune bibeloul ăla de nevastă. Mă lipsesc.

— Lindsay! o mustră Kara, deşi în mare parte era de acord cu fiica ei.

Mitch Bennett îi dăduse papucii lui JoAnne – şi o expresie mai bună care să-i descrie gestul nici că exista – pentru o tinerică mai mare cu zece ani decât Lindsay. Dar pentru că Mitch Bennett era numărul trei în firma lui Steve, toată lumea tăcea mâlc. Nu puteau face altceva decât să pretindă că noua nevastă părea relativ interesantă, deşi lucrurile nu stăteau defel aşa în realitate.

Din fericire, nici Steve nu mai comentă.

— Bine, atunci. Rămâi la Dawn. Poţi să dormi la ea?

— Nicio problemă! insistă Lindsay.

Se ridică de la masă, luă paharul de lapte şi farfuriile murdare şi le vârî în maşina de spălat vase.

— Noi plecăm acum, anunţă Kara, aruncând o privire spre ceas. Ne întâlnim cu Rita Goldman la ora 11.30. Mark o să vină şi el curând să aranjeze casa pentru vizionare – i-am promis că până la zece nu mai suntem acasă. Vrei să stai aici până la antrenament?

Lindsay se încruntă.

— Împreună cu tipul ăla de la agenţie? În niciun caz! Ce-ar fi să mă lăsaţi şi pe mine la Dawn?

— Ce-ar fi să spui şi „te rog", după care să-mi zâmbeşti şi mie frumos? zise Kara.

Lindsay îi oferi un zâmbet exagerat, apoi se prosti, rostind un „te roooog" lung şi aşa de caraghios că toţi trei izbucniră în râs.

Poate că, la urma urmei, ziua avea să fie profitabilă pentru fiecare dintre ei.

Un sfert de oră mai târziu, Steve le aştepta în bucătărie – aşa cum făcea întotdeauna – pe cele două femei din viaţa lui să coboare şi să meargă la maşină. Trecuseră deja zece minute după ora zece şi trebuiau să se grăbească dacă aveau de gând să nu întârzie la întâlnirea cu Rita Goldman. Deschise gura ca să strige după ele, dar se răzgândi şi se hotărî să mai aranjeze puţin prin încăpere, ştergând firimiturile de pe masă, spălând cafetiera şi aruncând cârpele în coşul cu rufe murdare. Când se întoarse în bucătărie, îşi dădu seama cât de tare îi va fi dor de casa lor. El şi Kara o proiectaseră singuri şi supravegheaseră fiecare etapă a construcţiei, iar acum, când totul arăta atât de bine, iar împrejurimile deveniseră absolut încântătoare, se vedeau nevoiţi să plece.

Timp de câteva secunde aproape că îi trecu prin cap să renunţe la întâlnirea cu Rita Goldman, să scoată casa de

la vânzare şi să găsească o altă soluţie pentru rezolvarea problemelor lor. Imediat însă fu conştient că nu exista cale de întoarcere. Venise vremea unei noi etape în viaţa familiei sale. Numai dacă...

Soneria de la intrare îl trezi din reverie.

— Domnule Marshall! i se adresă Mark Acton, intrând pe uşă în clipa în care Steve ajunse în living. Nu mă aşteptam să mai fiţi acasă.

Steve râse grav.

— Încercam să plecăm, răspunse el, strângând mâna bărbatului. Dar ştii şi dumneata cum sunt femeile!

— Ei, bravo, cum să nu ştiu! Nu poţi trăi nici cu ele, dar nici fără ele! exclamă agentul.

Sunetul clişeului obosit reverberă în aer că tremurul unui peşte pe uscat, şi Steve pricepu în sfârşit de ce Lindsay nu voia să fie aici când sosea agentul. Acton păru să nu-i observe reacţia.

— M-am gândit să dau o fugă pe aici să mai aranjez lucrurile, să pun semnele la intrare şi după aia să revin mai târziu pe la 12.30.

— Foarte bine, spuse Steve.

Se răsuci şi strigă, uitându-se în sus pe scări.

— Doamnelor? Mai aveţi mult?

La scurtă vreme, Kara şi Lindsay coborâră la parter. Soţia lui avea o geantă în mână şi dosarul cu agenţiile imobiliare din Manhattan, în timp ce fiica lui îşi purta cu dezinvoltură pe umăr geanta cu echipamentul sport.

Steve se trase într-o parte când Acton le salută. Kara îi strânse mâna călduros şi îi mai dădu câteva instrucţiuni pe ultima sută de metri, dar Lindsay îl evită complet, deplasându-se prin spatele tatălui său, astfel încât să nu fie nevoită să dea mâna cu Mark şi nici măcar să-i adreseze două, trei vorbe de complezenţă. Steve simţi mai multă înţelegere pentru atitudinea neînduplecată, dar sinceră, a

fiicei sale, decât pentru căldura aparentă a soţiei lui.

Nu că n-ar fi înţeles ce făcea Kara. De ani de zile o urmărea cum îi trata pe oamenii pe care ştia că-i dispreţuieşte, de parcă i-ar fi fost cei mai buni prieteni.

Iar el, în calitate de avocat, se descurca chiar cu şi mai multă abilitate.

— Aşadar, de aici înainte ne lăsăm pe mâinile dumitale, spuse el, lovindu-l jovial cu palma pe umăr pe Mark Acton. Am un presentiment că o să vinzi casa până diseară!

— Sunt perfect de acord în această privinţă, răspunse agentul, în timp ce Steve, însoţit de Kara şi de fiica lui, se îndreptau spre garajul ce se afla în spatele bucătăriei. Cred că avem şanse frumoase să rezolvăm chestiunea în cel mai scurt timp.

— Excelent, exclamă Steve.

„Iar dac-o să te ţii de cuvânt, adăugă el în sinea sa, nu voi fi obligat să te mai suport şi cu altă ocazie.”

Închise uşa de la garaj şi îl uită pe Mark Acton cu vizionarea lui cu tot, concentrându-se în schimb asupra obiectivului de a găsi o nouă locuinţă pentru familia sa. Ieşi pe şosea şi mai privi o dată spre clădire prin oglinda retrovizoare. Din păcate, nimic nu avea să semene cu minunatul lor cămin.

În ciuda necazurilor financiare care îi chinuiseră în ultima vreme, de casa lor nu se lega nicio amintire urâtă.

Capitolul 14

Mark Acton aruncă o privire spre ceasul de pe şemineu: 2,45, după-amiază. Încă o oră şi un sfert şi va pune punct vizionării, după care se putea duce la Fishburn's să-şi răcorească gâtul cu o bere rece. Acum însă, locul gemea de oameni şi tot mai mulţi continuau să

vină – de fapt, o parte din ei îşi făcuseră apariţia devreme, chiar înainte de ora oficială de deschidere.

Ceea ce însemna că anunţul publicat obţinuse efectele scontate.

La fel ca şi panourile pe care le plasase în faţa casei din timp.

Vremea îl sprijinise la rândul ei. Cerul întunecat şi norii groşi ce anunţau ploaia îi împiedicase pe oameni să facă jogging, să joace softball sau să plece spre Sound pentru o plimbare cu barca. Totuşi, frigul nu fusese suficient de înţepător pentru a-i ţine în casă. Într-adevăr, atmosfera de afară se dovedise perfectă, cugetase el şi, în mod evident, ceilalţi îi împărtăşiseră părerea.

Primul cuplu bătuse la uşă, apoi intrase şi strigase un „Iu-huuu" optimist, chiar înainte ca el să apuce să aranjeze broşurile pe masa din sufragerie.

Lucrurile vor merge ca pe roate. Chiar dacă nu vindea casa astăzi, avea nenumărate oportunităţi să câştige noi clienţi. Împărţise vreo douăzeci de cărţi de vizită şi cam tot atâţia fluturaşi. În cel mai rău caz, avea să agaţe doar unul sau doi clienţi şi, dacă nu le putea vinde casa asta, în portofoliul lui mai existau şase pe care să le arate.

— Bună!

Salutul vesel al femeii îl trezi pe Mark din reverie, aşa că îşi aşternu pe chip zâmbetul cel mai frumos şi porni spre ea. Când ajunse lângă noul oaspete, necunoscuta îşi ridică mâna parcă pentru a-l opri.

— Noi suntem doar vecinii băgăreţi.

— Ah, nicio problemă! îi linişti Mark, străduindu-se să păstreze aparenţele unui interes sincer. Intraţi şi aruncaţi o privire.

Cu multă dexteritate, extrase o carte de vizită din buzunar.

— Cartierul în care locuiţi este minunat, spuse el. Dar dacă vă hotărâţi vreodată să faceţi vreo schimbare, daţi-mi un telefon. Pun pariu că habar n-aveţi cât puteţi obţine pentru casa voastră.

— Cred că începem să ne facem o oarecare idee, zise bărbatul în timp ce se îndrepta cu soţia sa spre bucătărie.

După plecarea lor, apăru un alt cuplu. Aceştia erau foarte tineri – cel mai probabil proaspăt căsătoriţi – şi Mark ghici imediat că nici în visele lor cele mai frumoase nu-şi permiteau o astfel de locuinţă. Însă, pentru că niciodată nu se ştia ce-ţi rezervă viitorul, se comportă relativ drăguţ cu ei şi, după ce le făcu un tur rapid al casei, îi lăsă în plata Domnului, pentru că soseau şi mai multe persoane.

Următorul cuplu îi comunicase că lucra deja cu un agent din partea cealaltă a oraşului, iar asta era un semn bun – însemna că respectivul, cine-o fi fost el, nu izbutise să le ofere ceea ce îşi doreau, dar ei erau interesaţi cu adevărat să cumpere ceva. Mark îi însoţi prin toată casa, subliniindu-le avantajele şi sugerându-le delicat că cel mai bine ar fi să se întoarcă peste o oră cu agentul lor şi să aibă banii de avans şi de comision gata pregătiţi.

Tocmai când se pregătea să-i conducă la etaj, pe uşa din faţă intră un bărbat. Mark îl salută, dar îşi dădu seama că acesta nu este un cămin pentru un bărbat singur, iar un bărbat căsătorit n-ar fi cumpărat niciodată o casă fără ca soţia lui s-o vadă. În situaţia în care individul venise să vadă el mai întâi cum stă treaba, atunci Mark n-avea sens să-şi piardă vremea cu el. Când va apărea însoţit de nevastă, atunci îi va acorda toată atenţia cuvenită. Apoi, exact în timp ce îi întorcea spatele, intră un alt bărbat şi, pentru o clipă, Mark îşi revizui părerea – poate că tipii ăştia doi formau un cuplu, ceea ce era altă mâncare de peşte. Casa reprezenta căminul perfect pentru doi bărbaţi

de carieră, aflaţi pe picioarele lor. Marea majoritate a copiilor din vecinătate creşteau şi foarte curând, de jur împrejur, n-avea să mai rămână decât o comunitate de adulţi potrivită pentru doi bărbaţi care doreau să trăiască retraşi şi liniştiţi.

Mark continua să discute cu familia care urca treptele, fără a-şi scăpa din priviri noua pradă, dar pentru că indivizii porniră în direcţii diferite, pricepu că nu veniseră împreună. Interesul său dispăru brusc şi-şi concentră din nou toată atenţia asupra cuplului pe care-l escorta, ghidându-l uşor spre dormitoare.

Pe la patru după-amiază, lucrurile se potoliră. Casa se goli repede. Ziua fusese un succes, aşa că se aşeză pe canapea, savurând câteva momente de tihnă. Deschise cartea de oaspeţi şi începu să facă notiţe despre toţi cei pe care şi-i amintea. Deja îi împărţise pe mai multe categorii: clienţi pentru această casă, clienţi pentru alte case sau doar gură-cască neinteresanţi. După aceea se apucă să asocieze mental numele trecute în carte cu chipurile văzute de-a lungul zilei. În mare parte procesul se derula cu uşurinţă – întotdeauna se bucurase de o excelentă memorie vizuală – iar astăzi, ca de obicei, apăruseră numai cupluri şi un singur bărbat.

Nu, se înşela. Îşi amintea că văzuse *doi* bărbaţi care veniseră separat.

Aşadar, unul dintre ei nu se semnase.

Iar cel care respectase procedura – Rick Mancuso – se prezentase când se întâlniseră în dormitorul cel mare, iar lui Mark nu-i fu prea greu să-şi amintească înfăţişarea lui.

Dar cum rămânea cu celălalt bărbat?

Cel care nu-şi trecuse numele în cartea de oaspeţi?

Aparent, intrase şi ieşise imediat, fără să zăbovească mai mult de un minut sau două. Prin urmare, nicio

problemă – aşa ceva se întâmplă întotdeauna.

Chestia amuzantă era însă că nu-şi mai amintea nimic despre el.

Absolut nimic.

Bizar totuşi, având în vedere memoria cu care se putea lăuda. Totuşi, ziua se desfăşurase conform aşteptărilor. Cu toate că nimeni nu completase un precontract, Mark putea să bage mâna-n foc că Ike North o să vină cu ceva mâine sau în următoarea zi şi, după ce va mai da şi câteva telefoane la cei care vizitaseră casa astăzi, cu siguranţă cineva îi va face o ofertă. Familia Marshall va fi fericită că îl alesese pe el.

După ce străbătu iute casa ca să se asigure că totul e în regulă, încuie uşa de la intrare şi se îndreptă spre Fishburn's.

Şi nu se mai gândi nicio clipă la bărbatul al cărui chip nu şi-l mai amintea.

Capitolul 15

Lindsay trânti uşa de la dulapul ei, ascultând ecoul puternic ce se lovea de pereţii de pe hol. Îi plăcea să fie la şcoală când nu mai era nimeni acolo – o făcea să se simtă specială. Nu reuşea să-şi descrie senzaţia nici măcar ei înşişi, dar asta nu conta, pentru că oricum n-ar fi povestit nimănui. Colegii ei s-ar fi prăpădit de râs, auzind că poţi avea un alt sentiment, în afara dispreţului, faţă de şcoală.

Dar ei îi plăcea liniştea clădirii imense care de obicei pulsa de zgomote şi mişcare şi ştia că o să-i ducă dorul în anul următor. Merse de-a lungul podelei lustruite a holului, împinse uşile de la intrarea principală şi ieşi în aerul răcoros şi mohorât al după-amiezii.

Dawn o aştepta chiar în faţă, pe trepte.

— Ce faci diseară? o întrebă Lindsay când porniră

spre casă.

În ultima oră se chinuise să găsească o modalitate prin care să-i sugereze lui Dawn s-o invite să ia cina împreună – sau chiar să rămână la ea peste noapte – fără să-i dezvăluie faptul că îi era frică să meargă acasă, cel puţin până când se întorceau părinţii ei din centru.

Dawn gemu, nefericită.

— Trebuie să mă duc să iau cina acasă la tata.

Tata lui Dawn şi mama ei vitregă locuiau în partea cealaltă a oraşului – nu departe, dar nici foarte aproape pentru a putea merge pe jos.

— A fost plecat toată săptămâna şi nu l-am mai văzut cam de multişor, aşa că o să vină să mă ia de acasă pe la cinci.

Se uită la ceas.

— Aş face bine să mă grăbesc – vreau să mă schimb până ajunge.

— Ai mei au plecat la vânat apartamente prin centru, spuse Lindsay, lovind cu vârful pantofului o piatră de pe caldarâm. Vin mai pe seară, pentru că vor cină acolo.

— Mişto! exclamă Dawn, fără să observe tonul amărât pe care-l căpătase vocea prietenei ei. O să ai toată casa la dispoziţie. Mie îmi place la nebunie când mama îşi ia tălpăşiţa... Îmi fac floricele de porumb şi dau muzica la maxim.

— Mda, zise Lindsay. Numai că eu nu prea am chef de aşa ceva în seara asta.

Nu prea ştia cum să facă să se autoinvite la tatăl lui Dawn, dar nici nu voia să se întoarcă singură acasă. O privi pe prietena ei şi se hotărî să dea glas gândurilor.

— Pot să vin şi eu cu tine?

— Ar fi tare bine, rosti Dawn. Dar este seara aia cu timpul „dedicat în exclusivitate mie”.

Vocea ei căpătă un ton batjocoritor când rosti

cuvântul „exclusivitate”.

— Mereu vrea şi mai mult timp de „calitate”. „Timp în exclusivitate cu prinţesa mea”, aşa spune întotdeauna.

— Drăguţ din partea lui, zise Lindsay, proptindu-şi bărbia în piept.

Dawn îşi dădu ochii peste cap.

— Hai, mă laşi!? Dacă şi-ar fi dorit cu adevărat timp de „în exclusivitate”, n-ar fi trebuit din capul locului să ne părăsească. Fără supărare, dar el şi noua lui nevastă sunt nişte dobitoci. Iar aia ar face ca trenu' dacă aş apărea cu cineva fără să o anunţ cu două săptămâni înainte.

Observând expresia mohorâtă de pe chipul lui Lindsay, Dawn o mângâie pe umăr.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

Dawn se opri şi se întinse să-şi apuce prietena de braţ, dar Lindsay continuă să meargă pentru a evita să-şi privească prietena în ochi. Problema era că nu voia să se ducă acasă, unde ar fi stat singură, dar nici nu dorea să recunoască faţă de Dawn că îi este frică, înţelegând cât e de ridicolă întreaga poveste.

Ceea ce se întâmplase cu o noapte înainte fusese doar un coşmar pentru că, în fond, nu se petrecuse nimic.

Şi totuşi, nu voia să se întoarcă singură într-o casă prin care nişte oameni străini mişunaseră toată ziua, umblându-i prin lucruri.

Însă nici n-avea chef ca Dawn s-o întrebe ce are, pentru că îi era teamă că avea să izbucnească în plâns.

— Te simţi bine? întrebă Dawn, prinzând-o din urmă.

— Da, n-am nimic, răspunse fata. Sunt doar deprimată, bănuiesc.

— Deprimată? Tu, *deprimată*! Atunci eu cum ar trebui să fiu când mă gândesc că trebuie să petrec toată seara cu Anthony, Sheela şi plodul ăla mic al lor?

Lindsay se uită la prietena ei, agăţându-se de ocazia neaşteptată de a schimba subiectul.

— Haide, că doar îţi place Robert. Câţi ani are, doi? Cum să nu-ţi placă un băieţel de doi ani?

— În fine, n-am nimic cu el. Chiar mă bucur că am un frate mai mic. El este singurul lucru bun din familia lor. Sheila mă depăşeşte. Nu ştiu ce-o fi văzut tata la ea...

Lindsay nu mai asculta nemulţumirile prietenei legate de mama ei vitregă, dorindu-şi din ce în ce mai tare să se elibereze de povara fricii care o împiedica să se ducă singură acasă. În acelaşi timp habar n-avea cum să-i împărtăşească lui Dawn toate temerile ei fără să pară o idioată. Începu să caute febril în minte un alt loc în care ar fi putut să stea.

Când se apropiară de colţul străzii unde drumurile lor se despărţeau, Dawn o prinse de mână pe Lindsay, oprind-o.

— Nu mai fi posomorâtă. Te rog!

— Nu vreau să mă mut.

— Ştiu. Dar nu te stresa prea tare, bine? Adică, nu s-a întâmplat nimic încă, nu-i aşa?

Lindsay încuviinţă din cap.

— Şi poate că nici n-o să mă mut. Poate găsim o cale să rămân aici şi anul care vine.

— O să găsim, o linişti Dawn. Sună-mă. Ai numărul de la tata, nu?

Lindsay rânji.

— E în memoria telefonului, pe tasta şase.

— Doamne, cât de eficientă eşti, spuse Dawn. Apropo, ai făcut foarte bine azi la antrenament.

— Şi tu la fel, replică Lindsay. Sigur ajungi majoretă-şefă la anu'.

— Numai dacă nu te vor alege pe tine.

— Slabe speranţe. Mai ales dacă n-o să fiu aici!

Dawn ridică din umeri şi-şi întinse braţele.

— Oricând se poate întâmpla un miracol!

Lindsay aruncă o privire întunecată spre prietena sa.

— Da, da. Nu în cazul meu, te asigur.

Se întoarse, traversă strada şi mări pasul, trecând pe lângă ultimele două imobile ce o separau de casa ei.

Să meargă mai încet nu ar fi însemnat decât o amânare a inevitabilului.

Lindsay cercetă îngrijorată semnul cu „Vizionare publică” pe care agentul îl lăsase atârnând deasupra garajului, de parcă ar fi fost un şarpe cobra încolăcit şi gata s-o atace. Vântul se înteţise şi adusese cu el un şir de nori groşi care îi accentuară şi mai tare proasta dispoziţie, iar câteva picături de ploaie îi căzură pe braţele goale. Părea că primăvara se transformase la loc în iarnă, învăluind-o cu întunericul de nepătruns al amurgului rece. Îşi frecţionă braţele, tremurând, dar, chiar când încerca să se încălzească puţin, înţelese că fiorul ce-i scutura trupul era cauzat de semnul uitat, ce animă în mintea ei imaginea străinilor care rătăciseră prin casa ei toată după-amiaza.

Iar acum, ştiind asta cu certitudine, nu mai voia să intre.

Dimpotrivă, voia să plece de acolo şi să se ducă unde o vedea cu ochii.

Oriunde altundeva.

Îşi ridica privirea şi se uită în josul străzii, dar nu observă niciun vecin cu care ar fi putut lega o conversaţie, întârziind astfel clipa intrării în casă.

Poate ar fi reuşit chiar să obţină o invitaţie la cină, fără să fie nevoită să dea prea multe explicaţii.

N-avea de gând să împărtăşească nimănui frica sa, pentru că nu-şi dorea să fie considerată o biată fetiţă care se temea să rămână singură acasă.

În fond, găsise locuinţa goală de zeci de ori înainte – poate de sute de ori! Numai că azi, totul era diferit. Astăzi…

„Ajunge!” îşi şopti în sinea ei, frecându-şi braţele din nou şi pornind cu paşi hotărâţi spre uşa de la intrare.

Scoase cheia din buzunar şi simţi nevoia dureroasă de a fugi, de a se duce în altă parte – oriunde – până la întoarcerea părinţilor ei.

Se stăpâni însă, răsuci cheia în broască şi intră pe hol.

Tăcere.

Cercetă curioasă livingul, dar totul părea exact ca dimineaţă, ca şi cum nimeni nu ar fi trecut pe acolo. Se linişti puţin şi se duse în bucătărie.

Agentul lăsase un bilet pe masă. Mai mult de douăzeci de oameni vizitaseră casa – douăzeci! Era un semn bun totuşi, îşi spuse Lindsay. Doar asta îşi doreau, nu? Şi poate că unul dintre vizitatorii de astăzi le va cumpăra locuinţa, iar ea nu va mai fi nevoită să treacă prin aşa ceva vreodată.

Inspiră adânc şi se uită la ceas. Cinci şi jumătate fix. Părinţii ei vor fi acasă pe la zece. Patru ore şi jumătate n-o să moară – o să-şi facă temele, se va uita la televizor şi poate îşi va prepara şi nişte nachos…

Porni televizorul, mai degrabă ca să aibă zgomot pe fundal, decât să urmărească ştirile, apoi se îndreptă spre scări.

Cu excepţia notei agentului şi a câtorva fluturaşi ce rămăseseră împrăştiaţi pe masa din sufragerie, casa arăta exact ca întotdeauna.

„La fel o să fie şi sus”, se gândi ea.

Totul va fi aşa cum lăsase ea. Nimeni nu-i scotocise prin sertare şi nu va găsi niciun lucru deranjat.

Dar în loc să înainteze, se trezi privind hipnotizată

spre trepte, cu aceeaşi senzaţie de teroare cu care privise casa de afară cu doar câteva minute în urmă.

I se făcu chiar mai frig decât atunci când stătea sub picăturile reci ale ploii de amiază.

— Gata! îşi porunci ea din nou, aproape fără să-şi dea seama că rostise cuvintele cu voce tare. O să-ţi ieşi din minţi.

Sunetul propriului glas o mai îmbărbătă puţin, aşa că îşi scoase un Pepsi Light din frigider şi urcă scările.

Camera ei părea intactă. Adulmecă aerul şi avu impresia că mai detectează câteva urme ale aromei ciudate care plutise în dormitorul ei miercuri.

„Nu, îşi spuse în sinea ei. Îmi închipui numai tâmpenii!”

Se apropie de sertarul în care îşi ţinea lenjeria şi-l deschise uşurel. Bucăţica de hârtie pe care o aranjase pe margine era încă acolo.

Exact în acelaşi loc.

Nu umblase nimeni la sertarul ei.

„Vezi?” se mustră ea în gând. „Nu ţi-a umblat nimeni prin lucruri.”

Ridică bucăţica de hârtie cu vârful degetului puţin umezit, o aruncă în coşul de gunoi şi, brusc, se simţi mult mai bine.

Uşa de la dulapul din perete era bine închisă, aşa cum o lăsa ea mereu. În copilărie se temuse întotdeauna de Omul Negru care se ascundea înăuntru şi, ori de câte ori striga după părinţii ei ca să le spună că se temea de persoana din dulap, tatăl ei înainta hotărât până la uşă, o deschidea larg, în timp ce ea se ghemuia în patul mare de mahon, strângându-şi tare pătura în jurul gâtului.

Şi, evident, niciodată nu descoperise pe nimeni – şi *nimic* – în dulap.

Acum, în timp ce privea spre uşă, teroarea din

copilărie o copleşi cu aceeaşi forţă, dar o alungă repede, inspiră adânc şi procedă la fel ca tatăl ei. Se apropie fermă şi deschise larg uşa de la dulap.

Şi, la fel ca întotdeauna, nu descoperi nimic.

Nici Omul Negru, nici cine ştie ce altă fantomă. Zâmbi, la gândul comportamentului său prostesc.

Auzi, ce prostie! Să creadă că Omul Negru – care nu fusese altceva decât o fantasmă din copilărie – reuşise cumva să se strecoare în casă în timpul vizionării.

„O prostie! O prostie! O prostie!" N-avea niciun motiv de teamă. Acum nu mai era o fetiţă sperioasă – se făcuse ditai adolescenta. Cum de putuse fi atât de idioată încât să ajungă să o înspăimânte Omul Negru?

Dintr-odată, lucrurile reveniră la normal, temerile ei se risipiră şi aproape că i se trezi cheful să danseze. Dădu drumul CD player-ului, sorbi o gură de suc şi se învârti nebuneşte, ignorând ritmurile reale ale muzicii ce se revărsa din aparat. Cui îi păsa însă?

Se trânti pe marginea patului şi-şi aşeză picioarele pe un taburet pe care-l ţinea lângă tăblia de mahon, deşi nu-l mai folosea de ani de zile ca sprijin pentru a se urca în patul înalt. Se descălţă, îşi scoase şosetele şi-şi bălăngăni picioarele câteva secunde, după care sări pe podea şi îşi duse şosetele în coşul cu rufe murdare.

Un moment mai târziu, pantalonii şi tricoul ajunseră în acelaşi loc.

Rămasă doar în bustieră şi bikini, îşi vârî un picior într-un papuc pe care-l găsi lângă noptieră şi apoi îl căută pe cel de-al doilea, pipăind cu piciorul gol, spaţiul de sub pat. Cât de tare îl împinsese noaptea trecută?

Se aşeză în genunchi şi tocmai se pregătea să întindă mâna după papucul rătăcit, când mobilul ei începu să sune. Tresări şi îşi lovi degetele de cadrul din lemn tare al patului când îşi retrase brusc mâna. Cu un papuc în picior

şi suflând peste julitură, sări în pat şi ridică telefonul de pe noptieră.

— Hei, spuse Dawn înainte ca ea să rostească vreun cuvânt. Te simţi bine?

— Cam aşa ceva, replică Lindsay scuturând mâna şi lipind-o pe pernă în încercarea de a-şi mai domoli usturimile. Ai ajuns la tatăl tău?

— Îhî, tocmai am sosit. Sheila pregăteşte masa şi Robert încă nu s-a trezit.

Ezită, după care adăugă:

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Serios, insistă Lindsay. M-am lovit la mână, atâta tot. Măcar e aceeaşi pe care mi-am scrântit-o săptămâna trecută.

Aruncă o privire spre încheieturile julite ale degetelor, care căpătaseră deja nuanţe albăstrii.

— Şi tatăl tău ce face? Cum de nu vă ocupaţi de timpul vostru „în exclusivitate”?

Dawn gemu nefericită.

— Lucrează, normal. Zice că are nu ştiu ce rapoarte de trimis prin e-mail până mâine-dimineaţă. O să termine până la cină, apoi o să mâncăm, o să ne uităm la emisiunea *60 Minutes* şi după aceea plec acasă. O porcărie. Mai bine am fi mers amândouă la mine.

— Da, ar fi fost mai bine, recunoscu Lindsay. De când mama şi tata s-au hotărât să vândă, urăsc locul ăsta. Eu...

— Ups, o întrerupse Dawn. Mai am un telefon. Te pun în aşteptare?

Lindsay şovăi, după care spuse:

— Mai bine nu, trebuie să mă schimb şi să văd şi eu ce fac până vin ai mei. Aş vrea...

— În regulă, zise Dawn, şi Lindsay îşi dădu seama din glasul ei că se gândea deja la celălalt apel. Vorbim mâine.

Dawn închise şi ecranul telefonului se întunecă.

Lindsay îl cuplă din nou la încărcătorul de pe noptieră şi se posomorî când se gândi la distanţa mare ce se va crea între ea şi Dawn, după mutare, şi la cât de tare se va schimba prietenia lor.

Se uită în jos. Imaginea unui picior încălţat şi a celuilalt, gol, i se păru extrem de potrivită cu situaţia ei – se simţea împărţită între două sentimente contradictorii.

O parte din ea ştia că locul ei era aici, în Camden Green, în timp ce altă visa deja la New York.

Oftând, îngenunche pentru a scoate şi cel de-al doilea papuc de sub pat.

Mirosul o izbi cu putere.

Aroma aceea îngrozitoare şi scârboasă de mosc care îi umpluse camera miercuri şi pe care mama ei nu o simţise.

Acum plutea din nou în aer şi mai intens...

O certitudine oribilă o copleşi şi teroarea se revărsa asupra ei cu forţa unui val.

Se afla aici, în dormitor.

Chiar acum.

Sub pat – patul care fusese întotdeauna refugiul ei de bază, singurul loc în care se simţea în siguranţă.

Pândea acolo.

Aşteptând.

Deşi paralizată, Lindsay era conştientă că trebuie să se mişte, să ţipe, să fugă, să scape.

„Ieşi!”

Răsuflarea lui îi atinse obrajii.

Inima îi bătea atât de tare, încât aproape că-i spărgea pieptul şi mintea începu să-i lucreze febril. Dar panica învinsese deja raţiunea, iar teroarea îi paralizase aproape orice abilitate de a se mişca sau de a striga...

Capitolul 16

— Mi-a plăcut locul ăla de pe West 88, spuse Kara în timp ce Steve intră pe şoseaua 25A şi se îndreptă spre malul nordic al insulei.

— De ce să nu-ţi fi plăcut? întrebă Steve, pornind ştergătoarele când stropii mari de ploaie începură să cadă din norii groşi şi întunecaţi.

Pentru că parbrizul rămase acoperit de o pojghiţă de mâzgă, bărbatul acţionă comanda pentru lichidul de curăţare, dar vizibilitatea nu se îmbunătăţi.

— Din păcate, nu ne putem permite, oftă el.

— Ştiu, dar...

— Niciun dar, Kara, o întrerupse soţul ei, privind-o trist. Am ştiut din prima clipă că nici măcar nu trebuia să ne ducem să-l vedem. Depăşeşte binişor preţul pe care l-am putea noi plăti şi n-am chef să înlocuim o situaţie financiară dificilă cu una şi mai rea.

— Dar salariul tău s-a mărit, comentă Kara, însă Steve sesiză mai degrabă speranţa din vocea ei, decât certitudinea. Dacă obţinem un preţ bun pentru casa noastră şi renunţăm la apartamentul tău din capitală, nu înţeleg de ce nu...

— Poate peste un an sau doi, o întrerupse Steve. Să vedem cum rămâne cu promovarea mea şi, dacă mai capăt încă o mărire, ne punem pe picioare din nou.

— Peste un an? repetă Kara. Ce sens ar mai avea? Atunci Lindsay oricum o să plece la colegiu şi noi nu vom mai avea nevoie de ceva atât de mare. Şi la felul în care preţurile urcă în Manhattan, am putea s-o vindem cu un profit frumuşel şi să ne luăm pentru noi o casă cu adevărat frumoasă!

Steve oftă. Şi lui îi plăcuse apartamentul. Era spaţios, luminat, aerisit şi le satisfăcea toate exigenţele. Dar costă un sfert de milion, cu mult mai mult decât ar fi reuşit ei să

strângă.

— Nu văd cum. Adică, da, e perfect, şi ce-i cu asta? Pur şi simplu, nu dispunem de o astfel de sumă.

— Dar are blaturi din granit în bucătărie... începu Kara.

— Cu blaturi de granit sau fără, *familia* noastră rămâne aceeaşi! În plus, ştim cum e cu ele şi, într-un final, o să le avem din nou. Numai că nu acum, da?

Kara se dădu bătută şi închise ochii. O durea capul de câte apartamente prea mici, prea întunecoase, prea demodate, prea moderne vizionase...

Prea diferite de casa lor din Long Island.

Steve apăsă frâna cu putere şi femeia deschise ochii brusc. Un flux de lumini roşii clipea în faţa lor, reflectate de pavajul umed, şi o mână le arătă degetul mijlociu în semn de batjocură. O maşină sport tocmai le tăiase faţa, obligându-l pe Steve să smucească volanul pentru a nu-l lovi din spate pe şoferul dement.

Şi nenorocitul naibii râdea de *ei* acum!

— Un singur lucru mi-e clar: n-o să-mi fie dor de navetă, rosti Steve cu maxilarul încleştat. E o adevărată minune că oamenii nu mor pe capete.

Se uită spre Kara, apoi se întinse şi o bătu uşurel cu mâna pe genunchi, liniştind-o.

— Haide, draga mea, lucrurile o să se aranjeze de la sine... o să găsim locul potrivit, tocmai am evitat un accident oribil şi totul o să fie bine.

Când văzu că soţia sa nu răspunde, îi strânse piciorul, după care îşi puse mâna la loc pe volan.

— Ce-ar fi s-o suni pe Lindsay? sugeră el. Spune-i că ajungem şi noi acasă cam într-o jumătate de oră.

Kara formă numărul de mobil al fiicei ei, dar imediat intră mesageria vocală.

— Bună, iubito, spuse Kara. E nouă şi ceva, iar noi

suntem în drum spre casă. Sosim în jur de zece.

După o scurtă ezitare, adăugă:

— Sună-mă pe celularul meu când asculţi mesajul, da?

Steve se încruntă.

— Dar ce se întâmplă, nu trebuia să-şi ţină mobilul deschis?

Kara încuviinţă din cap, dar Steve nu era sigur de răspunsul ei.

— Aşa era înţelegerea, nu? insistă el. Îi plătim factura numai dacă îl ţine deschis ca s-o putem găsi în orice moment, corect?

Kara îşi muşcă buza de jos, apoi formă numărul de fix de acasă. După al patrulea apel intră robotul, iar ea tastă codul care-i permitea să asculte mesajele ce fuseseră lăsate între timp. Nimic.

— Probabil că e la duş, spuse Steve. Sau poate ne-a lăsat un bilet.

— Poate, încuviinţă Kara, deşi nu se simţea deloc sigură. Mai bine i-aş da un telefon lui Dawn, continuă ea, mai mult pentru sine, decât pentru Steve.

El o privi atent, sesizându-i îngrijorarea din voce.

— Haide, draga mea, linişteşte-te... Nu s-a întâmplat nimic.

— Nu e acasă, iar mobilul ei este închis, replică soţia sa. Asta înseamnă...

— Asta înseamnă că are şaptesprezece ani, interveni Steve, impresionat de panică ce răzbătea din glasul femeii. Poate că e la Dawn acasă sau poate s-a dus la film ori cine ştie unde. Şi poate că telefonul e deschis, dar nu are semnal acolo unde se află – numai Dumnezeu ştie de câte ori nu am semnal deloc în Camden Green.

„Iar eu ştiu când ceva nu e în regulă, îşi spuse Kara în sinea ei. Întotdeauna am ştiut.”

Pe măsură ce traficul se decongestionă şi maşina lor prinse viteză, femeia scrută întunericul ce-i învăluia şi ploaia ce se lovea de geamuri, încercând să se convingă că se înşală, că e vorba doar de o stare proastă provocată de ziua aceea extrem de încărcată. N-o obosea doar vânătoarea de apartamente, ci şi perspectiva de a se transforma într-o soţie modernă, care-şi petrecea timpul cu oameni ca soţii Bennett, care făcuseră din cina de la Café des Artistes o experienţă mizerabilă. Poate nu se petrecuse nimic rău şi era doar supărată din cauza tuturor lucrurilor care-i dăduseră viaţa peste cap.

Închise ochii şi încercă să se relaxeze.

Nu izbuti.

Ceva nu era în regulă.

Brusc, nu-şi dori altceva decât să ajungă acasă.

Acasă, împreună cu Lindsay.

Capitolul 17

„Trebuie să notez până în cel mai mic detaliu tot ce s-a întâmplat, ca să nu uit niciodată nimic din această zi perfectă.

Planificarea mea s-a dovedit fără cusur, desigur. Locul de parcare pentru maşina mea a fost extrem de retras şi de pustiu la fel ca şi restul zonei. Oamenii sunt atât de previzibili.

Când am intrat în casă, totul era exact cum anticipasem. Vizitatorii se plimbau de la o cameră la alta, convinşi că văd totul, dar, de fapt, neobservând mai nimic. Când am trecut de uşă, l-am zărit pe agentul imobiliar stând pe scări de vorbă cu două persoane care nu mă interesau deloc – prea tineri ca să aibă copii, dar nu suficient de în vârstă ca să joace orice alt rol. Agentul s-a uitat fix la mine, dar chiar în clipa în care privirile noastre

s-au întâlnit am ştiut că mă ignora.

Aşa cum sunt ignorat întotdeauna.

Chiar dacă o fi reţinut pe moment ceva din trăsăturile mele, sunt sigur că după aceea m-a uitat complet.

Perfect.

M-am strecurat aproape invizibil prin casă, aşteptând ocazia potrivită şi, când am ajuns în sfârşit în camera ei, aceasta era goală. În mai puţin de o secundă m-am băgat sub pat.

Chiar sub pat!

Ştiu că e un clişeu, dar de când am văzut pentru prima dată, miercuri, imensul pat de mahon, susţinut de cele patru picioare înalte, mi-am dat seama că este ascunzătoarea ideală.

Toată şmecheria constă în a rămâne treaz cât stăteam acolo, dar după ce i-am adulmecat aroma delicată şi i-am simţit prezenţa învăluitoare, nu mi-am mai făcut probleme.

N-aveam cum să adorm.

Ce lucru minunat să mă adăpostesc sub patul ei. Să fiu la doar câţiva centimetri de oamenii care treceau prin dormitor. Le-am urmărit picioarele şi le-am ascultat discuţiile despre casa şi familia care locuieşte în ea. M-am emoţionat teribil când cineva a adus-o şi pe ea în conversaţie – cât de îngrijită era camera, ce drăguţă părea în fotografii. O descriere cât se poate de pertinentă, mai ales că eu ştiam şi cum e în realitate.

I-am găsit unul din papuci. Roz şi cu talpa tocită. Mi l-am apropiat de obraz, bucurându-mă de moliciunea lui mătăsoasă şi mi-am umplut nările cu mireasma picioarelor ei.

Şi când mi-am imaginat talpa ei vârându-se în papucul care-i venea ca o mănuşă, l-am strâns cu putere,

gândindu-mă la momentul în care aveam să-i ating pielea, aşa cum i-am strâns în mâini miercurea trecută chiloţeii drăgălaşi.

Şi-atunci o fierbinţeală mi-a cotropit întregul trup.

De-a lungul orelor petrecute acolo, mi-am închipuit că ea dormea în patul de deasupra mea, la doar câţiva centimetri de mine, fără să ştie cât de aproape mă găseam.

În sfârşit, în casă s-a lăsat tăcerea, iar eu am rămas singur.

Singur cu pasiunea, cu fanteziile şi certitudinea că în curând visele mele se vor împlini.

Nu ştiu cât de mult a trecut până când am auzit din nou uşa de la intrare, dar în clipa aceea inima a început să-mi bubuie în piept, încât de-abia mai puteam respira.

Ea a dat drumul la televizor.

Nu mi-a plăcut gestul ăsta.

Când a început să urce scările, durerea dintre picioare s-a intensificat, iar când i-am urmărit tălpile păşind pe podeaua dormitorului, când a deschis sertarul şi a oftat, am simţit cum devine tare…

Un moment mai târziu s-a aşezat pe pat şi salteaua s-a lăsat, atingându-mi pieptul. A fost incredibil – îmi imaginam deja cum degetele ei mă mângâie. Şi-a scos pe rând pantofii de sport, care au căzut pe jos cu o neglijenţă ce îmi provoca greaţă la fel ca şi sunetul televizorului. Imediat după aceea a sărit din pat, a dat drumul la muzică şi a dansat, degetele ei goale de la picioare mişcându-se chiar prin faţa mea.

M-aş fi putut întinde atunci ca s-o prind.

Dar bluza ei a căzut pe podea, urmată la scurt timp de pantaloni.

Se comporta de parcă ar fi ştiut că sunt acolo şi voia să mă tachineze.

Şi iat-o, la câţiva centimetri de mine, îmbrăcată doar

în bustieră şi bikini.

Mi-am imaginat că sunt bikinii ei verde deschis. Sau poate cei cu fluturaşi pe care îi văzusem în sertar miercuri.

Şi-a strecurat laba piciorului într-un papuc şi şi-a vârât celălalt picior sub pat, pipăind după cel de-al doilea. Simţeam nevoia dureroasă de a o atinge, dar m-am abţinut din răsputeri!

Răbdare! Ăsta e răspunsul pentru toate problemele.

Pe neaşteptate, m-am trezit cu mâna fetei furişându-se pe sub pat şi pe moment am crezut că mă caută pe mine.

Bineînţeles că m-am tras într-o parte. Nu venise clipa capturii şi tocmai mă pregăteam să împing papucul mai aproape de ea când a sunat telefonul.

Mâna ei a dispărut şi salteaua s-a lăsat iarăşi sub greutatea ei.

În timp ce vorbea cu prietena ei, simţeam că se apropie momentul, că nu mai aveam mult de aşteptat.

Deşi tortura fusese sublimă, era cazul s-o iau cu mine acasă.

M-am deplasat uşurel până la margine şi am ştiut cu precizie momentul în care a devenit conştientă de prezenţa mea.

Un moment pe care l-am împărtăşit amândoi – primul din şirul ce avea să ne înfrumuseţeze viaţa de atunci înainte.

Fără s-o las să scoată un cuvânt, am prins-o, încleştându-mi degetele în jurul gleznei ei. Dacă a ţipat, nu-mi amintesc.

Poate că n-a ţipat deloc.

Sau poate că muzica i-a acoperit strigătul.

Şi oricum, pentru mine, orice strigăt al ei ar fi fost cel mai frumos cântec de pe lume.

Ar fi fost şi aşa va rămâne pentru vecie…

Am strâns-o tare în braţe, apăsându-i trupul cu al meu.

Apoi mi-am lipit buzele de gura ei şi aproape că mi-am pierdut controlul când i-am simţit pielea şi când nările mi s-au umplut cu mirosul ei crud.

Iar teroarea din ochii ei, ce dulce fericire.

Aş fi vrut să zac aşa peste ea ore de-a rândul, să o supun puterii mele, dar substanţa lipicioasă de pe vârful degetelor – cea care m-a ajutat să nu-mi las amprentele pretutindeni în casă – m-a împiedicat să-i ating obrajii, buzele şi ochii aşa cum mi-aş fi dorit.

Am apelat din nou la răbdare; o să am timp pentru toate astea mai târziu. Mai întâi trebuia să scap de sarcinile mai anevoioase.

Am ajuns acasă exact după apusul soarelui. Scurta mea călătorie s-a dovedit extrem de incitantă – nu numai datorită groazei întipărite pe chipul ei, dar şi a celorlalte lucruri.

Lupta ei ineficientă împotriva legăturilor de la mâini şi de la picioare – o luptă tăcută, având în vedere căluşul pe care i-l băgasem în gură. Zbaterea ei n-o să mai dureze mult. Nu mai mult decât zbaterea mea.

Curând.

Curând mi se va supune, aşa cum şi eu m-am supus ei.

Pentru că tremura din toate încheieturile, am învelit-o delicat în pătura de pe patul ei şi am sărutat-o pe frunte.

Apoi am dus-o acasă, unde puteam începe povestea.

Totul se va petrece ca pe vremuri când eram împreună.

Dar va fi şi diferit. Oh, da! De data asta va fi diferit. De data asta voi fi salvat.”

Capitolul 18

Casa era scăldată în lumină când Kara şi Steve intrară pe alee.

— Vezi? spuse Steve. E acasă.

Kara îşi aminti că şi ea aprinsese luminile în toată casa pe vremea adolescenţei când rămăsese pentru prima dată singură acasă, dar mai ştia şi că asta nu însemna mare lucru.

Luminile nu garantau că este cineva acasă.

Sări din maşină chiar înainte ca Steve să oprească motorul.

— Lindsay? strigă ea, năpustindu-se prin uşa de la garaj ce dădea chiar în bucătărie.

În living, televizorul bâzâia în gol, iar Kara îl opri nervoasă, după care trecu prin fiecare cameră, stingând din becuri, deşi de-abia dacă-şi dădea seama ce face.

— Lindsay? strigă ea din nou când ajunse în capătul scărilor.

Steve intrase şi el în casă. Se opri în sufragerie de unde ridică biletul lăsat de Mark Acton pe masă.

— Mmmm, arată chiar bine, zise el. Se pare că au fost cel puţin douăzeci de persoane astăzi, iar tipul ăsta, Acton, crede că până mâine ne va face o ofertă!

Kara îl ignoră, urcând scările mai departe, dar când se apropie de dormitorul fiicei ei şi nu auzi niciun fel de muzică venind dintr-acolo, începu să se îngrijoreze în legătură cu ceea ce va găsi.

Ceva nu era în regulă – simţea. Şi presentimentul acesta nu o copleşise în maşină când Lindsay nu răspunsese la telefon, ci în timpul cinei, dar încercase să-şi potolească temerile. La drept vorbind nu avea niciun motiv să creadă că Lindsay nu se află acolo unde a zis că o să fie – mai întâi la antrenament, apoi la Dawn acasă. Ar fi trebuit s-o sune atunci – să se scuze faţă de plictisitorii soţi

Bennett, să se ducă la toaleta doamnelor şi să-şi sune fiica.

Dar ea îşi ignorase instinctul şi terminase cina.

Iar acum, dacă lui Lindsay i se întâmplase ceva rău, Kara ştia că n-avea să şi-o ierte niciodată.

— Lindsay? strigă ea din nou.

Niciun răspuns.

Cuprinsă de panică, Kara intră în camera fetei, o găsi pustie aşa cum intuise, apoi cercetă şi restul etajului – dormitorul mare, băile, camera de oaspeţi, până şi biroul ce îndeplinea rolul de cameră pentru cusut, pe care Lindsay nu-l putea suporta pentru că însemna haine recondiţionate, în loc de unele noi.

Însă nici urmă de fiica ei.

— Nu e aici, strigă ea în jos spre Steve. O să sun la poliţie.

— La poliţie? repetă soţul ei, apărând din bucătărie cu un pahar în mână şi ridicându-şi privirea spre chipul întunecat al soţiei lui. De ce? Ce se întâmplă?

Bărbatul urcă treptele în goană.

— Ţi-am zis doar, rosti ea cu vocea tremurândă, nu e aici şi s-a întâmplat ceva rău.

Urmat îndeaproape de Kara, Steve intră în camera lui Lindsay. Pentru el totul arăta perfect normal, dar când se întoarse spre soţia lui, o văzu cum îşi roade o unghie, lucru pe care-l făcea de regulă atunci când era extrem de supărată.

— Iubito, ce ai? întrebă Steve. Probabil că s-a dus la Dawn aşa cum ne-a spus...

— Îţi zic eu, îl întrerupse Kara, ceva nu e în regulă.

Deschise coşul cu rufe murdare şi scoase nişte pantaloni de trening şi un tricou.

— Uite! Astea le-a purtat la antrenamentul de astăzi.

Steve ridică din umeri.

— Şi? A venit acasă, a dat drumul la televizor şi a

aprins toate luminile din casă. Aaaa, şi uite-i şi mobilul.

— Atunci unde e? se răsti Kara. Dacă a venit acasă, unde e?

— Sun-o pe Dawn, oftă Steve, dorindu-şi acum s-o fi lăsat să facă asta încă din maşină. Acolo trebuie să fie.

Se întoarseră în bucătărie, unde Kara scoase agenda din sertar. Dar chiar în timp ce căuta numărul, inima îi spunea că n-o va găsi pe Lindsay la Dawn.

Nu, ceva se întâmplase.

Ceva rău.

Fiecare secundă pierdută înrăutăţea situaţia fiicei ei. Kara era furioasă pentru că nu luase în seamă temerile fetei legate de venirea acasă după vizionarea publică.

În timp ce forma numărul lui Dawn, Steve umbla de colo-colo prin casă, verificând uşile şi ferestrele, mai mult ca s-o liniştească pe Kara decât ca să descopere ceva suspect.

Pentru că totul era în regulă.

Toate uşile şi ferestrele erau închise.

Veni din nou la bucătărie, aprinse luminile de pe verandă şi se uită afară în curte.

Nici urmă de Lindsay, dar nici altceva nu-i atrase atenţia.

Totul arăta perfect normal.

— Nu e la Dawn, spuse Kara după ce puse receptorul în furcă. Phyllis îi povestise că, după spusele lui Dawn, Lindsay părea supărată după orele de antrenament şi că plecase acasă fiindcă Dawn se dusese la tatăl ei în vizită.

— De ce să fie supărată? întrebă Steve.

Îşi ridică paharul, dădu să soarbă din el, dar se răzgândi. După ce vor afla exact unde este Lindsay va avea tot timpul din lume să bea.

— Din cauza mutatului, răspunse Kara, ridicând din nou receptorul. Şi pentru că trebuia să stea acasă singură

după vizionarea publică.

Îşi luă privirea de la Steve când cineva răspunse acasă la tatăl lui Dawn.

— Kara Marshall la telefon. Pot să vorbesc cu Dawn, vă rog?

Discută câteva momente, închise şi se uită iarăşi la soţul ei.

— A fost aici. Dawn a vorbit cu ea, dar numai un minut.

Vocea Karei se ascuţi.

— A venit acasă, dar acum nu mai e! Îţi zic eu, s-a întâmplat ceva!

— Potoleşte-te, o îndemnă Steve. Haide să judecăm ca doi oameni normali.

— Trebuie să sunăm la poliţie, se repezi Kara, întinzându-se după telefon. Ceva s-a întâmplat.

— Nu s-a întâmplat nimic, zise Steve, încercând să o împiedice să pună mâna pe receptor.

Kara se smuci furioasă.

— Nu pleacă niciodată de acasă fără să ne spună unde se duce. Niciodată! Ne lasă un bilet sau un mesaj pe telefon...

Steve clătină din cap.

— Poate a plecat în grabă – de-aia a şi lăsat televizorul şi toate luminile aprinse. Poate că au trecut pe aici nişte prietene de-ale ei şi s-a dus cu ele.

Kara încuviinţă şi inspiră adânc, străduindu-se să accepte şi varianta soţului ei. Se ridică în picioare, deschise agenda cu adrese şi începu să sune pe la toate prietenele lui Lindsay. Steve o urmărea cu privirea, simţindu-se neajutorat şi mai preocupat pentru Kara decât pentru fiica lui. Deja repeta pentru a doua oară predica pe care avea să i-o ţină atunci când va apărea.

Kara era în stare s-o pedepsească pentru tot restul

vieţii ei.

Dar când nici după cel de-al şaselea telefon nu dădură de urma ei, Kara izbucni în plâns, iar Steve începea să se îngrijoreze.

— Ştiam eu, rosti Kara cu greutate printre suspinele care aproape că o înecau. Am ştiut încă de la restaurant, Steve. Am avut o premoniţie.

Privi de jur împrejur, scuturată de un fior, deşi în cameră era cald.

— Cineva a fost în casă, Steve. Ar fi trebuit s-o ascultăm. Cineva a luat-o.

Vocea ei căpătă o tonalitate ascuţită.

— *Cineva a luat-o*! Iar eu sunt singura vinovată. Da.

— Hei, hei, gata, nu te mai ambala. Haide să…

— Nu! urlă ea, apucându-l de încheieturile mâinilor. Tu nu auzi ce zic eu?

Brusc, trupul Karei deveni rigid şi groaza care o copleşise se schimbă în furie.

— Cineva a luat-o! Cineva a fost aici! *Trebuie să sunăm la poliţie*!

— N-am de gând să sun la nicio poliţie, insistă Steve, încercând pentru ultima oară să o determine să se comporte raţional. Ce crezi că vor face? Nici măcar nu e dispărută – pur şi simplu nu e acasă. Şi de-abia e zece jumate.

— Atunci îi sun *eu*, zise ea, ignorându-i cuvintele şi săltând receptorul din furcă.

Însă mâinile îi tremurau atât de tare, încât nu era prea sigură că va putea forma numărul, iar ochii împăienjeniţi din cauza şiroaielor de lacrimi o împiedicau să citească numerele de pe taste.

Steve încercă să-i ia telefonul din mână, spunându-i că o să sune el, dar Kara refuză să se dea bătută aşa de uşor.

— Nu, se opuse ea. Tu nu crezi că s-a întâmplat ceva rău, aşa că n-o să fii în stare să-i faci să înţeleagă.

Îşi şterse lacrimile cu mâneca de la bluză, se concentră şi formă 911.

Sergentul Andrew Grant stătea pe canapeaua familiei Marshall cu un blocnotes pe genunchi. Partenerul său, mai tânăr, dar mai solid decât Grant, se aşezase lângă el. Kara nu era prea sigură dacă din pricina atitudinii lor de „fapte, doamnă, nu vorbe” sau din cauza uniformelor albastre, a cătuşelor şi a pistoalelor, prezenţa lor îi sugera mai degrabă un pericol iminent, decât o senzaţie de confort. Nici măcar sfertul de oră de căutare prin casă şi prin curte nu reuşi s-o mai liniştească.

Apoi, timp de alte cincisprezece minute, Steve – care-şi pusese la bătaie tot talentul de avocat încă din clipa în care ofiţerii sosiseră – îl obligă practic pe Grant să citească însemnările cu voce tare, de parcă i-ar fi fost teamă că nu cumva poliţistul, lăsat de capul lui, să întocmească un raport ce ar fi făcut-o pe Lindsay să arate ca o criminală. Acum, Steve stătea pe braţul fotoliului în care se aşezase Kara, înconjurându-şi cu o mână soţia şi ţinându-i strâns degetele cu cealaltă. Femeia frământase în asemenea hal o batistă, încât o făcuse franjuri. Avea nervii întinşi la maximum şi puţin mai lipsea să nu scoată un strigăt isteric din cauza zgomotului metalic scos de radio-emiţătoarele poliţiştilor.

Părând să nu bage de seamă starea de spirit a Karei, sergentul Grant aruncă o privire peste însemnări, după care îşi îndreptă din nou atenţia spre ea.

— Lindsay are prieten?

— Nu, răspunse Steve înainte ca soţia lui să scoată vreun cuvânt.

Grant îşi arcui sceptic sprâncenele.

— Adică fata e majoretă şi nu se întâlneşte cu nimeni?

Kara scutură din cap.

— E posibil să se întâlnească cu cineva fără ca dumneavoastră să ştiţi? insistă Grant.

— Nu, se răsti Steve cu suficientă tărie pentru ca partenerul lui Grant – al cărui nume Kara nu şi-l amintea – să tresară. Lindsay nu este genul de fată care are secrete faţă de părinţii ei.

Apoi, de parcă ar fi vrut să dea şi mai multă greutate cuvintelor sale, adăugă:

— Nu este genul care se vede nevoită să facă aşa ceva.

— Poate s-a certat cu vreun fost prieten? continuă Grant, aparent fără să fie deranjat de cuvintele lui Steve. Poate a fost părăsită recent sau ea a rupt legătura cu cineva?

Kara scutură din cap, dar chiar în clipa în care nega sugestia implicită din întrebarea ofiţerului, îşi dădu seama că nu ştie precis. Lindsay nu vorbea niciodată despre băieţi; era posibil ca fiica ei să aibă un prieten sau un fost prieten de care ea să nu fi aflat?

— Petrece mult timp pe internet? Pe chat?

Femeia ridică neajutorată din umeri, dându-şi seama că habar n-avea dacă Lindsay foloseşte chatul pe internet ca să comunice şi cu altcineva în afară de prietena ei, Dawn D'Angelo, cu care părea să schimbe mai mereu mesaje.

— Nu ştiu, recunoscu ea într-un final. Petrece destul de mult timp la calculator, dar ia numai note de zece, aşa că întotdeauna am presupus că e vorba de temele ei de la şcoală.

— Numai zece? repetă sergentul Grant. Un semn bun – înseamnă că nu prea are legătură cu drogurile.

În timp ce Grant îşi nota ceva în agendă, nervozitatea Karei se preschimbă în indignare.

— Droguri? începu ea. Lindsay n-ar face niciodată…

Înainte să termine, Steve îi strânse umărul uşurel şi ea tăcu.

— În ultima vreme a avut motive de supărare?

Grant se uită nerăbdător spre Kara, de parcă ar fi fost convins că femeia îi va oferi cel puţin trei sau patru lucruri pe care să şi le noteze şi, cu toate că împotrivirea fiicei ei cu privire la mutatul în centru îi veni imediat în minte, Kara nu era pregătită să-i împărtăşească acest aspect. În schimb, frustrarea şi agitaţia crescură în intensitate şi, îndepărtând mâna soţului de pe umărul ei, se aplecă în faţă şi-l privi pe poliţist drept în ochi.

— Ascultaţi-mă, rosti ea cu o voce joasă şi perfect controlată, îmi cunosc fiica. Este o elevă conştiincioasă, are o mulţime de prieteni şi niciun duşman, iar în viaţa ei nu există niciun secret care să implice droguri sau mai ştiu eu ce alte prostii. Ea discută cu noi, ne povesteşte tot. Aş şti dacă şi-ar face de cap pe ascuns, dar nu, n-a făcut şi nu *ar face* una ca asta! Miercurea trecută a crezut că cineva i-a umblat prin cameră. Nu doar aşa cum se comportă oamenii de obicei la o vizionare publică, dimpotrivă, i s-a părut că cineva i-a scotocit printre lucruri. Iar astăzi a dispărut de acasă. N-am crezut-o atunci, dar acum o cred şi vă asigur că cineva a fost în casă şi a răpit-o.

Pe măsură ce valul de emoţii o copleşea, vocea începu să-i tremure, dar se îmbărbătă şi continuă:

— Cineva a luat-o, spuse ea, rostind cu grijă cuvintele, pentru a nu da voie isteriei să explodeze. Şi cu cât ne pierdem vremea mai mult aici, cel care…

Glasul i se frânse şi nu se simţi în stare să vorbească despre ceea ce i s-ar putea întâmpla lui Lindsay. Îl privi pe Steve, apoi trase aer în piept.

— Trebuie să terminăm cu *vorbitul* şi să pornim în *căutarea* ei!

Poliţistul îi oferi Karei un zâmbet ce se voia liniştitor, dar pe care ea îl interpretă ca batjocoritor.

— Am ascultat cu atenţie tot ce mi-aţi relatat, îi spuse el pe un ton ce dovedea exact contrariul. Înţeleg exact ceea ce simţiţi.

Se întoarse spre Steve:

— Dar mă văd nevoit să vă întreb încă o dată: în ultima vreme *a avut* motive de supărare?

Cu toate că soţia sa îl privea cu ochi arzători, îndemnându-l să nu răspundă, Steve dădu aprobator din cap.

— Ne mutăm în centru, spuse el. Acolo am fost toată ziua, în căutarea unui apartament. Iar ea s-a dus la antrenament.

Grant îşi ridică sprâncenele ca şi cum, în sfârşit, totul devenise limpede.

— Iar fata e în ultimul an de liceu, spuse el şi, când Steve încuviinţă, se aplecă înainte. Cred că tocmai am descifrat misterul. Aveţi o fată de şaptesprezece ani care vrea să termine liceul alături de colegii ei. Ceea ce înseamnă că e destul de necăjită acum. Şi când copiii de vârsta asta se supără, fac tot felul de lucruri prosteşti. Unii apelează la droguri, de exemplu, dar, sincer să fiu, fiica dumneavoastră nu pare să intre în această categorie.

Când începu să înşire toate posibilităţile cu privire la locurile în care s-ar putea găsi Lindsay, Kara întrezări cum avea să decurgă totul de aici înainte.

Poliţistul nu va întreprinde nimic.

Nimic.

Chiar nimic!

Când furia ei crescu într-atât, încât se pregătea să-i ceară să treacă la subiect, bărbatul se conformă, de parcă

ar fi auzit-o.

— ... De aceea nici nu-i considerăm dispăruţi timp de douăzeci şi patru de ore, spuse el. De cele mai multe ori nu se întâmplă nimic rău – pur şi simplu, pleacă şi ei o vreme de acasă.

— Nu şi Lindsay, izbucni Kara pe un ton aspru. Ne-ar fi lăsat un bilet şi şi-ar fi luat cu ea telefonul mobil.

— Nu neapărat, o contrazise sergentul Grant. Nu şi dacă ea credea că, astfel, vă pedepseşte. E singura putere pe care o au – să-şi supere părinţii cât pot ei de tare.

Îşi privi ceasul.

— Nici măcar nu e miezul nopţii şi există toate şansele ca fata să se întoarcă într-o oră sau două, dar trebuie să vă previn că nu m-ar mira dacă nu primiţi veşti de la ea până mâine.

Când Kara deschise gura să obiecteze, Grant se grăbi să continue:

— Uitaţi ce zic eu... vă sun de dimineaţă.

Îi dădu lui Steve o carte de vizită, apoi adăugă:

— Dacă apare, daţi-mi un telefon la acest număr, indiferent de oră.

— Asta-i tot? rosti Kara, holbându-se la ofiţer. Fiica mea a fost răpită şi tot ceea ce faceţi este să aruncaţi o privire prin casă, apoi să ne puneţi întrebări timp de o jumătate de oră?

Cu toate că partenerul său avu decenţa să roşească la auzul cuvintelor Karei – probabil pentru că se simţea stânjenit –, sergentul Grant se mulţumi să tragă aer în piept.

— Mi-e teamă că pentru moment nu mai putem face altceva, doamnă Marshall replică el. Având în vedere că nu sunt urme de intrare forţată sau de vreo luptă – ori alt semn care să ne sugereze că a fost luată împotriva voinţei ei –, nu ne mai rămâne decât să aşteptăm scurgerea celor

douăzeci şi patru de ore. Şi, credeţi-mă, şansele ca ea să vină acasă sau să vă sune sunt foarte mari.

Pentru că femeia intenţiona să se opună din nou, ridică mâna, ca şi cum ar fi vrut s-o avertizeze că n-are de gând să mai asculte şi alte predici.

— Ştiu perfect ce anume citiţi prin ziare şi ce vedeţi la televizor despre nenumăraţii perverşi care circulă pe străzi nestingheriţi, dar vă asigur că dracul nu-i chiar atât de negru cum crede lumea. Dacă ar fi să plecăm în căutarea fiecărui copil care dispare de acasă o zi sau două, n-am mai avea timp de altceva.

— Dar ea ne-a spus… începu Kara, însă Grant n-o lăsă să termine.

— Ştiu. A avut loc o vizionare publică şi a crezut că cineva i-a umblat prin lucruri.

— Da, şi astăzi am avut din nou o vizionare, insistă Kara. Şi acesta este şi motivul pentru care nu înţeleg de ce v-ar interesa găsirea unor urme de intrare prin efracţie. Oricine ar fi putut să pătrundă în casă şi să se ascundă, aşteptând ca Lindsay să vină acasă!

Grant şi partenerul său schimbară o privire, apoi bărbatul mai în vârstă se încruntă şi-şi redeschise agenda.

— Bănuiesc că n-ar strica să discutăm şi cu agentul, spuse el. Aveţi telefonul lui de acasă?

Când cei doi ofiţeri părăsiră reşedinţa familiei Marshall două minute mai târziu, Kara se întrebă dacă intenţionau într-adevăr să stea de vorbă cu Mark Acton sau doar îşi notaseră numărul de formă. Înclină mai degrabă spre ultima variantă.

Şi îi venea să-şi muşte mâinile de ciudă.

Capitolul 19

Durere.

O durere îngrozitoare îi zvâcnea în cap cu forţa unui baros.

O durere atât de copleşitoare, încât nu mai simţea nimic altceva pe măsură ce se trezea din leşin.

Încerca să fugă din calea ei, să se cufunde din nou în întunericul binecuvântat al subconştientului, dar durerea nu-şi slăbi strânsoarea.

Imediat, amintirile îşi făcură apariţia.

Amintirile în care era prezent *el*. Din păcate, chipul lui rămânea înceţoşat.

Doar impresiile stăruiau cu putere.

Mâinile înlănţuindu-i gleznele.

Trupul lui peste ea, furişându-se ca un şobolan din ascunzătoarea lui, zdrobind-o cu greutatea lui de podea, strivind-o fără milă.

Apoi îi acoperise faţa cu ceva şi răsuflarea i se tăiase. Încercase să se zbată, dar zadarnic, şi tocmai când credea că o să vomite…

Nimic.

Deschise gura să urle, să-şi strige durerea ce-i pulsa în cap, dar, înainte ca sunetele să-i iasă din gât, se opri.

„Taci, îşi porunci ea. Stai nemişcată, nu face zgomot şi poate va dispărea. Poate bubuiturile vor înceta.”

„Poate e doar un alt coşmar.”

Lindsay se chinui să inspire adânc, însă inima îi bătea din ce în ce mai tare şi mai repede, durerea se intensifica, iar fata îşi dădu seama că nu visează.

Geamătul ei răsună grav şi cu ecou.

Unde se afla?

Panica o birui din nou şi dădu să se mişte, dar nu reuşi. Era ca atunci când visase că avea picioarele îngropate în noroi şi tot încerca să scape, însă fără sorţi de izbândă. Numai că acum lucrurile stăteau şi mai rău.

Încheieturile îi fuseseră legate atât de strâns de

braţele unui scaun tare de lemn, încât nu se putea mişca deloc, iar mâinile îi amorţiseră. Gleznele erau şi ele prinse de picioarele din faţă ale scaunului şi un obiect ciudat aşezat în dreptul cefei îi ţinea capul imobil – chiar şi cel mai mic gest îi dădea senzaţia că o lamă îi va sfâşia gâtul.

Exact când valul de panică ameninţa să o sufoce, Lindsay conştientiză cu o limpezime uluitoare că dacă începe să se zbată, va muri fără îndoială cu grumazul sfârtecat de tăişul pe care-l simţea lângă laringe. Străduindu-se să-şi domolească spaima şi forţându-şi voinţa la maxim, trase de legăturile de la mâini.

Tresări când încheietura mâinii drepte, cea pe care şi-o scrântise la antrenament, fu străbătută de un fulger dureros.

Fiorul îi ajunse până în creier şi, pe neaşteptate, un nou şir de amintiri îi veniră în minte.

„Se ascunsese tot timpul sub patul ei!”

I se făcu greaţă când îşi aduse aminte cum se dezbrăcase de pantaloni şi de tricou.

Se ascunsese sub pat şi o urmărise în permanenţă.

O privise şi ascultase tot ce vorbise cu Dawn.

Ascultase şi aşteptase până când…

Inspiră adânc, luptându-se cu frica ce dădea semne că o va copleşi din nou.

Unde o închisese? Aerul mirosea a mucegai şi a umezeală. Ca în pivniţa lui Dawn.

De fiecare dată când inspira, mintea i se mai limpezea puţin. Îi acoperise faţa cu ceva şi nările i se umpluseră cu un miros care îi provocase greaţă.

Se luptase – se luptase din răsputeri – dar el era greu, iar pe ea o durea încheietura şi…

Bărbatul îi spusese ceva – îi şoptise ceva.

„Angel!” O strigase Angel.

Apoi, nimic.

Întuneric.

Tăcere.

Leşin profund.

Acum, era în continuare înconjurată de beznă şi de linişte. Doar că nu mai zăcea inconştientă. Era vie, trează şi, indiferent de ceea ce se întâmplase, putea să jure că nu e vorba de un vis. Se apucă să-şi controleze fiecare părticică a trupului. Nu părea să aibă fracturi şi nici nu sângera.

Elimină astfel posibilitatea rănirii.

Era doar legată de un scaun şi în gură îi persista un gust oribil.

Încercă să-şi pună ordine în gânduri şi să se liniştească, zicându-şi că totul va fi bine. Dispunea atât de inteligenţă, cât şi de energie, prin urmare avea să găsească ea o cale să iasă din situaţia asta.

Va evada.

Simpla idee a găsirii unei soluţii de eliberare o mai calmă şi pulsul i se mai domoli. Iar când agonia din capul ei începu să se risipească, îşi îndreptă atenţia spre lucrurile din jur.

Se găsea într-o cameră unde domnea întunericul, frigul şi umezeala.

Încheieturile îi fuseseră legate de scaun cu ceva.

Dar nu cu frânghie.

Cu bandă adezivă?

Da, asta trebuia să fie – benzi adezive late.

Şi ceva îi apăsa gâtul, ţinându-i capul drept.

Îşi linse buzele, într-o încercare disperată de a scăpa de gustul oribil din gură.

Apoi, din beznă, răzbătu un scâncet.

Încremeni.

Ce putea fi?

Un câine?

Sunetul se auzi din nou şi Lindsay se încredinţă că nu era un câine.

Ce şanse avea să mai existe o făptură omenească în încăpere?

Îşi dori atunci să strige după ajutor către persoana nevăzută.

Dar dacă avea să descopere că era chiar *el*?

Sunetul se insinuă iarăşi, numai că acum căpătase consistenţa unui cuvânt.

Îşi ciuli urechile şi răbdarea îi fu răsplătită:

— A... ajutor...

Vocea se stinse imediat şi o tulburare adâncă puse stăpânire pe Lindsay. Nu era singură!

În cameră se mai afla cineva!

Cineva care ar putea s-o ajute? Fără să mai stea pe gânduri i se adresă celuilalt sau celeilalte:

— E cineva aici? şopti Lindsay.

Însă glasul îi semănă mai degrabă cu o gâjâială şi de-abia dacă desluşi ea însăşi cuvintele pe care le rostise.

Pentru moment se aşternu o tăcere apăsătoare, ce părea să nu se mai termine niciodată, după care auzi un alt sunet.

— Shhh... spuse vocea tremurătoare. Shhh...

Şi iarăşi tăcere.

Când Lindsay tocmai se întrebă dacă nu cumva auzul o înşelase, vocea sfâşie întunericul.

O voce fragilă, abia perceptibilă.

Vocea unei fete.

— Shannon...

Liniştea şi întunericul se adânciră parcă şi mai mult după aceea.

Capitolul 20

— Dar asta e o nebunie! explodă Kara. Noi stăm aici, neputincioşi, şi aşteptăm cu braţele încrucişate! Ce aşteptăm? Nimic. Ca nişte proşti!

— Kara...

Steve o privi cu ochi înroşiţi de oboseală din şezlongul său. Istovit, îşi frecă bărbia nerasă.

— E şapte ceasul, spuse ea. Soarele a răsărit de mai bine de o oră şi eu n-am de gând să mai aştept! Sun din nou la poliţie – trebuie să facă ceva!

— Draga mea, dar n-au trecut încă douăzeci şi patru de ore... începu iar Steve, însă Kara îl întrerupse.

— Eu trebuie să *fac* ceva. Nu pot să rămân aici şi să aştept să zbârnâie telefonul. Am sunat în toate părţile posibile şi imposibile şi Lindsay nu e cu nimeni din cei pe care-i cunoaştem şi nici n-a ajuns la spital – nu în Long Island cel puţin – şi nu concep să stau cu mâinile în sân până când cineva dă un ordin sau ne anunţă că s-a descoperit un cadavru...

Transpunerea acestui gând în cuvinte o lovi ca un pumn în piept, şi Kara se trase înapoi. O secundă mai târziu se ridică de pe canapea şi porni să măsoare cu paşi mari încăperea.

Şi să-şi roadă şi ultima unghie intactă pe care o mai avea.

— Iubito, fă nişte cafea, o rugă Steve, căutând ceva – orice – care să-i distragă atenţia.

Nu trebui să-i ceară de două ori.

— Cafea, rosti ea cu o voce aproape isterică. Bine, o să fac şi cafea. Şi voi aştepta. Voi aştepta până la opt. Dar la opt îl sun pe sergentul Grant.

Prea epuizat ca să se angajeze într-o discuţie contradictorie şi la fel de înspăimântat ca şi soţia sa, Steve încuviinţă din cap.

Kara puse în funcţiune cafetiera, apoi se întoarse şi

se aşează într-o rână pe canapea.

— Îmi vine să mă duc să-i spăl rufele murdare. Vreau să-i schimb aşternuturile şi să-i fac curat în cameră şi... şi...

Glasul i se subţie şi, în cele din urmă, tăcu.

— Mi-e atât de frică, şopti ea într-un final. Dar dacă... începu femeia din nou, izbucnind în hohote de plâns.

— Şşşşş, o linişti Steve, ridicându-se din scaunul său şi apropiindu-se de ea.

O îmbrăţişă, strângând-o tare la piept şi câteva momente mai târziu avu senzaţia că tensiunea din trupul ei începe să se topească.

Kara îşi şterse lacrimile de pe obraji, se desprinse din braţele lui şi plecă la bucătărie. Se întoarse cu două ceşti de cafea.

— La ora opt o să sun la poliţie şi la ziare, hotărî ea. Apoi o să fac fluturaşi şi o să-i împrăştii peste tot. Cineva tot trebuie să fi observat ceva!

— Kara... vru Steve să o tempereze, dar soţia lui clătină din cap, ignorându-i protestul.

— Ce-ai vrea să fac, Steve? întrebă ea. Să stau aşa ca o idioată în timp ce nimeni nu întreprinde nimic?

— Poliţia...

— Nu-mi mai aminti de sergentul Grant, i-o reteză aspru femeia. El crede că a fugit de acasă, ţi-aminteşti? Puţin îi pasă.

În sufletul ei se dădea o bătălie între panică şi furie, câştigată iute de prima.

— Oh, Doamne, suspina ea, prăbuşindu-se pe canapea.

La fel de repede însă, Kara îşi reveni. Inspiră adânc, îşi adună puterile şi se ridică în picioare.

— Trebuie să fac ceva.

Luă ceaşca de cafea şi se îndreptă spre scări, iar

Steve rămase singur în living.

Se aşternuse liniştea, iar oboseala acumulată de-a lungul nopţii nedormite îl doborî pe Steve şi, în ciuda grijilor pe care şi le făcea pentru Lindsay, ochii i se închiseră aproape fără voia lui.

Şi atunci Kara urlă.

Steve sări în picioare şi, preţ de o secundă îngrozitoare, îşi închipui că soţia sa a găsit-o pe fiica lor. Şi că aceasta era moartă. Apoi Kara strigă din nou.

— A dispărut, Steve!

— Ce? întrebă el, urcând câte două trepte odată. Când ajunse în capul scărilor, Kara îl aştepta cu o expresie îngrozită şi un papuc pe care-l ţinea strâns în mâna dreaptă – unul din papucii lui Lindsay.

— Păturica ei a dispărut! continuă Kara. Cea pe care o ţine întotdeauna la marginea patului. Şi nici nu-i găsesc celălalt papuc.

Îl privi cu ochi întunecaţi şi plini de spaimă.

— Unde e celălalt papuc, Steve?

Bărbatul îşi trecu mâinile prin păr şi îşi masă scalpul.

— Te-ai uitat în dulap? Sub pat?

Din privirea ei înţelese că o făcuse.

— Sun la poliţie din nou, adăugă ea pe un ton ce nu admitea replică. Chiar acum.

Steve încuviinţă şi o urmă în bucătărie, simţindu-se complet neajutorat. Toată noaptea se chinuise s-o convingă pe Kara că poliţia are dreptate, că Lindsay fugise de acasă şi că se va întoarce după ce-i va trece supărarea.

Şi nici măcar o singură dată nu-şi făcuse timp să urce la etaj şi să cerceteze chiar el camera – aşa cum tocmai făcuse soţia lui.

Iar acum, văzând papucul acela tocit şi trist din mâna Karei, îl cuprinse o groază teribilă.

Putea să fie deja prea târziu…

Mark Acton şi sergentul Grant sosiră aproape în acelaşi timp. Steve le pregăti câte o ceaşcă de cafea, iar Kara făcu prezentările, după care îi povesti lui Grant cum îşi petrecuse toată noaptea sunând la toţi prietenii lui Lindsay – şi la toţi prietenii *lor* – la fiecare spital şi secţie de poliţie din Long Island. Îi relată totodată şi cum descoperise papucul şi pătura lipsă. Dar chiar când vorbea, femeia observă în ochii sergentului Grant că acesta nu prea dădea crezare variantei ei.

Mark Acton, aparent uluit de spusele Karei, îi înmână poliţistului agenda sa în care semnaseră oaspeţii.

— Şi ziceţi că fata dumneavoastră a dispărut? tot repeta el întruna de parcă nu pricepea şi pace cum de este posibil aşa ceva.

— Tehnic vorbind, fata încă nu e dată dispărută, interveni Grant, având în vedere că n-au trecut încă douăzeci şi patru de ore de când...

Şovăi o clipă şi observând privirea rece şi mânioasă a Karei se hotărî s-o lase mai moale.

— Aaaa... de când nu se mai ştie de ea, continuă el, citind numele din agendă.

După câteva secunde, îşi îndreptă atenţia spre Acton.

— A semnat toată lumea?

Agentul ridică din umeri.

— A fost aglomerat... am discutat în permanenţă cu oamenii. Sunt convins că au semnat toţi, dar...

Îşi întinse mâinile neajutorat.

— Întotdeauna îi rog să facă asta, dar nu poţi fi niciodată sigur sută la sută.

— I-ai văzut pe toţi plecând? întrebă Grant mai mult de dragul Karei Marshall, decât pentru că ar fi crezut în ideea exprimată de ea cu o seară în urmă şi subliniată din nou în dimineaţa aceasta.

Mark îşi recuperă agenda de la poliţist şi privi spre lista cu nume. Palmele îi transpiraseră şi tremura din toate încheieturile. Putea să jure că sergentul va băga de seamă nervozitatea lui.

Kara Marshall observă la rândul ei agitaţia agentului şi se uită fix în ochii lui Grant, îndemnându-l să vadă ceea ce vedea şi ea. Bărbatul însă nu dădu niciun semn că era conştient de starea de spirit a lui Mark Acton.

— Rick Mancuso a venit la ambele vizionări, răspunse într-un târziu Acton. E agent la Century 21. Îmi aduc aminte când a sosit ieri, dar nu mai ştiu când a plecat.

Arătă cu degetul spre capătul listei.

Kara îl ţintui cu privirea pe Acton.

— Aţi remarcat pe cineva…

Ezită, căutând cuvântul potrivit, apoi se hotărî asupra primului lucru care îi trecu prin minte:

— … *ciudat*?

— Ciudat? repetă el, întrebarea luându-l absolut pe nepregătite.

Sergentul Grant luă agenda înapoi şi, spre uşurarea femeii, prinse ideea din zbor.

— Cineva mai dubios? Nervos?

— E un eveniment public, spuse Acton, oarecum nedumerit. Vin tot felul de oameni ciudaţi.

Se opri, reflectând.

— Dar nimeni care să iasă în evidenţă.

— Şi ce ai făcut după aceea? întrebă Grant.

— După aceea? Adică după vizionare?

Grant încuviinţă din cap.

— M-am dus la Fishburn's, aşa cum fac întotdeauna. Am băut două beri, am mâncat ceva, am plecat acasă şi m-am uitat la televizor.

Grant îl privi pe agent cercetător pentru o clipă, apoi păru că ia o hotărâre.

— Îţi mulţumesc pentru timpul acordat, zise el. Dacă o să mai am întrebări, ţinem legătura.

Mark Acton ţâşni de pe canapea şi aproape că se năpusti spre uşă.

— Trebuie să mai urmăresc nişte piste, doamnă Marshall, rosti Grant, ridicându-se în picioare când uşa se închise în spatele agentului imobiliar.

— Iar eu am chemat deja un reporter de la *Santinel-Gazette*. Va sosi pe la zece, răspunse Kara, privindu-l fix şi, într-un fel, provocându-l să-i ceară să nu discute cu presa.

Însă bărbatul se mulţumi să clatine din cap aprobator şi atunci Kara îi vârî în mână o mică fotografie ce încăpea în portofel, de-a fiicei ei.

— Este singurul nostru copil, adăugă ea. Vă rog... trebuie s-o găsiţi. Vă implor.

— O să vină acasă, o asigură Grant, dar în ochii lui nu se mai citea aceeaşi convingere de noaptea trecută.

— Măcar de-am afla cine a luat-o, spuse Kara.

Grant o privi compătimitor, măsurând-o din cap până în picioare, după care răspunse:

— Ţinem legătura.

Îi strânse mâna lui Steve, care îi deschise uşa şi după ce aceasta se închise la loc, casa se cufundă din nou în linişte.

Prea multă tăcere, prea mult pustiu.

— Nu, rosti Kara încet. Eu voi fi cea care va ţine legătura.

Capitolul 21

Totul se schimbase şi, deşi Claire Shields Sollinger ştia cu precizie de ce anume şi când intervenise această transformare, nu se putea încă obişnui cu ea. Până înaintea ultimului Crăciun, se simţise întotdeauna invadată de pace

şi linişte în timp ce aştepta ca marile porţi de fier ale moşiei să se deschidă larg. Astăzi însă, degetele ei loveau nervos volanul Range Roverului său în timp ce porţile se trăgeau înapoi. Se mai uită puţin peste ziarul aşezat pe locul din dreapta şi se opri brusc când zări chipul lui Lindsay Marshall.

Scrâşnitul pietrişului de pe aleea lungă de vreo 400 de metri nu-i oferi deloc confortul dorit şi când se apropie de imensa vilă în stil Tudor construită de străbunicul ei, titlul unei cărţi pe care nu o mai citise de pe vremea liceului îi răsări brusc în minte.

Bleak House[1].

Asta devenise Cragmont. Aerul de melancolie ce plutea în jurul clădirii nu putea fi risipit nici măcar de dimineaţa strălucitoare de primăvară sau de adierea proaspătă ce bătea dinspre Long Island. Era ca şi cum casa ştia că pentru prima dată este locuită doar de o singură persoană.

O persoană foarte nefericită.

Parcă maşina în faţa intrării principale, coborî, îşi îndreptă fusta de la costum şi-şi luă ziarul la subraţ. Imediat uşa grea se deschise şi pe verandă apăru o siluetă. Timp de o secundă, Claire fu străbătută de o speranţă vie, dar apoi, dându-şi seama că cel pe care-l vede nu este fratele ei, optimismul ei păli.

— Cum se mai simte astăzi? întrebă femeia, cu toate că expresia mohorâtă de pe chipul lui Neville Cavanaugh răspunsese deja întrebării sale chiar înainte de a o rosti.

Neville, care nu era oricum prea vorbăreţ de felul său, clătină din cap ursuz.

— Îşi petrece tot timpul în bibliotecă, cu draperiile lăsate. Şi doarme acolo. Eu mă străduiesc, dar...

Vocea servitorului se stinse şi bărbatul îşi desfăcu

1 *Casa umbrelor*, roman al autorului englez Charles Dickens (n. tr.).

braţele în semn de neputinţă.

Claire oftă din toţi rărunchii în timp ce-l privea pe majordomul fratelui său, îmbrăcat impecabil ca întotdeauna. Chipul său lunguieţ reflecta durerea resimţită de fiecare membru al familiei, dar Claire se întrebă, la fel cum o făcea mai mereu, dacă Neville împărtăşea cu adevărat durerea provocată de pierderea lui Patrick sau pur şi simplu îşi juca perfect rolul de servitor devotat. Chiar şi după atâţia ani de când îl cunoştea, femeia nu reuşea să-l simpatizeze sincer. Cu toate acestea, tatăl ei şi Patrick avuseseră încredere totală în el, aşa că se văzu nevoită să-şi mascheze cu grijă antipatia.

— Îţi mulţumesc, Neville. Nu ştiu ce s-ar face fără tine. Cum îi mai merge cu piciorul?

— S-a vindecat complet, răspunse bărbatul. Până şi cicatricele încep să se mai atenueze, dar el insistă să-l ungem cu pomadă în fiecare noapte. Parcă ar vrea dinadins să-şi amintească de răni.

— De mâncat, mănâncă?

— Aseară a gustat puţină supă.

Claire inspiră adânc.

— Ei bine, astăzi o să se hrănească aşa cum trebuie. Ne aduci nişte cafea, te rog?

Se apropie cu paşi mari de uşile duble, masive, ale bibliotecii şi ciocăni într-un mod care ei i se păru destul de autoritar, apoi apăsă clanţa. Uşa era închisă.

— Patrick? Patrick, sunt eu, Claire. Deschide uşa.

În cele din urmă, surprinse nişte zgomote ce răzbăteau din cameră. Se auzi un declic şi uşa se întredeschise. De dincolo de ea, o privea faţa palidă şi nerasă a fratelui ei.

Claire împinse uşa şi intră în biblioteca întunecată, clătinând din cap, nemulţumită de ceea ce vedea. Nimic – absolut nimic – nu se îmbunătăţise de când trecuse ultima

dată pe la el. Se duse la ferestre şi trase draperiile grele din catifea pentru a lăsa lumina strălucitoare a dimineţii să umple încăperea. Patrick îşi miji ochii, dar nu exprimă nicio obiecţie împotriva razelor de soare.

— Neville mi-a zis că dormi aici, îl apostrofă ea, strâmbând din nas simţind izul uşor acru ce stăruia înăuntru. Miroase îngrozitor.

Patrick se mărgini să ridice din umeri şi Claire, văzându-l în lumina crudă, deveni conştientă de cât de mult se schimbase fratele ei. Nu mai rămăsese decât o biată umbră din bărbatul care, în urmă cu doar câteva luni, chiar dacă împlinise deja patruzeci de ani, obişnuia să joace în forţă câte o partidă de rugby cu prietenii săi. Acum însă, părul lui subţiat şi fragil căpătase o culoare la fel de ternă ca şi starea lui de spirit. Părea că nu se mai bărbierise de zile întregi, iar pantalonii săi de trening şi tricoul polo trebuiau trimise la spălat cât mai urgent.

— Nu mai pot să dorm în dormitor, răspunse în cele din urmă bărbatul.

Se trânti, afundându-se într-unul din fotoliile de piele ce erau rânduite lângă masa de şah frumos ornată.

— O caut pe Renee noaptea şi...

Tăcu brusc.

Claire se îmbărbătă şi respinse vârtejul de durere ce îi cuprinsese sufletul. Renee îi fusese ca o soră, iar nepoatele ei... Se scutură repede şi deschise uşile glisante, dând voie aerului proaspăt şi răcoros să pătrundă în cameră. Imediat, Neville sosi cu o tavă. Claire îi turna fratelui ei o cană de cafea pe care o îndulci cu suficient zahăr şi lapte ca să-l mai energizeze puţin.

După ce sorbi o înghiţitură, Patrick îşi aruncă privirea spre căsuţa de lemn construită la marginea peluzei ce se întindea în jos spre Sound.

— Într-o zi ca asta le-aş fi dus pe fete cu barca la

plimbare, rosti el cu ochii plini de lacrimi.

Claire se mişcă agitată de colo-colo, împăturind aşternuturile şi aşezându-le pe masa de la uşă. Deasupra mormanului puse pernele şi hotărî că de aici înainte Patrick nu va mai dormi în bibliotecă.

Imediat observă că fotografiile de familie fuseseră întoarse cu faţa la perete. Se răsuci spre fratele ei, indignată.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut aşa ceva, îl mustră ea.

— Nu le mai pot privi, replică el, ghemuindu-se şi mai tare în fotoliu.

Claire traversă încăperea, se lăsă cu toată greutatea în celălalt fotoliu, se întinse peste masa de şah şi mângâie mâna fratelui ei.

— Nu te poţi preface că n-au existat, Patrick. Incendiul a fost un lucru oribil... Îngrozitor, tragic. Şi toată lumea simte... cu toţii ştim că le-ai iubit pe fete şi pe Renee. Dar nimeni nu încearcă să le uite. Ele te-au iubit şi tu le-ai iubit, dar nu le mai poţi aduce înapoi. Viaţa merge mai departe.

Patrick îi întâlni privirea şi durerea de pe chipul lui îi sfâşie inima.

— N-o să pot trece niciodată peste asta.

— Ba da, îl contrazise Claire. Nu eşti singura persoană căreia i s-au întâmplat lucruri îngrozitoare.

Aşeză ziarul de dimineaţă pe masă.

Patrick ezită, apoi ridică jurnalul, tresărind la vederea pozei unei fete chiar pe prima pagină.

— Numele ei este Lindsay Marshall, îl lămuri Claire. O cunosc pe mama ei. Eu şi Kara am lucrat împreună la renovarea pieţei din oraş şi la alte douăsprezece proiecte. Acum fata ei a dispărut – fie a fugit de acasă, fie a fost răpită. Kara crede că e vorba de ultima variantă.

Patrick nu scoase un cuvânt, dar Claire băgă de seamă că cercetează curios articolul. Continua să-şi bea cafeaua, lăsându-i timp lui Patrick să termine.

— Când am văzut chestia asta, m-am dus direct la ea. Ştii ce făcea?

Patrick îşi ridică privirea spre sora sa.

— Probabil că e înspăimântată de moarte, rosti el încet.

Claire încuviinţă din cap.

— Aşa e. Dar nu zace, Patrick. Îi sună pe oameni. Organizează o mare căutare. Scoate la imprimantă fluturaşi şi dă telefoane la ziar, făcând tot ce-i stă în putinţă ca să-şi găsească fiica. Nu stă dărâmată, plângându-şi de milă.

— Fata seamănă cu Jenna, nu-i aşa? spuse el şi Claire văzu din nou cum ochii lui înoată în lacrimi.

— Ai dreptate. Şi pierderea ei este la fel de tragică.

Patrick scăpă ziarul pe podea.

— Nu se poate face comparaţie, rosti el pe un ton în care asprimea se amesteca cu mânia. E doar dată dispărută. Familia prietenei tale nu a...

Tăcu, incapabil să-şi ducă până la capăt gândul.

— Cât se poate de adevărat, îl aprobă Claire, apoi se aplecă înainte, uitându-se ţintă în ochii lui. Dar tu cel puţin ştii unde se află familia ta – ştii ce s-a întâmplat cu ei. Kara n-are nici cea mai mică idee unde este fiica ei, nici măcar nu ştie dacă mai e în viaţă. Dar nu se lasă doborâtă, plângându-şi de milă!

Patrick se chirci de parcă sora lui i-ar fi tras o palmă.

— Nu vreau decât să fiu lăsat în pace!

— Ei bine, asta n-o să se întâmple, spuse Claire. De astăzi, nu te va mai lăsa nimeni în pace. Dacă prietena mea poate să înfrunte realitatea – fără să cunoască de fapt ce înseamnă această realitate –, atunci şi tu te poţi descurca.

Bărbatul se făcu şi mai mic sub duritatea cuvintelor, dar femeia îşi continuă tirada:

— Îţi imaginezi că Renee ar vrea să te vadă trăind în felul ăsta? întrebă ea. Fireşte că nu, adăugă apoi, ridicându-se în picioare. Trebuie să ieşi de aici, zise ea, luându-l de mână şi trăgându-l în sus. Ai nevoie de aer proaspăt şi de mâncare. Aşa că vom lua prânzul în oraş.

Patrick era pe punctul de a face un atac de panică.

— Eu... eu... eu nu pot... începu el, dar Claire i-o reteză scurt.

— Ba bine că nu.

Îi arătă pantofii pe care îi aruncase pe podea la marginea canapelei.

— Puneţi-i în picioare.

Înainte ca Patrick să poată obiecta, Claire ieşi în uşa bibliotecii şi îi strigă lui Neville să-i aducă lui Patrick o geacă.

Câteva minute mai târziu, Patrick trecu şovăielnic de imensa uşă de stejar pentru prima dată de când soţia şi copiii săi fuseseră îngropaţi în decembrie, iar el se întorsese acasă după ce văzuse sicriele dispărând pentru totdeauna în cavoul familiei.

— Unde ţi-ar plăcea să mergem? întrebă Claire.

— Nu mi-e foame, şopti Patrick.

— Atunci ne ducem la Julia's, hotărî Claire, ignorându-i tonul. Dacă tot nu ţi-e foame, barem să mănânci ceva sănătos.

Porni motorul, deschise geamul de pe partea fratelui ei astfel încât el să poată simţi adierea vântului prin păr şi manevră maşina de-a lungul aleii lungi, depăşi porţile de fier şi se îndreptă spre oraş.

Neville Cavanaugh cercetă cotletele de viţel din vitrina măcelăriei, ajunse la concluzia că arată acceptabil,

după care îşi îndreptă atenţia spre şuncă.

Prea grasă.

Iar frigăruile nu păreau tocmai proaspete.

Aşa că diseară va găti viţel, iar pentru dimineaţă va face clătite.

Căută cartonaşul numerotat, îşi ridică privirea şi văzu pe ecranul digital din dreptul tejghelei că este al patrulea la coadă. Aşteptă nerăbdător lângă rafturile cu sosuri la sticlă şi mâncare marinată, când, la un moment dat, auzi o voce din spate. Fără să fie nevoit să se întoarcă, o recunoscu pe Martha McGinn, care era bucătăreasa familiei Ashcroft la Beach House chiar de mai multă vreme decât lucra el pentru soţii Shields la Cragmont. O ura pe Martha la fel de tare pe cât ura drăgălăşenia numelui moşiei unde era angajată.

— Ce bine-mi pare că te văd, se fandosi Martha, luându-i mâna în degetele ei grăsuţe şi ţinând-o cu putere în ciuda eforturilor lui disperate de a scăpa din strânsoare. Ce mai face bietul domnu' Shields?

— Relativ bine, având în vedere împrejurările, spuse Neville, mascându-şi antipatia faţă de femeie şi eliberându-şi mâna dintre degetele ei.

Apoi, conştient că orice ar fi zis – sau n-ar fi zis –, vorbele s-ar fi împrăştiat de-a lungul coastei de nord chiar mai repede decât intoxicaţia provocată cu două veri în urmă de o experienţă culinară nefericită a Marthei McGinn cu pateul de somon, adăugă:

— De fapt, am convingerea că se simte mai bine acum.

— Aşa o tragedie, miorlăi în continuare Martha, scuturându-şi capul îndeajuns de energic pentru ca pudra de pe chipul ei lătăreţ să se scuture pe haine.

Neville nu putea suferi gândul că femeia îl considera egalul ei.

— Întocmai, spuse el, dând să se întoarcă.

Degetele Marthei McGinn se încleştară de braţul lui, imobilizându-l.

— E foarte norocos că are un om ca tine care să-l ajute să treacă prin asta, dragă Neville.

— Mai degrabă eu sunt cel norocos, replică Neville. După ce i-am iubit pe copii şi pe doamna Shields aşa cum am putut eu, mă simt privilegiat acum să pot avea grijă de domnul Patrick.

— Da, desigur, rosti Martha neîncrezătoare.

— Numărul patruzeci şi şapte! strigă măcelarul.

Neville îşi săltă cartonaşul.

— Scuză-mă, dar...

Fără să mai aştepte răspunsul ei, se răsuci pe călcâie şi se apropie de tejghea şi, câteva minute mai târziu, păşi în lumina strălucitoare a soarelui de dimineaţă, cu o pungă de hârtie albă în mână. Verifică în minte lista de cumpărături şi se îndreptă spre băcănia aflată la parterul următoarei clădiri. Pe la jumătatea drumului se deschise o uşă, iar Patrick Shields şi sora lui ieşiră de la Julia's Dining Room, un restaurant a cărui denumire simpatică i se părea lui Neville chiar mai respingătoare decât numele vilei de pe plajă a familiei Ashcroft.

— Neville! exclamă Claire surprinsă.

Apoi, ochii îi căzură pe punga albă de la măcelărie.

— Oh, dragule, sper că nu ai cumpărat ceva minunat pentru cină.

Neville îşi arcui sprâncenele întrebător.

— Ca să fiu sincer, da, chiar am luat ceva, zise el. Cotletele de viţel arătau excelent astăzi.

— Ei bine, tare mi-e teamă că trebuie să amâni prepararea lor, spuse Claire, fără nicio urmă de regret în tonul ei. Fratele meu a hotărât să ia cina cu mine în seara asta.

— E chiar mai potrivit decât viţelul, rosti Neville fără să-şi trădeze dezamăgirea. Mă bucur să vă văd un pic mai binedispus, adăugă el, întorcându-se către Patrick.

Pentru prima dată după luni de zile, zări o umbră de zâmbet schiţată uşor în colţul buzelor stăpânului său.

— Când îşi pune Claire ceva în cap, nimeni nu i se poate împotrivi, se apără Patrick.

— Într-adevăr. Atunci, eu mă duc mai departe la băcănie, apoi la curăţătorie.

— Mulţumesc, Neville, zise Patrick. Nu ştiu ce...

— Plăcerea e de partea mea domnule, îl întrerupse Neville.

— Bucură-te de seara ta liberă, îi spuse Claire.

Când trecu pe lângă el, Neville o opri cu o atingere blândă pe cot.

— Dumnezeu v-a trimis, şopti el.

Femeia îi zâmbi iute şi îşi urmă fratele, în timp ce servitorul simţi cum se înveseleşte pe loc. Îşi va termina comisioanele şi după aceea, restul zilei şi toată seara îi vor aparţine în întregime. Stăpânul său va veni acasă de-abia după cină şi, cunoscând-o bine pe Claire, asta însemna foarte târziu.

Astfel îşi putea petrece după-amiaza şi seara făcând tot ceea ce dorea.

Absolut orice.

Range Roverul se opri în faţa uşilor masive de la intrarea în vila Cragmont.

— Eşti sigur, Patrick? întrebă Claire. Nu trebuie să rosteşti decât un cuvânt şi pornesc maşina din nou. Poţi rămâne la mine peste noapte, iar mâine-dimineaţă după ce vom lua micul dejun împreună te aduc acasă.

Patrick îi zâmbi surorii sale, dar clătină din cap.

— O să mă descurc, o asigură el.

Ştia însă perfect cât de false sunt vorbele sale şi că sora lui va depista repede minciuna. La urma urmei, amândoi fuseseră crescuţi într-o cultură a platitudinilor sociale, unde adevărul – şi mai ales adevărul sentimentelor – rareori era exprimat.

— S-ar putea să încerc să dorm chiar în patul meu la noapte.

— Aaa, *ăsta* e sigur un semn bun, spuse Claire, aplecându-se ca să-l sărute pe obraz. Te sun mâine.

Neville îl aştepta în foaier cu un scotch cu gheaţă, dar pentru prima dată de la incendiu, Patrick lăsă băutura pe tavă.

— Să vă pregătesc baia? întrebă Neville, ridicându-şi o sprânceană.

Patrick zâmbi trist.

— Trebuie să recunosc că ieşitul din casă m-a epuizat complet, aşa că o să mă duc direct la culcare.

Urcă scările până la primul etaj şi, pornind de-a lungul coridorului spre dormitorul principal, se îmbărbătă la gândul a ceea ce avea să vadă. Dar când trecu într-un final de uşă intrând în micul salon şi zări portretul lui Renee care fusese agăţat deasupra şemineului încă din ziua căsătoriei lor, hotărârea lui se clătină. Îşi smulse cu greutate privirea de pe portretul soţiei sale, pătrunse în dormitor, se dezbrăcă de haine şi se strecură în aşternuturile curate şi frumos mirositoare. Patul moale, după lunile petrecute pe canapeaua din bibliotecă, i se păru minunat.

Dar senzaţia de bine nu dură mult, pentru că toate amintirile cu soţia lui şi copiii lor ţâşniră din adâncurile minţii sale. Simţi din nou o nevoie copleşitoare să se întindă spre ei, să-i ia în braţe şi să-i protejeze.

Însă nu reuşise să aibă grijă de ei. Le înşelase încrederea şi atâta timp cât va trăi, acest eşec – precum şi

chipurile lor – îl va bântui.

Se ridică în picioare şi aprinse o lumină pentru a alunga întunericul şi amintirile ce umpleau camera şi, pe măsură ce imaginile familiei sale păleau, cuvintele pe care le rostise Claire în timpul cinei îi răsunară în cap.

„Există grupuri cărora li te poţi alătura, Patrick – grupuri de oameni care au trăit ceea ce trăieşti tu.”

Dar cine altcineva îi mai pierduse pe toţi cei dragi în Ajunul Crăciunului?

Pentru că durerea era pe punctul de a-i copleşi sufletul, luă telecomanda şi dădu drumul televizorului.

Pe ecran apăru imaginea fetei care domina prima pagină a ziarului de dimineaţă.

Fata Karei Marshall.

Lindsay – aşa o chema.

Patrick opri televizorul, dar chipul lui Lindsay Marshall – care semăna atât de mult cu Jenna – îi juca în continuare prin faţa ochilor.

Liniştea din casă se adânci, iar Patrick se pomeni că se străduieşte să-şi ciulească urechile pentru a auzi strigătul pe care-l scotea Jenna atunci când un coşmar îi tulbura somnul.

Era un strigăt slab care rareori o trezea pe Renee, dar pe care el îl auzea oricât de profund ar fi dormit.

Numai în Ajunul Crăciunului se întâmplase altfel...

Şi-atunci îl auzi! O auzi pe Jenna!

Într-o clipă sări din pat, ieşi din dormitor şi se repezi pe hol până în dormitorul fetei. Era posibil? Va deschide uşa şi va vedea ochii ei cârpiţi de somn şi părul ciufulit?

Dar încăperea era întunecată şi rece, iar pustiul din interior îl făcu să se cutremure.

Aprinse lumina. Camera arăta exact aşa cum o lăsase Jenna când plecaseră la Vermont să-şi petreacă vacanţa.

Patul era acoperit cu animale de pluş, iar pereţii cu

afişe.

Manualele de şcoală stăteau aşezate în teancuri pe birou, pregătite pentru cursurile de a doua zi.

Sunetul vocii ei nu fusese decât un vis.

Patrick se lăsă pe pat şi-şi plimbă mâna de-a lungul cuverturii.

Durerea din piept îl sfâşia de parcă cineva i-ar fi înfipt un cuţit între coaste şi cu un urlet gâtuit înşfăcă o parte din jucării şi le strânse în braţe.

Se ghemui, în patul ei tânjind după o singură îmbrăţişare din partea fetiţei lui. O singură îmbrăţişare.

Un singur sărut de noapte-bună.

Zadarnic însă.

Niciodată nu va mai avea această şansă.

Într-un târziu, Patrick dădu drumul animalelor, se întinse din toate încheieturile şi se chinui să se ridice în picioare.

Aşa nu mai putea continua. Claire avea dreptate – trebuia cumva să înveţe să se obişnuiască cu ceea ce se petrecuse, să accepte că familia sa nu mai exista şi să îşi vadă de viaţă mai departe.

Dar cum?

Părăsind dormitorul Jennei, porni spre camera lui. După ce privi îndelung interiorul – şi uşa dormitorului din spate – îşi dădu seama că nu va fi în stare să doarmă acolo la noapte.

Atâta vreme cât camerele erau pline de lucrurile lui Renee, amintirile aveau să se întoarcă întruna să-l hăituiască.

Coborî la parter şi intră în baia de lângă bibliotecă, unde deschise micul dulăpior cu medicamente. Luă un flacon cu somniferele prescrise de doctor cu trei luni în urmă. Puse două pastile micuţe în palmă, le înghiţi cu un pahar cu apă şi hotărî ca a doua zi să-l roage pe Neville să

scoată lucrurile lui Renee din dormitor.

Stinse lumina la baie, străbătu camera prin întuneric până la canapeaua tare, după care se aşează.

O să-şi încerce din nou propriul pat altădată.

Pe holul din faţa bibliotecii, Neville Cavanaugh aşteptă ca răsuflarea stăpânului său să capete ritmul specific somnului...

Capitolul 22

Durerea ascuţită provocată de unghiile Karei ce se înfipseseră în carnea antebraţului său îl trezi pe Steve din starea de stupoare în care se afundase după patruzeci şi opt de ore de nesomn, dar avu nevoie de două, trei secunde înainte ca mintea – şi vederea – să i se limpezească pentru a recunoaşte imaginea afişată pe ecranul televizorului, aşezat la marginea patului.

Chipul lui Lindsay, zâmbindu-i.

Fotografia ei din clasa a unsprezecea.

— ... „Căutările continuă şi astăzi în cazul lui Lindsay Marshall, adolescenta de şaptesprezece ani care a dispărut de acasă, spunea prezentatoarea ştirilor. Ultima dată a fost văzută duminică după-amiază, în jurul orelor 16.30, după ce a plecat de la liceul din Camden Green. Lindsay are 1,68 înălţime, 58 de kilograme, este blondă cu ochi albaştri, iar părul este mai scurt decât în fotografia prezentată de noi. Dacă deţineţi informaţii despre locul în care aceasta s-ar putea găsi, vă rugăm să sunaţi la poliţia din Camden Green sau la postul nostru de televiziune.”

Peste poza lui Lindsay apărură două numere de telefon, după care fotografia dispăru de pe ecran lăsând loc stilistei, încadrată de tipul de la Sport şi de cel de la Buletinul Meteo, toţi trei afişând o expresie plină de

compasiune pe care Steve n-o mai întâlnise decât la televizor. Îşi păstrară această expresie pentru încă o secundă, apoi reveniră la zâmbetele seci, iar femeia începu să vorbească din nou.

— „La nivel naţional…”

Kara îşi întoarse privirea dinspre televizor.

— N-a fost suficient, spuse ea. Aveau mai multe informaţii! M-au pus să le povestesc tot ce s-a întâmplat şi apoi…

Steve de-abia dacă o auzea, amintirea chipului fiicei sale de pe ecranul televizorului, umplându-i în continuare mintea. Nici el nu înţelegea de ce, dar imaginea ei transforma întreaga experienţă într-o realitate zdrobitoare şi absenţa ei din casă îl izbi de parcă ar fi primit un baros în cap.

Lindsay nu era în tabără.

Nu-şi petrecea câteva nopţi acasă la Dawn.

Nu plecase din oraş pentru un concurs de majorete.

Niciuna dintre aceste ocazii nu făcuse casa să pară atât de pustie ca acum, pentru că înainte ştia unde este fiica lui şi când se va întoarce.

De data asta era diferit.

De data asta habar n-aveau ce se petrecuse.

Fugise cu un prieten – un prieten de care ei nu ştiau nimic – dintr-un impuls de moment?

Plecase ca să-i facă în ciuda lui sau mamei ei?

Nu ştia.

Singura certitudine consta în dispariţia ei şi în sentimentul profund de neputinţă pe care nu-l mai experimentase niciodată în viaţa lui atât de acut.

— Ar fi trebuit să arate filmele cu ea, spuse Kara pe un ton aproape isteric şi cu care Steve deja se familiarizase în ultimele două zile. Le-am dat casetele pe care le-am tras în excursia noastră la Disney World. Şi

recompensa? De ce n-au zis că oferim o recompensă?

Ridică telefonul de pe noptieră, scoase o agendă din sertar şi formă un număr cu degete tremurânde de furie. Steve dădu mai încet sonorul televizorului când soţia lui începu să vorbească.

— Kara Marshall la telefon, spuse ea nervoasă. Vreau să vorbesc cu cineva de la ştiri.

Steve o urmări cum desenează nişte săgeţi negre în dreptul numărului de telefon.

— Alo? rosti ea după aproape două minute de aşteptare. Kara Marshall la telefon. Tocmai aţi prezentat un reportaj scurt – foarte scurt – despre fiica mea care a fost răpită. Da, ei bine, a fost mult prea scurt. Le-am dat oamenilor voştri tot felul de fotografii şi m-au înregistrat când au discutat cu mine şi am oferit şi o recompensă…

Tăcu brusc, ascultând, şi un moment mai târziu umerii i se lăsară.

— Da, în regulă, zise ea cu un glas rece. Înţeleg. Bine. O să vă sun mâine-dimineaţă.

Închise şi puse telefonul înapoi pe noptieră.

Steve simţi cum i se strânge stomacul când zări privirea furioasă a Karei îndreptată spre ecranul televizorului şi putea să bage mâna-n foc că soţiei lui începuseră deja să i se învârtă rotiţele în cap.

— O să-i sun în fiecare zi, decise ea. Mâine-dimineaţă poliţia o să vină aici şi vom ţine o conferinţă de presă. O să am nevoie de alţi fluturaşi, cu o poză diferită de-a lui Lindsay, precum şi informaţia cu recompensa. Şi o să fie tipăriţi pe hârtie galbenă, lucioasă.

Se răsuci spre el cu ochii plini de disperare.

— E undeva, Steve. Cineva trebuie să fi văzut-o! Cu siguranţă!

Se dădu jos din pat, se înfăşură într-un halat şi plecă din dormitor fără niciun cuvânt. Steve ştia unde se duce –

în camera de lângă dormitorul lor, de unde, luni, dispăruse maşina de cusut, pentru a fi transformată într-un birou permanent.

Un moment mai târziu auzi degetele ei tastând la calculator şi pricepu că îşi face lista cu obiectivele pentru a doua zi.

Lista lui era goală însă. N-avea niciun sens să se ducă la serviciu – pentru că nu putea să se concentreze la nimic. Aşa că altcineva avea să poarte pe umeri povara muncii sale, iar asta nu era bine. Dar ce opţiuni avea? Posibilitatea că cineva ar fi putut-o răpi pe Lindsay îl lega şi de mâini şi de picioare şi, cu toate că se agăţase de speranţa că poliţia avea dreptate – că fata fugise de acasă şi că se va întoarce peste o zi sau două –, chipul fiicei lui văzut la televizor îi sugerase că părerea Karei este cea corectă.

Lindsay nu fugise pur şi simplu.

Cineva o răpise.

Ignorându-şi oboseala din muşchi şi forţându-se să învingă lentoarea care-l paralizase până cu câteva minute în urmă, Steve sări în picioare şi îşi îmbrăcă halatul.

Marcat de sunetul scos de taste care accentua şi mai tare absenţa lui Lindsay, Steve coborî la bucătărie să prepare încă un ibric de cafea.

Urma din nou o noapte fără odihnă.

Capitolul 23

Flăcări.

Nişte flăcări atât de sălbatice încât ameninţau să-i sugă tot aerul din plămâni. Şi totuşi, ce pasiune seducătoare emana din şoaptele lor sfârâitoare! La început calde şi primitoare, se transformară curând într-o văpaie ce voia să-l topească.

Flăcări atât de frumoase încât îşi dorea să le

îmbrăţişeze.

Flăcări care îi cântau, îl ademeneau şi-l îndemnau să se apropie.

Nu! Flăcările erau rele! Îi distrugeau casa, îi devorau familia şi îi consumau propria viaţă! Glasul lor dulce fu sfâşiat de strigătele soţiei şi ale copiilor lui şi, deşi voia să fugă spre ei, să ajungă la ei şi să-i scoată din foc, nu putea.

Nici măcar nu-i vedea. Tot ceea ce zărea erau flăcările dansând în faţa lui, batjocoritoare, râzând de el, torturându-l.

Şi atrăgându-l tot mai aproape...

Nu era prea târziu – încă îi mai putea salva, încă se mai putea repezi în mijlocul lor ca să-i găsească şi să...

Dar ţipetele slăbeau, şi el înţelese că moartea pândeşte şi că nu mai avea ce să facă şi...

Parcă pentru a-i pedepsi neputinţa, o limbă de foc îl plesni, iar el sări ca ars înapoi exact când alarma unui ceas începu să sune.

Patrick se lovi cu capul de un perete şi focul dispăru din senin, în timp ce arşiţa fu iute înlocuita de un frig teribil.

Frigul morţii.

Şi totuşi, alarma se auzea din nou.

Dar cum de era posibil? Dacă nu era vorba de niciun incendiu...

Se cufundă în lumina palidă ce mai rămăsese în urma flăcărilor şi mâna sa întâlni betonul rece.

Piciorul stâng îi amorţise şi, când încerca să şi-l mişte, descoperi că acesta se răsucise, prins sub piciorul drept.

Pe măsură ce ultimele rămăşiţe ale coşmarului său se risipiră şi mintea i se limpezi, Patrick deschise ochii şi nu găsi niciun foc şi niciun pic de dogoare. Se afla înconjurat de întuneric şi de frig. Muşchii îl înţepau, iar încheieturile

îl dureau îngrozitor.

Piciorul stâng reveni încet, încet la viaţă, furnicându-l insuportabil. Pipăi de jur împrejur, dar nu descoperi decât o pereche de ziduri din beton care se uneau la un moment dat într-un colţ.

Un colţ în care el se retrăsese ca un animal hăituit care se ascunde de vânătorul său.

Incendiul! El fusese vânătorul! Îl hăituise şi îi devorase întreaga familie, iar el nu fusese în stare decât să se ghemuiască neajutorat, exact ca acum.

Dar unde se găsea? Încercă să se concentreze, să-şi amintească, dar în minte nu-i veniră decât flăcările, care şi în clipa de faţă parcă se pregăteau să sară la el.

Alarma sună din nou, numai că acum pricepu că este treaz şi zgomotul răsună neobişnuit de tare în mica încăpere de beton.

Bâjbâi de colo-colo şi, treptat, mintea i se limpezi până când recunoscu de unde venea alarma: era mobilul lui care suna.

Iar telefonul era vârât în buzunarul de la halatul pe care-l purta.

Când zbârnâi din nou, îşi dădu seama că nu este îmbrăcat decât în halat şi în pantalonii de pijama şi că nu se mai afla în casă.

Apoi zări lumina aurie ce se strecura printr-o mică fereastră cu vitralii, construită deasupra unei uşi masive.

Intui imediat unde se afla, cu toate că nu-şi amintea cum nimerise aici.

Cavoul.

Imensa structură de beton în care generaţii întregi ale familiei Shields fuseseră îngropate. În faţa lui se afla cripta soţiei sale, iar dedesubt cele ale copiilor. Citi ca un automat plăcuţele de aramă pe care erau gravate numele lor. În vasele sfinţite, florile se ofiliseră.

După aceea văzu şi cripta goală chiar lângă cea a lui Renee şi în care el însuşi va fi înmormântat într-o bună zi.

Mobilul sună iarăşi şi degetele lui, mişcându-se parcă printr-o voinţă proprie, găsiră tasta ce accepta apelul.

— Da? întrebă el cu o voce distantă.

— Patrick? se auzi un glas necunoscut. Alison Montgomery la telefon.

Numele nu-i spunea nimic.

— Claire ne-a făcut cunoştinţă mai demult, deşi mă îndoiesc că îţi aduci aminte.

Nu-şi amintea.

— Mi-a spus Claire că treci prin momente dificile şi că nu reuşeşti să îţi învingi suferinţa.

Patrick privi fix, cu un mare gol în suflet, la cripta de lângă cea unde se odihneau rămăşiţele soţiei sale.

— Patrick?

Un geamăt slab îi ieşi din gât.

— E greu să faci faţă durerii, continuă femeia şi el observă cum aceasta îşi alege cu grijă cuvintele, de parcă i-ar fi fost teamă ca nu cumva el să închidă dacă ar fi rostit ceva greşit. Mai ales din cauza sentimentului de vină ce se naşte odată cu ea. Mi-am pierdut fiul anul trecut şi nu cred că aş mai fi aici dacă nu aş fi descoperit grupul de sprijin săptămânal.

Brusc, el înţelese.

— Ce-ai zice dacă aş veni să te iau de acasă şi să mergem să bem o cafea?

Patrick îşi trecu degetele prin păr. Nu era prea sigur că va fi în stare să se întoarcă singur în casă, darămite să se mai şi îmbrace şi să plece să bea cafea cu femeia asta. Şi cum ar putea să-i spună ei – sau oricui altcuiva – că se trezise în dimineaţa asta chiar în cavou şi că nu era prima dată când se întâmpla aşa ceva?

Cum ar putea să-i descrie ceea ce simţea? Cum să-i

explice că nu durerea îl înnebunea, ci mai ales sentimentul de vinovăţie?

Menţionase şi ea vina, dar cum să înţeleagă cineva neputinţa lui de a-i salva?

— Patrick?

— Da.

— Te simţi bine?

Un suspin înăbuşit îi ieşi din gât.

— Trec să te iau pe la zece, îl anunţă Alison Montgomery, dând senzaţia că a înţeles toate emoţiile ce se adunaseră în acel suspin. Adică peste o oră.

— În regulă, şopti el şi, fără să-i mai aştepte răspunsul, închise telefonul şi-l puse la loc în buzunar.

Poate Claire avea dreptate – poate avea nevoie de ajutor. Îi devenea tot mai clar că nu mai putea continua în felul acesta.

Dacă Range Roverul lui Claire n-ar fi fost parcat pe alee când se întorsese de la întâlnirea cu Alison Montgomery, buchetul imens de lalele galbene care-l întâmpină pe Patrick l-ar fi şocat mult mai tare decât reuşise s-o facă. Dar inima tot îi tresărise în piept când i-a zărit – primii boboci perfecţi ai anotimpului – aranjaţi în vaza preferată a lui Renee, pe masa rotundă din centrul marelui foaier.

Aranjaţi exact aşa cum i-ar fi pus Renee.

Dar nu soţia lui tăiase florile – ci Claire.

Revigorat datorită unui val de energie pe care nu-l mai resimţise de mult timp, Patrick străbătu holul până în bucătărie, unde Neville tocmai arunca resturile de tulpini şi de frunze, precum şi zecile de fire nu foarte arătoase pe care Claire nu le inclusese în aranjamentul de la intrarea în casă. Prin ferestre, îşi văzu sora îmbrăcată într-o rochie de vară albastră şi purtând o pălărie asortată.

Aşa era ea. Se gătea ca pentru o petrecere în grădină chiar dacă nu aveau niciun invitat. Acum umplea un nou coş cu flori, din care mare parte urmau să fie aruncate, se gândi Patrick. Trecu prin camera majordomului până în sufragerie, împinse uşile glisante şi păşi pe alee, îndreptându-se spre ea.

— Ai de gând să tai toate florile? întrebă el, luându-i coşul.

— Dar lalelele sunt superbe, replică Claire, aruncând o privire spre stratul de flori decimat. Trebuia să vin să le văd!

Se întoarse cu foarfecele într-o mână şi se uită la Patrick cu atâta reproş, încât bărbatul se întrebă dacă nu cumva plănuia să-l taie şi pe el şi să-l adauge în coş. Un zâmbet uşor apăru în colţul buzelor ei.

— Uită-te la tine, spuse Claire. Gătit la patru ace şi cu aspect de fiinţă umană!

Patrick îşi dădu ochii peste cap. Iar o să înceapă cu teoriile.

Dimpotrivă, sora lui îi întoarse spatele şi-şi continuă activitatea.

— Presupun că totul a mers bine, nu? întrebă ea.

Patrick pricepu că vizita ei n-avea nimic de-a face cu lalelele.

— Ce să meargă bine? se miră el, hotărându-se să-i ofere pe rând detaliile întâlnirii lui cu Alison, dacă era cazul.

Bărbatul luă florile pe care i le întinse Claire şi le aşează cu atenţie în coş.

— Păi, cafeaua cu Alison, spuse ea mai degrabă ca o afirmaţie, decât ca o întrebare şi fără să se uite la el.

— Binişor, bănuiesc, îi răspunse Patrick, mascându-şi sentimentele reale.

În fond, îi fusese aproape imposibil să încerce să

discute cu o persoană străină despre cum se desfăşurase viaţa lui de la Crăciun încoace. În ciuda reticenţelor sale, după numai câteva minute, observase ceva în ochii lui Alison Montgomery care îl asigurase că ea înţelege cu adevărat ceea ce simte, cât de greu îi era să vorbească despre asta, darămite să mai facă şi faţă situaţiei.

— Mă duc împreună cu ea la o întâlnire în seara asta. O să vină să mă ia.

— Minunat, exclamă Claire, după care se îndreptă de spate, frecându-şi mijlocul cu o mână şi dându-i foarfecele cu cealaltă.

— Nu sunt prea convins cât e de minunat, contracară Patrick, accentuând prima silabă din cuvântul rostit de ea.

Femeia păru să-i ignore sarcasmul din glas.

— Bineînţeles că e, sublinie Claire, scoţându-şi mănuşile de grădinărit şi verificând cu ochi de expert grămada de lalele din coş. Cred că astea sunt suficiente. Haide – i-am spus lui Neville să ne pregătească nişte ceai de zmeură cu gheaţă.

Îl sărută în treacăt pe obraz, iar el o urmă pe alee spre casă, până când surprinse cu coada ochiului colţul cavoului şi se opri ca trăsnit. Fragmente ale coşmarului de noaptea trecută încă îi mai stăruiau în amintire şi când se întoarse ca să nu mai vadă cavoul, o rază de soare se reflectă în ferestrele unui iaht de pe Sound, încingând şi mai tare jarul din care se ridicau flăcările oribile.

— Patrick? o auzi el pe Claire, dar vocea ei păru să vină de la mare distanţă. Ce e, dragule? S-a întâmplat ceva?

Îşi strânse pleoapele, ferindu-se de strălucirea soarelui şi scutură din cap de parcă ar fi vrut să scape de imaginile ce-l chinuiau. Când redeschise ochii, se concentră asupra coşului cu flori din mână.

Culori vii.

Frumuseţe.

Viaţă.

— Nu, nimic, rosti el într-un târziu, răspunzând întrebării. E în regulă.

Porni din nou la drum.

Claire îşi scoase pălăria de paie când intră pe uşile glisante, o lăsă pe un dulap din camera majordomului şi merse la bucătărie.

— Neville, te rog, o să servim ceaiul în bibliotecă.

Patrick clătină din cap.

— Nu în bibliotecă.

— De ce nu? îl chestionă Claire şi bărbatul crezu că detectează o urmă de răceală în tonul ei plat. O să deschidem geamurile ca să intre puţin aer curat.

— Nu în bibliotecă, repetă el.

Ochii ei străluciră timp de o secundă, apoi ridică din umeri.

— Foarte bine. Atunci în salon.

Alese două vaze din cele şase pe care i le pregătise Neville şi se apucă să aranjeze lalelele în buchete perfect simetrice.

— Cred că ar trebui să deschidem geamurile în toată casa astăzi, zise ea în timp ce lucra. E nevoie de aer proaspăt şi de lumină. Primăvara e aici şi a venit vremea ca bătrâna hardughie de piatră să capete o înfăţişare pe măsură.

Patrick nu catadicsi să răspundă.

— Iar asta include şi biblioteca, continua Claire.

De data asta Patrick deschise gura ca să protesteze, dar ea îl opri cu un gest scurt.

— În timp, îl potoli ea.

O urmă după ce ieşi din bucătărie şi-i ţinu deschisă uşa de la atelier.

— De ce insişti tu să trăieşti în căsoiul ăsta antic mă

depăşeşte, îl dădăci ea, intrând în salon şi aşezând florile pe masă. De ce nu vinzi, Patrick? De ce nu pleci de aici? Cumpără ceva nou! Ai putea să-ţi iei unul dintre apartamentele alea fabuloase din oraş, care au vedere la cursul de apă...

El se holbă la Claire.

— Glumeşti, nu?

— Să glumesc? repetă femeia. Fireşte că nu glumesc.

Şi Patrick văzu din privirea ei că vorbea, într-adevăr, serios. Clătină din cap, nevenindu-i să creadă ce auzise.

— Cum aş putea să vând locul ăsta? Toate amintirile mele sunt aici – toate amintirile *noastre*. Copilăria noastră, părinţii. Şi Renee, şi fetele...

Vocea i se gâtui şi clătină din nou din cap.

— N-o să vând niciodată casa. Niciodată.

Claire îl privi fix, dar înainte de a apuca să spună ceva, Neville apăru în cadrul uşii cu o tavă pe care se găseau o cană mare de argint, două pahare, un bol cu zahăr, şerveţele, linguriţe şi o vază ce conţinea un singur fir perfect de lalea. Când aşează tava pe masă, Claire îi făcu un semn din cap spre cele două vaze pe care ea le adusese cu câteva minute înainte.

— Una dintre ele este pentru salon, Neville. Şi aş aprecia dacă l-ai deschide puţin, ca să aeriseşti. Cealaltă merge în camera lui Patrick.

Îşi mută privirea spre Patrick, dar când vorbi, cuvintele erau adresate tot servitorului:

— Şi poate mâine vom aerisi şi biblioteca şi vom pune flori în ea.

Preţ de o secundă, peste încăpere se lăsă tăcerea, după care Neville luă cele două vaze, dădu uşurel din cap spre Claire şi părăsi camera.

Nedezlipindu-şi privirea rece de pe chipul lui Patrick, Claire ridică uşor cana de pe tavă.

— Ceai? întrebă ea.

Capitolul 24

Patrick se aruncă în scaunul lui rabatabil din piele şi închise ochii pentru o clipă. Îşi lăsă bărbia în piept, obosit, dar în seara asta – pentru prima dată de la Crăciun încoace – nu disperarea era cea care îl secase de energie până la epuizare. Nu, acum era vorba de altceva: o rază firavă de speranţă; speranţa că, poate până la urmă va reuşi să găsească o cale prin care să supravieţuiască durerii ce părea de neînfrânt.

Totuşi, sentimentul rămânea unul fragil, mai degrabă un mic punct de lumină ce străpungea timid imensitatea întunericului. Deschise ochii parcă pentru a vedea mai bine uşoara licărire şi se trezi privind vaza cu lalele galbene pe care Claire, nu se ştie cum, o strecurase în bibliotecă, atunci când el fusese plecat. Străluceau pe poliţa şemineului ca nişte stele călăuzitoare, fiecare cupă frizând perfecţiunea, insuflând încăperii o senzaţie deplină de vitalitate.

Claire avusese dreptate să umple casa cu flori de dimineaţă.

Şi se dovedise la fel de înţeleaptă şi în privinţa grupului de sprijin cu care se întâlnise seara.

Alison Montgomery de-abia dacă scosese câteva vorbe de-a lungul celor trei kilometri parcurşi cu maşina până la casa lui Shelley şi a lui Gordy Castille, iar el habar n-avea la ce să se aştepte.

Acolo descoperi vreo şase maşini – de la un Volswagen broască ruginit şi prăpădit până la un Mercedes-Benz nou-nouţ – parcate în faţa unei clădiri, al cărei aspect îţi sugera că proprietarul ei trebuie să deţină un Ford Explorer.

Înăuntru, nouă oameni pălăvrăgeau în şoaptă la un pahar de vin. Cu toţii îi zâmbiră, dar nimeni nu-i adresă cuvintele de compasiune pe care le auzise atât de des în ultimele luni, încât îşi pierduseră orice semnificaţie. După ce se aşezară, Shelley Castille se întoarse spre o tânără palidă ce părea că avea să se topească dintr-o clipă în alta pe colţul ei de canapea.

— Beth? spuse ea.

Iniţial, femeia dădu senzaţia că nu şi-a auzit numele, dar imediat îşi reveni, încercă să vorbească şi îşi tamponă ochii cu un şerveţel umed, încleştându-şi pumnii, frustrată. După o clipă, inspiră adânc, se întinse să-şi ia paharul de vin, dar renunţă.

— Soţul meu ar trebui să fie aici, zise ea într-un târziu. Cred că asta mă doare cel mai tare.

Oftă adânc şi îşi îndreptă privirea spre Patrick.

— Copilaşul nostru a murit… începu ea, apoi se înecă în propriile cuvinte şi îşi acoperi faţa cu şerveţelul. Oh, Doamne, cât îmi e de greu să spun asta.

— Nu te grăbi, o încurajă Shelley, atingând-o blând pe umăr.

Patrick se trezi că se apleacă înainte şi îi oferă propria batistă tinerei femei.

— Mulţumesc, şopti Beth, schiţând un zâmbet fugar, care dispăru însă pe loc. Fetiţa noastră a murit săptămâna trecută. Avea doar patru luni. Încercăm să facem un copil de peste zece ani. Zece ani! Şi-apoi…

Vocea i se gâtui şi-şi ridică mâinile disperată.

— Şi-apoi a murit. A murit în pătuţul ei!

Durerea din glasul tinerei aproape că se materializase, atât de profundă era.

— Vieţile noastre nu se învârteau decât în jurul unui singur scop – să rămân însărcinată, apoi să am copilul, iar acum ea… ea s-a dus… şi David…

Se înecă din nou, dar, înghiţindu-şi suspinele, se căzni să termine:

— Şi David s-a întors la muncă pur şi simplu.

Patrick se holbă la ea, încercând să înţeleagă vorbele lui Beth, dar fără să reuşească. Ce fel de tată ar face aşa ceva?

— Vreau să zic, eu nu pricep, continuă Beth. Nu pricep şi pace.

Durerea se transformă brusc în mânie.

— Adică fetiţa a reprezentat atât de puţin pentru viaţa noastră, încât el să se ducă la serviciu de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Sunt sigură că lucrurile nu stau chiar aşa... interveni Shelley, dar Beth o opri.

— Ştiu! strigă ea. Ştiu că lucrurile nu stau chiar aşa! Dar nu-l văd că suferă – cel puţin nu la fel de mult ca mine.

— Ştii foarte bine că nu-i adevărat! o contrazise altcineva.

Beth clătină din cap, dar părea atât de îndurerată, atât de vulnerabilă, încât Patrick cu greu se abţinu să n-o ia în braţe ca s-o liniştească.

Privirea femeii trecu de la o persoană la alta.

— Sunt atât de furioasă pe el, adăugă ea. Sunt furioasă pe toţi şi pe toate, deşi sunt conştientă că n-ar trebui. Dimpotrivă...

Tăcu din nou copleşită, iar Shelley o luă de mână.

— Sentimentele nu pot fi comandate, spuse ea. Nu e nimic rău în a fi mânios – cu toţii am trăit aceleaşi senzaţii. Şi mare parte din noi încă le mai trăiesc.

Un bărbat slăbuţ care purta ochelari cu lentile groase – şi al cărui nume Patrick nu-l reţinuse – îşi drese vocea şi începu să vorbească pe un ton la fel de îndurerat ca al lui Beth.

— Eu mi-am pierdut băieţii, spuse el. Gemeni. Ei şi

soţia mea au avut un accident.

Îşi muşcă buza de jos.

— *Fosta* mea soţie, continuă el. Îi luase la ea în weekend şi, din accident, ea nu s-a ales cu nicio zgârietură. Dar amândoi băieţii au murit. Ea şi-a pus centura, dar nu s-a deranjat să le-o prindă şi lor! Şi pentru că tot veni vorba de furie! Am fost furios pe ea, pe Dumnezeu, pe tot ce mă înconjoară. Singurul lucru pe care l-am putut face a fost să stau în întuneric şi să pun la cale o răzbunare. Nu ştiam ce-mi doream mai mult – s-o strâng de gât cu mâinile mele sau doar să zac până mor.

Patrick de-abia dacă auzea murmurele de înţelegere ce străbăteau camera, atât de bulversat era de poveştile auzite.

Cuvinte care exprimau perfect ceea ce simţise el în ultimele luni.

Bărbatul îşi reluă istorisirea:

— După o vreme am început să pierd noţiunea timpului. După-amieze întregi treceau pe lângă mine fără să mi le pot aminti. Mă trezeam uneori în câte un magazin şi nu ştiam cum am ajuns acolo şi nici măcar de ce.

Patrick se concentra atât de tare asupra bărbatului, încât toţi ceilalţi dispărură din încăpere.

— Îmi pierdeam minţile. Nu conştientizam ce e mai rău – durerea sau mânia mea. Dar ambele mă măcinau încetul cu încetul.

Se opri puţin, adunându-şi gândurile.

— Apoi am venit aici şi am descoperit că nu sunt singura persoană care a încercat asemenea sentimente.

Se uită de jur împrejur, după care privirea lui se aţinti asupra lui Beth.

— Ai tot dreptul să fii furioasă, rosti el încet.

Ochii lui Beth erau atât de întunecaţi, încât îi sfâşiară inima lui Patrick.

— O să trec vreodată peste asta? întrebă ea.

Bărbatul cu glas blând îi zâmbi amabil.

— Cu timpul, răspunse el. Dar numai dacă vrei.

— Cum? rosti grav Beth. Cum o să mă descurc de aici înainte?

Bărbatul îşi întinse mâinile cu un gest obosit.

— Fiecare dintre noi are propria cale, replică el. Eu m-am hotărât să mă alătur asociaţiei Big Brothers[2], iar în prezent am vreo doisprezece copii care au nevoie de mine la fel de mult pe cât am eu nevoie de ei. Se pare că e o metodă ce dă rezultate – găseşte pe cineva care suferă la fel ca tine şi încearcă să-i dai o mână de ajutor.

Acum, în tăcerea ce se aşternuse peste biblioteca din Cragmont, cuvintele bărbatului fără nume îi răsunară lui Patrick în minte.

„... găseşte pe cineva care suferă la fel ca tine şi încearcă să-i dai o mână de ajutor.”

Patrick îşi trecu mâna peste faţă şi simţi mica tăietură de pe bărbie pe care şi-o făcuse în seara asta, când se bărbierise. Atunci nici nu-şi dăduse seama. De fapt, nu conştientizase ce se întâmplă decât după ce zărise firicelul de sânge ce i se scurgea pe gât. Îşi privise imaginea reflectată a tăieturii timp de un minut, dar nu simţise nimic. După aceea se uitase direct în ochii săi şi nu zărise decât un mare pustiu.

Acelaşi pustiu pe care-l desluşise în ochii lui Beth.

„... găseşte pe cineva care suferă la fel ca tine şi încearcă să-i dai o mână de ajutor.”

Văzu ziarul ce stătea frumos împăturit pe masa de lângă scaun şi fotografia fetei care dispăruse de acasă.

---

2 Program american bazat pe voluntariat care oferă copiilor şi adolescenţilor instituţionalizaţi modele pozitive prin intermediul stabilirii unor relaţii de prietenie unu la unu cu voluntari instruiţi în acest scop. (n. tr.).

Fata care semăna atât de mult cu Jenna.

De dimineaţă se folosise de acelaşi ziar ca să-şi alimenteze durerea. Acum îl ridică şi-l privi într-o lumină nouă.

Lindsay Marshall. Un nume frumos.

Şi mai multe cuvinte ale bărbatului îi veniră în minte.

„... Am început să pierd noţiunea timpului... Îmi pierdeam minţile... Să zac până mor...”

Chiar în această dimineaţă se trezise în mijlocul cavoului fără să ştie cum a ajuns acolo.

Dar el nu voia să înnebunească.

„... găseşte pe cineva care suferă la fel ca tine şi încearcă să-i dai o mână de ajutor.”

Ochii lui se opriră din nou asupra imaginii lui Lindsay Marshall.

Ce-ar putea să facă?

Ce-ar putea el să ofere?

Nu era foarte sigur.

Dar licărul care străpunsese întunericul adânc din sufletul său începu să câştige în intensitate.

Capitolul 25

Rick Mancuso îi întinse lui Ellenei Fine stiloul său, imitaţie de Mont Blanc, şi privi dezinteresat cum femeia citeşte fiecare rând al acordului de listare, ştiind că până la urmă va semna. Era o afacere bunicică; nu prea era sigur dacă doamna Ellen Fine şi fiica ei se vor transforma în potenţiali cumpărători pentru alte case, dar cel puţin avea să scoată un comision frumuşel din vânzarea acesteia.

Ea şovăi, uitându-se în sus, dar înainte de a apuca să spună ceva, telefonul mobil al bărbatului sună.

— Scuzaţi-mă, zise el, trăgând telefonul din buzunar

şi cercetând identitatea celui care îl apela. În loc să vadă un singur nume, sau doar un număr de telefon, pe ecran se derulau patru cuvinte.

Poliţia din Camden Green.

Rahat.

Mark Acton îl avertizase că va fi sunat, dar de ce trebuiau s-o facă tocmai acum, când femeia se pregătea să semneze pe linia punctată?

O să discute cu ei mai târziu.

Păstrându-şi o expresie indiferentă, apăsă tasta ce muta soneria pe vibraţii şi vârî telefonul la loc în buzunar.

— Urmează să vă mutaţi tot în zonă? întrebă el, pe un ton care nu trăda nimic din îngrijorarea provocată de telefon.

Ellen Fine clătină din cap, în timp ce o fetiţa blondă – nu mai mare de cinci ani, gândi el – apăru în uşa de la bucătărie.

— Mami? rosti suspicioasă copila, strecurându-se până la mama ei, fără a-l slăbi din ochi pe Mancuso.

— Bună, iubito.

Ellen o înconjură cu un braţ pe după umeri.

— El este domnul Mancuso. O să ne ajute să vindem casa.

— Salut, spuse Rick şi îi întinse mâna.

Fetiţa îşi ţinu însă braţele strâns la spate.

— Îmi pare bine că vă cunosc, spuse ea. Pe mine mă cheamă Emily.

— Eşti foarte drăguţă, Emily.

Fetiţa zâmbi şi-şi coborî ruşinată privirea în podea.

— Cum spui? o îmboldi Ellen.

— Mulţumesc, şopti fata, ferindu-se de privirea lui Rick.

— Oh, ce scumpete de fată, se minună Mancuso.

Ellen se încruntă, îi aruncă o uitătură piezişă

bărbatului şi simţi o nevoie bruscă să pună capăt imediat întâlnirii lor. Totuşi, un moment mai târziu, îşi aminti dificultăţile ei financiare, îşi alungă temerile cu privire la agent şi semnă acordul de vizionare.

— O să obţinem un preţ bun pentru casa ta, Ellen, continuă Mancuso. Tu şi Emily puteţi să…

Telefonul lui mobil vibră în buzunar şi, cu toate că încerca să reziste tentaţiei, nu se putu abţine să nu-l scoată pentru a se uita la ecranul lui. Poliţia îl suna din nou şi, din câte se vedea, nu prea avea de gând să renunţe.

— Îmi cer scuze, spuse el, zâmbindu-i clientei sale.

Acceptă apelul şi se întoarse cu spatele la Ellen Fine.

— Rick Mancuso.

— La telefon sergentul Grant de la Poliţia din Camden Green, domnule Mancuso. Anchetăm dispariţia lui Lindsay Marshall.

Agentul imobiliar clătină din cap de parcă ofiţerul de poliţie ar fi fost în aceeaşi încăpere cu el.

— Uitaţi care-i treaba, eu sunt cu un client acum. Pot să vă sun înapoi peste câteva minute?

Îşi notă în agendă numele sergentului şi numărul lui de telefon, închise clapeta mobilului şi-l îndesă la loc în buzunar.

— Iertaţi-mă, rosti el, răsucindu-se. Unde rămăsesem?

— Cred că tocmai vă pregăteaţi să ne oferiţi o altă casă, îl ajută Ellen Fine. Din păcate însă, cred că o să ne mutăm în altă regiune.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Plecăm în Missouri să locuim cu bunica, zise Emily.

— Norocoasă, exclamă Rick.

Îşi strânse hârtiile şi le băgă în servietă.

— Duc astea la agenţie şi pregătim vizionările imediat.

Se ridică în picioare.

Ellen îşi trase fiica lângă coapsa ei şi-l conduse pe agent până la uşa de la intrare.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine, adăugă ea. Vă mulţumesc pentru ajutor.

Rick deschise portiera din spate a automobilului său negru Mercury, îşi aruncă geanta pe banchetă şi se aşeză şi el la volan, întrebându-se cât va mai putea amâna discuţia cu cei de la poliţie. Nu prea mult. Aşa că mai bine-ar termina odată şi gata. Îşi scoase mobilul şi formă numărul.

— Sergent Grant, răspunse o voce gravă după primul ţârâit.

— Rick Mancuso la telefon.

— Vă mulţumesc că ne-aţi sunat înapoi atât de repede, spuse ofiţerul, calmându-şi puţin tonul. Facem câteva cercetări. Aţi fost la vizionarea publică de duminica trecută de la casa Marshall?

— Vizionarea lui Mark Acton din Camden Green. Da, sigur că da.

— Aţi fost împreună cu nişte clienţi?

Rick se încruntă.

— Aşa am intenţionat, dar aceştia n-au mai putut să vină.

— Dar dumneavoastră tot v-aţi dus, nu?

— Păi, trebuia să ne întâlnim acolo şi m-au anunţat în ultima clipă.

Ajunsesem deja, aşa că am mai făcut un tur al casei ca să mă asigur că reprezintă ceea ce caută ei. Şi e perfectă.

— Şi aţi mai fost o dată la vizionarea pentru agenţii cu o miercuri înainte.

Era o afirmaţie şi nu o întrebare, iar Mancuso sesiză

ceva diferit în vocea poliţistului. Încotro bătea?

— Da, spuse el, amintindu-şi sfatul tatălui său de a nu presupune niciodată nimic până nu deţinea fapte concrete.

— Şi v-aţi dus din nou duminică de unul singur? insistă sergentul Grant.

— Da.

— Le-aţi arătat clienţilor dumneavoastră casa până acum?

— Nu, spuse Rick, dar tonul relativ iritat al lui Grant îl avertiză că urmase îndeajuns sfatul tatălui său. L-am sunat pe Mark să stabilesc o vizionare, dar el mi-a comunicat că locuinţa respectivă a fost temporar scoasă de pe piaţă din cauza incidentului cu fata.

— Şi după vizionarea de duminică ce aţi făcut?

Rick încercă să se liniştească, spunându-şi că ofiţerul n-are nimic personal cu el. Poliţia îi suna pur şi simplu pe toţi cei care participaseră la vizionare.

— Păi, m-am oprit mai întâi la poştă ca să-mi iau corespondenţa, am trecut pe la băcănie, apoi m-am dus cu maşina la sora mea să-i duc nişte îngheţată şi după aceea m-am întors acasă unde mi-am pregătit nişte friptură la grătar.

— Poate cineva să vă susţină acest program?

Inima lui Rick bătu cu putere. Găsise poşta închisă – scrisorile şi le luase de la cutia poştală.

La magazin plătise cu bani gheaţă.

Sora lui nu fusese acasă, iar el locuia singur – îngheţata pentru ea se afla încă în congelatorul lui.

Aşa că nu vorbise cu nimeni. Nici măcar o singură persoană nu-i putea confirma spusele.

— Domnule Mancuso?

— Aaaa... cred că nu, răspunse el într-un final. Poate doar dacă cineva de la magazin îşi aminteşte să mă fi văzut.

— Şi pe la ce oră s-a întâmplat asta? întrebă Grant.

Rick şovăi.

— Nu sunt sigur. Cinci? Cinci şi jumătate? Îmi amintesc însă că am ajuns acasă când au început ştirile de la ora şase.

Grant îi mulţumi şi încheie convorbirea, dar chiar şi după aceea, Rick rămase nemişcat, privind în gol prin parbrizul maşinii.

Poate ar trebui să dea o fugă până la Fishburn's, cugetă el, ca să afle cu cine altcineva a mai discutat poliţia.

Şi n-ar strica să-şi arate faţa după ce pleacă de la casa lui Ellen Fine.

Acesta era un alt lucru învăţat de la tatăl lui.

Niciodată nu eşti prea atent.

— Am auzit că noi suntem ultimele care au văzut-o în viaţă, spuse Tina McCormick, netezindu-şi părul blond cu un gest pe care ea îl credea sexi, dar pe care Dawn D'Angelo îl găsea de-a dreptul vulgar.

Amândouă, împreună cu restul echipei de majorete şi antrenoarea lor, Sharon Spandler, stăteau la o masă din cantină, cu faţa la poliţistul care le chemase acolo.

— Aş spune mai degrabă, rosti cu grijă Andrew Grant, ignorând încercarea de flirtare a Tinei, că vă număraţi cu certitudine printre ultimele care au *văzut-o*.

— Şi suntem sigure că e încă în viaţă, sublinie Sharon Spandler, uitându-se dezaprobator la fată.

Tina se prefăcu nonşalant că nu a observat privirea furioasă a antrenoarei, dar se înroşi până în vârful urechilor în ciuda eforturilor sale.

— *Eu* am fost ultima care a văzut-o, zise Dawn. Am mers împreună spre casă duminică, imediat după antrenament. Şi trăieşte, adăugă ea, aruncându-i o

uitătură urâtă Tinei.

Nu-i venea să creadă că o colegă de-a ei putea să spună aşa ceva. Dacă poliţistul şi doamna Spandler nu ar fi fost de faţă, i-ar fi aruncat o sticlă de apă în cap. Dar antrenoarea venise şi ea şi părea la fel de obosită, iar prezenţa poliţistului o determină să-şi domolească pornirile. În niciun caz un astfel de gest împotriva Tinei n-ar fi ajutat-o să se simtă mai bine, gândi Dawn. Nu mai fusese în stare să mănânce nimic de duminică seara, când doamna Marshall o sunase şi îi spusese că Lindsay a dispărut.

În plus, sentimentul de vină o chinuia cumplit. Ce bine ar fi fost s-o întrebe pe proasta aia de mamă vitregă a ei dacă Lindsay putea s-o însoţească… sau şi mai bine, să n-o fi întrebat nimic şi să o fi adus pur şi simplu pe Lindsay cu ea duminică seara – atunci, prietena ei n-ar mai fi păţit nimic şi totul ar fi fost la fel ca înainte şi niciunul dintre cei aflaţi în jurul mesei n-ar mai fi discutat despre dispariţia ei.

— Am auzit că ar fi fugit de acasă, spuse Becka Saunders.

— Se pare că părinţii voiau s-o ducă în centru şi s-o înscrie la o şcoală particulară, se băgă în vorbă şi Heather Blaine.

Grant îşi plimbă privirea de la una la alta.

— E cineva care a mai auzit şi altceva?

Dawn rămase tăcută pe măsură ce toate zvonurile ce umblau prin şcoală ieşiră la iveală, care mai de care mai înflorite şi mai exagerate. Îşi ţinea braţele încrucişate şi cu fiecare nouă teorie rostită, durerea surdă din stomac se înrăutăţea.

Şi se va înrăutăţi până când îşi va întâlni prietena din nou.

— Lindsay avea prieten? întrebă sergentul Grant.

Poate vreun băiat care nu era de la şcoala voastră? Cineva mai mare? Cineva despre care nu vorbea foarte mult?

Toate fetele scuturară din cap.

— Să zicem că i se aprinseseră călcâiele după Zack Sorenson, spuse Tina McCormick, dar el nici nu cred că ştia.

— N-au ieşit niciodată împreună?

Tina ridică din umeri, iar Dawn îşi dădu ochii peste cap.

— Zack are pe cineva, rosti enervată, dorindu-şi ca Tina să-şi ţină naibii gura aia, mai ales că de-abia dacă o cunoştea pe Lindsay.

— Chiar niciun prieten? insistă sergentul Grant. Nu aveţi toate prieteni?

Toate fetele încuviinţară, cu excepţia lui Dawn.

— Lindsay nu avea prieten, afirmă ea cu tărie.

— Cel puţin nu unul despre care tu să ştii, o împunse Tina McCormick.

— E lesbiană? se interesă sergentul Grant, notându-şi în minte observaţia Tinei.

Dawn se holbă la el uimită. Celelalte fete chicotiră.

— Lua droguri? continuă Grant.

Adolescentele se uitară una la alta şi Dawn văzu cum trei dintre ele se îmbujorară.

— Nu Lindsay, spuse ea într-un târziu. Din punctul ăsta de vedere era curată ca lacrima.

— Dar nici nu se putea compara cu tine! îi aruncă Tina McCormick, şi Grant se întrebă dacă Dawn D'Angelo o cunoştea atât de bine pe Lindsay pe cât pretindea.

O privi întrebător şi pe antrenoare, dar Sharon Spandler dădu din umeri.

— N-am auzit niciodată că Lindsay s-ar droga, susţinu ea părerea lui Dawn.

Poliţistul îşi arcui sprâncenele neîncrezător. Din

experienţa lui, majoritatea profesorilor habar n-aveau de problemele cu drogurile ale elevilor.

— Aşadar lucrul care o supăra cel mai tare era faptul că părinţii ei voiau să se mute în centru? întrebă poliţistul, uitându-se stăruitor la ele.

Din nou cea care răspunse fu Dawn D'Angelo.

— Era foarte necăjită din cauza asta. Nu voia să plece – îşi dorea să facă ultimul an de liceu aici, să fie lidera majoretelor şi să termine şcoala alături de noi.

Ceru din ochi sprijin colegelor ei, care dădură din cap aprobator.

— Adică, ştiţi şi dumneavoastră cum e, am crescut de mici împreună...şi nu-i plăcea deloc ideea să meargă într-un loc necunoscut unde nu cunoştea pe nimeni.

— Cât de supărată era? o chestionă Grant.

— Foarte, răspunse Dawn. Foarte, foarte... extrem de supărată.

Atât fetele, cât şi antrenoarea o susţinură.

— Suficient de supărată cât să fugă de acasă? continuă poliţistul.

O tăcere profundă se aşternu în jurul mesei din cantină – o tăcere care nu făcea altceva decât să accentueze cele spuse cu voce tare.

Nu ştiau.

Nu ştiau nimic.

Sergentul Grant îşi scoase cărţile de vizită din buzunarul de la cămaşă şi le împărţi tuturor.

— Dacă vă mai amintiţi unele lucruri, oricât de nesemnificative, sau dacă auziţi ceva, daţi-mi un telefon, bine?

— Credeţi că a păţit ceva? întrebă cineva.

— Eu sper că nu, spuse el, ridicându-se în picioare şi închizându-şi agenda.

Fetele îl priviră încet cum se îndepărtează şi iese din

cantină.

Sergentul Grant se aşează îngândurat în maşina lui şi închise ochii. Se confrunta cu un caz din care lipseau indiciile evidente.

Nicio urmă de intrare forţată.

Niciun semn că Lindsay s-ar fi încurcat cu cine nu trebuie – nici iubiţi, nici dealeri de droguri.

La prima vedere, niciun duşman.

Doar o fată nefericită.

Foarte nefericită şi, probabil, foarte furioasă pe părinţi.

Oftă, îşi deschise agenda, făcu nişte însemnări despre întâlnirea cu prietenele lui Lindsay, după care contactă secţia de poliţie.

— Eu tot cred că avem de-a face cu o fugară, spuse el. Ne ţinem urechile ciulite şi continuăm să punem întrebări oamenilor, dar am senzaţia că până la sfârşitul săptămânii o să apară. Să-i lăsăm ceva timp să se răcorească.

Totuşi, după ce porni motorul şi trecu de curba ce lăsa în urmă liceul din Camden Green, îi veni în minte figura agentului acela imobiliar. Cum îl chema oare?

Mancuso – da. Rick Mancuso.

Ceva din vocea lui nu-i plăcuse deloc.

Capitolul 26

Lindsay îşi deschise ochii încet.

Era încă legată de scaun, înconjurată de întuneric. O beznă în care se ascundeau tot felul de grozăvii, chiar dacă ea nu le vedea. Dar cel mai tare o înspăimânta teroarea dinlăuntrul ei.

Durerea.

Pustiul.

Epuizarea.

Şi setea.

O sete atât de teribilă încât ameninţa s-o sufoce. Buzele i se umflaseră şi i se crăpaseră, iar limba i se uscase. Trebuia să bea apă. Prin faţa ochilor începură să-i danseze tot felul de viziuni – scurte întrezăriri ale unui izvor după care trupul ei tânjea, bazinul de înot de la şcoală, păsări care se spălau în fântâni arteziene, oceanul rece spărgându-şi valurile de ţărm, pahare cu sifon şi gheaţă, peluze irigate şi iarbă verde mustind de lichid. Îşi dorea din tot sufletul să se întindă spre ele, să le atingă, să le simtă. Dar corpul ei trecuse, de la disconfortul uşor de acum câteva ore, la durere şi amorţeală. Iar setea devenea atât de copleşitoare încât până şi clipitul pleoapelor îi dădea o senzaţie insuportabilă de usturime din cauza deshidratării.

Dacă plângea, ştia că nu va putea vărsa nicio lacrimă – setea părea că îi secase fiecare strop de apă din trup.

Încercă să-i şoptească ceva lui Shannon, dar din gât nu-i ieşi niciun sunet. Mai era Shannon acolo? Îşi ciuli urechile, căutând să surprindă răsuflarea celeilalte fete, dar nu auzi nimic.

Pleoapele îi căzură grele şi se rugă în tăcere să leşine.

Un zgomot.

Ca un râcâit. Apoi o lumină puternică – care o orbi într-atât, încât îşi răsuci capul într-o parte. Deschise ochii treptat şi inima porni să-i bată mai, mai să-i spargă pieptul când simţi că persoana care o ţinea prizonieră în temniţă se apropie.

Îmbărbătându-se, îşi întoarse din nou capul ca să-şi înfrunte duşmanul care se apleca peste ea, dar tot ce zări fu o siluetă neagră.

Imediat, Shannon gemu, rostind cu greutate un singur cuvânt:

— Nu.

Acum, în strălucirea ce inunda încăperea, Lindsay o vedea clar pe fată, culcată pe o saltea aşezată direct pe podeaua a ceea ce părea a fi o pivniţă nefinisată, lungă şi îngustă. Shannon stătea cu spatele sprijinit de perete şi genunchii aduşi la piept, ca şi cum această poziţie ar fi protejat-o împotriva prezenţei diavoleşti ce se ascundea în spatele fasciculului de lumină. Avea părul lung şi negru, iar paloarea cadaverică a chipului o făcea să arate mai mare decât Lindsay, cu toate că vocea ei suna mai degrabă ca a unei fetiţe.

Când silueta întunecată căpătă forma unui bărbat, Shannon gemu din nou şi îşi lipi faţa de genunchi.

Bărbatul trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre Lindsay, care brusc simţi că se îneacă din cauza ritmului nebunesc al bătăilor inimii.

Veni suficient de aproape pentru ca nările ei să se umple de aceeaşi aromă de mosc pe care o descoperise în dormitorul ei.

Aşeză ceva pe podea, după care o atinse.

Îi pipăi sânii şi o ciupi dureros de sfârcuri.

Lindsay se retrase din reflex, dar obiectul care îi apăsa gâtul o împiedică să se mişte mai mult de un centimetru.

Apoi el ridică în faţa ei ceva şi pentru o clipă fata fu sigură că are halucinaţii. Bărbatul însă îi strecură cu blândeţe printre buzele uscate capătul unui pai ce se ivea din gura unei sticle de apă.

Din instinct începu să sugă.

Apă!

Apă rece şi proaspătă!

Bău lacomă cât putu de repede lichidul dătător de

viaţă, convinsă că în orice moment răpitorul îi va smulge paiul din gură.

Şi, mult prea repede, acesta chiar aşa făcu…

Lindsay îşi linse buzele şi îl privi printre gene.

Când văzu rânjetul oribil care o întâmpină, din gât i se ridică un urlet care se transformă iute într-un bolborosit neajutorat când îşi dădu seama că bărbatul nu rânjea deloc.

Purta o mască.

O mască albă chirurgicală, deasupra căreia desenase două buze lascive cu un soi de carioca roşie. Restul feţei era acoperit cu o mască de schi neagră, iar ochii licăreau slab în dreptul celor două găuri.

Avea trupul învelit într-un pardesiu de ploaie negru.

Setea învinse groaza care o copleşise şi îşi săltă bărbia aproape împotriva voinţei ei.

— Te rog, şopti ea, cu o voce care părea de pe altă lume.

— Gura! îi porunci necunoscutul.

Îi atinse din nou sânii şi, cu toate că se simţea complet oripilată, nevoia de apă era mai puternică. Se chinui să rămână nemişcată şi, într-un târziu, el îi duse sticla la buze.

După aceea se aplecă şi, când se îndreptă de spate, în mâini ţinea un castron şi o lingură.

Lindsay îşi aţinti privirea asupra lui şi mintea ei epuizată se strădui să-i înţeleagă intenţiile.

Dar nu mai conta: dacă o droga, măcar avea s-o arunce în braţele binecuvântate ale întunericului.

Dacă o omora, avea să fie pe vecie eliberată din închisoare şi din propria teroare.

Deschise gura şi-i îngădui să o hrănească.

Fiertură de ovăz! Fiertură de ovăz, îndulcită cu zahăr brun şi scorţişoară.

Şi lapte!

Înghiţi şi deschise gura să primească şi mai mult.

O parte din ea se revolta că îi permitea s-o atingă în felul acela doar pentru apă şi hrană, dar mâncarea în sine nu făcu altceva decât să-i sporească şi mai tare foamea.

Primi în linişte toate linguriţele cu ovăz şi dădu pe gât cât putu de multă apă când bărbatul îi duse din nou la buze sticla cu lichid.

Furnicăturile îi cuprinseră tot trupul pe măsură ce starea de amorţeală era înlocuită de valul de energie oferit de apă şi de hrană.

— Te rog, îl imploră ea. Te rog, dă-ne drumul.

— N-o să mă părăsiţi niciodată, spuse el, dar o clipă mai târziu văzu cum necunoscutul îi desface legăturile din jurul gleznelor.

Abia dacă-şi mai putea mişca genunchii, iar picioarele îi erau înţepenite.

După aceea îi smulse banda adezivă de la încheieturi, şi braţele îi căzură în poală. Îşi mişcă degetele şi încercă să-şi maseze mâna pe care şi-o scrântise la antrenament, dar fără să reuşească.

Articulaţiile se răzvrătiră dureroase şi muşchii refuzară să se supună comenzilor creierului.

Bărbatul dezlegă şi obiectul care îi apăsase gâtul şi atunci îşi dădu seama despre ce era vorba – o zăbală metalică, aşa cum se punea la cai. Încet, cu teamă, îşi roti capul. Nimic n-o mai strangula şi nici n-o mai sufoca.

El trase într-o parte pătura care o acoperea, o apucă de braţe şi o săltă în picioare. Încă amorţită, Lindsay se împiedică şi pică peste el, iar în momentul în care corpurile lor veniră în contact, nările ei se umplură de mirosul ciudat de mosc pe care-l simţise pentru prima dată în dormitorul ei miercurea trecută.

Să se fi petrecut totul atât de recent? Perioada în

care nimic n-o durea şi sufletul nu-i era chinuit de teroare părea o amintire atât de îndepărtată... de parcă se întâmplase cu mulţi ani în urmă.

Să fi trecut doar câteva zile?

Încercă să-i reziste răpitorului ei, să se retragă, dar nici măcar nu-şi putu îndrepta spatele, nici vorbă să se smulgă din îmbrăţişarea lui. Bărbatul o cără de la scaun lângă o saltea, unde o trânti suficient de tare ca să simtă duritatea podelei de beton.

Un zid micuţ o separa de salteaua pe care zăcea, la doar un metru mai încolo, Shannon. Din păcate, zidul era destul de înalt ca să n-o zărească pe cealaltă fată.

Bărbatul îi prinse în jurul încheieturilor de la mâini o pereche de cătuşe tari, reci, din metal, apoi o legă de zidul din spatele ei.

Din buzunarul de la pardesiu scoase un pachet care avea un aspect vag familiar, dar Lindsay nu recunoscu ce e până când el nu-l desfăcu şi nu-i scoase conţinutul din ambalaj.

Şerveţele pentru bebeluşi.

Tipul acela pe care-l folosesc mamele pentru sugari în toaletele pentru copii de la mall.

Se ghemui şi făcu eforturi uriaşe să nu scoată nici măcar un singur sunet pentru a-i da satisfacţie atunci când el îi scoase chiloţii şi se apucă s-o şteargă.

— Ia zi, îţi place? întrebă el în timp ce o curăţa cu atenţie. Îţi place la fel de mult cum îmi place mie?

Aruncă şerveţelul într-o parte şi după ce-i aşeză un prosop de bucătărie între picioare, prinzându-l ca pe un scutec, o înveli cu o pătură zdrenţuită.

Dispăru în spatele zidului micuţ şi după câteva secunde Lindsay auzi zăngănitul scos de cătuşele lui Shannon.

— Nu, gemu ea. Te rog... nu... te rog...

Imediat, Lindsay îl văzu din nou, de data asta stând drept în picioare, săltând-o pe Shannon şi aproape târând-o de-a lungul podelei. Goală, fata era atât de slabă, încât Lindsay îi vedea perfect şira spinării şi golurile dintre coaste.

— Te rog… nu… te rog… şopti Shannon iarăşi, rostind cuvintele ca pe o manta protectoare. Nu… te rog… nu….

Fiecare muşchi din trupul lui Lindsay se tensionă şi îşi dori mai mult decât orice pe lume să se poată repezi la bărbatul acela nenorocit şi s-o salveze pe Shannon din ghearele lui. Dar ştia că e prea slăbită şi, oricum, avea mâinile încătuşate.

Îl privi deznădăjduită când deschise uşa din capătul celălalt al camerei. După ce aceasta se trânti în urma lui, în locul rugăminţilor disperate ale fetei răpite se aşternu o tăcere adâncă şi teribilă.

Lindsay era singură.

Îi venea să plângă, dar refuză să se dea bătută, conştientă că nu poate să-i facă decât şi mai mult rău.

Închise ochii, îşi înghiţi cu greu lacrimile şi îşi întinse picioarele.

Pe măsură ce mâncarea de ovăz şi apa îi redară un minim de energie, şi trupul îşi reveni din amorţeală, încercă să nu se gândească la ce se petrecea cu Shannon şi la ceea ce era posibil să i se întâmple şi ei în curând.

Nu exista cale de scăpare.

Absolut niciuna.

Capitolul 27

Zgomotul scos de uşă răsună ciudat când Steve Marshall o închise în urma sergentului Grant.

„Sergentul *Andrew* Grant”, se gândi el după ce se aşează înapoi pe canapea lângă soţia lui. Cum de nu-i

trecuse prin cap până în seara asta că poliţistul are şi el un prenume?

Oricum, nu conta, pentru că numele acestuia nu putea schimba lucrurile. Nici măcar unul singur. Soţia lui frumoasă, minunată, perfectă, arăta la fel de pierdută şi de mohorâtă ca şi înainte de venirea poliţistului care dorise să le aducă ultimele noutăţi.

Iar Lindsay tot dispărută era.

Şi nimeni – nici prietenele ei, nici poliţia, nici Kara şi nici el – nu ştia ce se alesese de ea din ziua în care dispăruse de acasă.

Singura noutate se dovedise a fi numele mic al sergentului Grant.

El şi Kara rămaseră încă o dată unul lângă celălalt, muţi, pătrunşi de pustiul din casă. Şi pe măsură ce tăcerea ameninţa să-i copleşească pe amândoi, ecourile slabe ale vizitei lui Grant păreau să se lovească de pereţii căminului lor. Steve se întinse ca să ia mâna mică şi palidă a Karei într-a lui.

— N-a fugit de acasă, spuse Kara, parcă citindu-i gândurile.

El şovăi, dorindu-şi să-i poată oferi fie şi cel mai mic indiciu – orice – care să îndreptăţească speranţa sergentului Grant, şi anume că în orice clipă telefonul va suna sau uşa se va deschide şi fiica lor va fi din nou alături de ei. Din nefericire, nu găsi nimic de care să se agaţe şi se mulţumi s-o strângă de mână în continuare.

— Nu există nimic care să sugereze o răpire? Ce-a vrut să spună cu asta? întrebă Kara cu aceeaşi voce distrusă.

— Se referea la faptul că adolescentele fac tot felul de lucruri atunci când sunt supărate, răspunse Steve, alegându-şi cuvintele cu grijă. Doar ştii şi tu. Ţi-aminteşti când aveai şaptesprezece ani? Ţi-aminteşti la ce se

gândeau colegele tale de şcoală? Câte dintre ele nu se supărau şi nu-şi ameninţau părinţii că vor fugi de acasă? Ştii foarte bine despre ce vorbea, Kara.

Dar femeia dădea semne că nu-l auzise deloc.

— Grant a zis că nu există niciun indiciu, şopti ea mai mult pentru sine. Dar Lindsay a dispărut. Şi păturica la fel. Ce fel de dovezi mai vrea?

— Kara…

Într-un târziu, îşi ridică privirea spre el.

— Unde să se ducă? Şi cu cine? Oh, Doamne, am discutat despre asta de o mie de ori, Steve. Ştii la fel de bine ca şi mine că Lindsay nu e o fugară!

— Iubito, poate are dreptate, începu Steve.

În ultima oră, pe măsură ce Andrew Grant reluase toate informaţiile legate de dispariţia lui Lindsay – adică aproape mai nimic – Steve se îmbătase cu speranţa că poate sergentul nu greşea – poate Lindsay fugise de acasă într-un acces de furie, vrând să-i pedepsească în acelaşi fel în care adolescenţii de peste tot doreau să le-o plătească părinţilor lor. Şi dacă putea înghiţi o astfel de variantă, atunci putea nădăjdui că fata se va întoarce, când se va mai calma.

Măcar gândul acesta reprezenta un fir de pai.

Kara îşi retrase mâna.

— Singurul motiv pentru care a venit, zise ea, este ca să ne anunţe că nu vor mai întreprinde nimic pentru căutarea ei.

Steve o înconjură cu braţele pe după umeri.

— Nu-i adevărat, o contrazise el. Vor proceda aşa cum trebuie să procedeze nişte poliţişti – doar sunt experţi în astfel de situaţii. Noi trebuie să fim puternici şi să nu ne pierdem credinţa.

Ea nu-l băgă în seamă.

— Ar trebui să sune la FBI. Dar n-o vor face, pentru

că...

— Pentru că nu ştim cu certitudine dacă este vorba despre o răpire, i-o reteză Steve, dar regretând imediat că nu-şi ţinuse gura.

— Ei spun că nu este, se răsti Kara. Dar eu ştiu mai bine.

Îşi roase şi ultima unghie până-n carne şi, când vorbi iarăşi, tonul ei se înăspri:

— Ştiu mai bine.

Se răsuci către el:

— Mâine voi organiza un grup care să împartă fluturaşi peste tot prin Long Island. Am umplut deja oraşul, dar nu e suficient. Şi o să dau şi telefon la FBI, dacă sergentul Grant nu intenţionează, şi după aia o să mă apuc să distribui şi eu fluturaşi prin oraş. Iar tu ai putea...

Se opri brusc, iar ochii ei îi cercetară pe ai lui.

— Ce e? întrebă Kara, când văzu că el îşi fereşte privirea.

Steve ezită, apoi, dându-şi seama că n-are sens să mai aştepte până dimineaţă ca s-o anunţe, rosti încet:

— Iubito, trebuie să mă întorc la birou mâine.

Femeia parcă primise o lovitură în moalele capului.

— La birou? *Mâine*?

El se aplecă spre ea.

— Trebuie. Sunt atât de multe lucruri de care nu se poate îngriji nimeni altcineva şi...

— Tu îl crezi pe el, zise Kara, cu glasul gâtuit. Tu îl crezi pe sergentul Grant. Ridică tonul: Ai senzaţia că dacă nu mişcăm un deget, Lindsay o să vină acasă aşa, pur şi simplu!

— Nu, şopti Steve, dar ştia că nu acesta este adevărul.

O trase mai aproape de el şi, cu toate că la început soţia lui opuse rezistenţă, epuizarea, durerea şi frica

pentru fiica lor învinseră şi ea se cocoloşi la pieptul lui aşa cum obişnuia s-o facă înainte ca vieţile lor să fie distruse de dispariţia lui Lindsay.

El o legănă încet şi, treptat, simţi cum mânia din trupul ei se risipeşte.

— O să te sun, promise el. O să te sun în fiecare oră dacă vrei, iar tu mă poţi suna ori de câte ori doreşti.

Kara încuviinţă din cap.

— Şi o să vin acasă în fiecare seară – îţi jur că n-o să mai rămân în centru niciodată.

Ea pufni neîncrezătoare.

— E şi fiica mea, şopti Steve, trăgând-o şi mai aproape.

Se agăţară unul de celălalt şi împărtăşiră o senzaţie de intimitate pe care n-o mai trăiseră de ani de zile, o intimitate după care ea tânjea la fel de mult ca şi el.

Ce bine-ar fi fost ca motivul ce o provocase să fie altul!

Capitolul 28

„E cu adevărat o diavoliţă – şi nu e vorba doar de aspectul ei, chiar dacă înfăţişarea mi-a spus prima dată ce zace în sufletul ei.

Aproape că mi-a fost teamă să o aduc aici, dar acum că s-a întâmplat, ştiu că am procedat corect; o s-o ţin exact în condiţiile – şi în împrejurările – pe care le merită. Şi va veni şi ziua când va înţelege de ce se află aici şi ce a făcut.

Mi-aş dori să o pot vizita mai des, dar ştiu că e imposibil. Trebuie să fiu răbdător. Dar răbdarea e atât de greu de îndurat când o astfel de ură îmi umple sufletul.

Oare a simţit şi ea acelaşi lucru când i-am atins trupul? Pielea ei este chiar mai fină decât a mea, iar parfumul ei – o aromă care mă excită la culme – stăruie pe

vârful degetelor mele şi îmi chinuie nările chiar acum când scriu aceste rânduri în singurătatea camerei mele. Am senzaţia că o miros, că o văd, întinsă pe salteaua ei în întuneric. Doarme, sau diavolul dinlăuntrul ei o ţine trează ca pe mine?

Mă visează aşa cum o voi visa eu la noapte când în sfârşit voi lăsa de o parte stiloul şi voi aluneca în braţele somnului meu întunecat?

Poate că visele noastre se vor uni şi corpurile ni se vor atinge din nou.

Şi dacă va fi aşa, atunci sper ca ea să-mi împărtăşească durerea.

Poate că ar trebui să mă ocup de ea – de amândouă – chiar acum. Dar răbdarea trebuie să fie cuvântul de ordine. Este necesar să fac totul corect, să planific totul perfect şi să execut etapele una după alta, cât mai precis.

Nu am voie să greşesc.

Dar e atât de greu – e atât de greu s-o ţin departe de mine, mai ales după ce am avut-o în braţele mele.

Părea aşa de înspăimântată când am trecut pe la ea ceva mai devreme, îi era sete şi îngrozitor de foame şi am hrănit-o doar cât să-i ofer puţină speranţă.

A gemut, desigur, prefăcându-se că nu-i place, dar eu ştiu că protestele ei nu înseamnă nimic, pentru că atunci când mi s-a împotrivit, m-a privit într-un fel care mi-a dezvăluit adevăratele ei dorinţe de parcă şi-ar fi lipit carnea ei goală de trupul meu.

I-am îndepărtat materialul moale ce-i acoperea vintrele şi l-am strecurat în buzunarul meu.

Se află încă acolo în timp ce scriu şi, cu toate că în mână am un stilou, simplul gând că peste câteva clipe voi strânge în palme materialul fin – şi-l voi apăsa pe nas ca să inspir parfumul diavolesc emanat de locurile secrete ale corpului ei – mă face să tremur de o nerăbdare care

seamănă cu extazul.

Va şti. Curând va şti.

Dar nu trebuie să mă las pradă dorinţelor mele, nu înainte ca vremea potrivită să sosească, iar ele să se afle cu toate aici. De-abia apoi, după ce parfumul ei îmi va reaminti că se află în mâinile mele, voi presa materialul între aceste pagini şi-l voi păstra aici pe vecie.

Aşa cum o voi păstra pe ea aici pentru totdeauna…”

Kara Marshall aruncă o privire lipsită de expresie pe fereastra trenului, zăngănitul roţilor pe şine – un sunet care în mod normal ar fi făcut-o să aţipească în doar câteva momente după ce părăsea gara din Camden Green – nereuşind astăzi să-i potolească frământările febrile ale minţii.

Trebuia să *facă* ceva! Şi *va* face ceva imediat ce va ajunge în centru.

Fără să-şi dea seama, mâna ei strânse şi mai tare geanta plină cu afişele la care lucrase toată noaptea. Nu erau nişte afişe obişnuite – doar coli de hârtie de mărime standard ce înfăţişau imaginea lui Lindsay şi care solicitau informaţii despre locul în care fata s-ar putea afla.

Şi numărul de telefon al Karei.

Nu că ar fi realizat mare lucru, pentru că în adâncul sufletului ea ştia – cu o certitudine oribilă – că Lindsay nu fugise de acasă.

Cineva o răpise.

Întorcându-şi faţa dinspre lumea ce se derula dincolo de fereastra trenului, îşi aminti de oamenii din jurul ei. Oameni care poate o văzuseră pe Lindsay.

Scoase din geantă unul dintre afişe şi începu să meargă prin tren, arătând fotografia tuturor celor care păreau interesaţi să o asculte. Jumătate dintre oameni o ignorară, iar restul clătinară trişti din cap şi o priviră cu

ochi compătimitori.

Când Kara ajunse în ultimul vagon, căzu epuizată pe o banchetă, privind fix la chipul fiicei ei.

Şi se simţi incredibil de neajutorată.

Avea de gând să arate afişul la zece milioane de oameni? Şi chiar dacă putea face aşa ceva, la ce bun? „Nu contează, îşi spuse ea. Trebuie să faci ceva şi, deocamdată, asta este singura posibilitate.”

Coborî din tren în staţia Grand Central, luă metroul spre sud spre Spring Street, şi ieşi chiar în capătul străzilor din SoHo. Oriunde se uita – la fiecare chioşc sau gheretă – zărea teancuri de afişe exact ca ale ei, făcând reclamă de la grupuri rock şi artişti profesionişti până la servicii de curăţenie la domiciliu şi pisicuţe oferite pe gratis. Pe unele chioşcuri, afişele lipite unele peste altele alcătuiau un strat mai gros de doi centimetri. Chiar dacă îl punea pe al ei, cât timp va rămâne neacoperit? O zi? O oră? Cinci minute?

Îmbărbătându-se, se apucă de treabă. Intră în fiecare magazin, în fiecare butic, în fiecare galerie şi restaurant de pe Spring, Prince şi Houston. Oriunde o lăsau, lipea un afiş pe vitrină şi uneori se mulţumea să-l pună pe-afară, dacă n-o lăsau să-l lipească pe dinăuntru.

Dar nimeni n-o lăsă să arate fotografia lui Lindsay clienţilor. Nici în magazine, nici în restaurante, nici în galerii.

Când stomacul o avertiză într-un târziu că a venit vremea să mănânce ceva, îşi cumpără un covrig fierbinte şi o sticlă cu apă şi se îndreptă spre Washington Square. Covrigul nu avea niciun gust şi de-abia putu înghiţi puţină apă. Aruncă ultima bucăţică la porumbei, se ridică în picioare, inspiră adânc şi se apucă din nou de treabă.

Pe la ora patru aproape că rămăsese fără glas, de câte ori pusese aceeaşi întrebare. Nu mai avea afişe şi deja

zărise o parte dintre cele pe care le lipise mai devreme acoperite de alte postere.

Câte fete nu dispăreau zilnic în New York fără ca nimeni să bage de seamă, ce să mai vorbim de fiica ei?

Kara simţea că în orice clipă va izbucni în plâns, dar se abţinu. Trase aer în piept şi aruncă o privire în jur ca să se orienteze.

Se afla la colţul dintre Bleecker şi Lafayette, la doar câteva străzi depărtare de locul în care-şi începuse aventura. Ziua se scursese aproape în întregime, iar ea nu acoperise decât distanţa dintre douăzeci de străzi.

Manhattanul număra peste şapte mii.

Ce făcuse ea reprezenta o picătură într-un ocean. O copleşiră pe rând epuizarea, disperarea şi, într-un final, deznădejdea.

N-avea s-o găsească pe Lindsay astfel.

Aşa că, la ce bun?

Tocmai se gândea cum să procedeze în continuare – să-l sune pe Steve sau să pornească spre casă – când telefonul ei mobil ţârâi. Se uită la ecran, nu recunoscu numărul, dar acceptă apelul.

— Kara? se auzi vocea veselă a unei femei. Bună! Sunt Rita Goldman!

Pentru o clipă, Kara nu recunoscu numele, dar imediat femeia vorbi din nou şi ea îşi aminti cine e.

— Am găsit apartamentul perfect pentru familia ta. Are trei dormitoare, două băi şi o privelişte extraordinară spre West 84. Multă lumină, iar preţul este incredibil. Cei care-l vând sunt foarte nerăbdători...

Kara închise mobilul fără să rostească niciun cuvânt.

Rita Goldman. Agentul lor imobiliar din centru. Nici ea nu ştia de Lindsay.

Cu tot ceea ce se întâmplase – reportajele de la televizor, articolele din ziare, zecile de telefoane pe care le

dăduse şi sutele de afişe pe care le împrăştiase – nici măcar propriul agent nu aflase despre dispariţia lui Lindsay.

Lumea era mult prea mare şi existau mult prea multe locuri unde cineva putea ascunde o fată.

Kara conştientiză dimensiunile catastrofei. Se aşeză pe trotuar într-o curbă din marele oraş, îşi puse capul pe genunchi şi începu să plângă.

Capitolul 29

„Toate lucrurile bune vin la cel care aşteaptă.

Nu ştiu cine a zis asta pentru prima dată, dar întotdeauna am considerat că e o afirmaţie justă.

Aştept.

Sunt un observator.

Sunt capabil să văd semnele.

Iar dimineaţă am mai primit unul.

Chiar acum, când scriu, nu pot preciza cu exactitate cum de am ştiut că asta era ceea ce căutam.

Ce aşteptam.

Ce visam.

La prima vedere, anunţul nu ieşea cu nimic în evidenţă.

Un anunţ mititel, aparent nesemnificativ, pentru o casă aparent nesemnificativă.

Şi totuşi, ceva a continuat să-mi atragă atenţia şi, foarte curând, s-a ridicat din mijlocul celorlalte anunţuri ca un far strălucitor în noaptea adâncă.

O lumină care-mi întindea braţele, care mă atrăgea.

Am încercuit anunţul cu roşu, desigur, şi presupun că trebuie, totuşi, să am în vedere şi posibilitatea unei erori.

De aceea am mai însemnat şi alte reclame ale altor case şi, deşi mă voi duce să le vizitez şi pe acestea, intuiţia

îmi spune că prima este cea mai potrivită.

După ce voi vizita casa şi mă voi asigura că acela este locul în care ea trăieşte, voi copia anunţul în jurnal, aşa cum am procedat şi cu celelalte două fete.

Aş putea foarte bine s-o fac acum, atât de puternică e credinţa mea, dar din nou îmi amintesc că trebuie să fiu răbdător şi să aştept până când totul se va dovedi că e aşa cum am visat.

Lucrurile se aranjează perfect de la sine – mult mai bine decât mi-am imaginat eu vreodată.

Nu va mai dura mult.

Pot avea răbdare.

Trebuie să am răbdare.

Şi voi avea răbdare.

Dar cât de greu îmi e, căci dorinţele mele sunt atât de sfâşietoare…”

Capitolul 30

„Mama.”

Lindsay se concentră asupra cuvântului ce devenise mantra ei, repetându-l întruna în tăcerea ce domnea peste întunericul sufocant. Uneori o ajuta să cadă într-un somn agitat.

Dar de cele mai multe ori – la fel ca şi acum – reprezenta singurul lucru care îi păstra speranţa vie.

Cumva, mama ei o va găsi; va şti ce se petrecuse cu ea; va veni să o salveze.

„Mama.”

Trebuia să apară cât mai curând, înainte ca bărbatul – *monstrul* – să uite de Shannon şi s-o chinuie pe ea.

„Shannon.”

Numele celeilalte fete îi răsună în minte. De când era aici? De unde venea?

Şi ce îi făcuse bărbatul?

Lindsay nu voia să se gândească prea mult la asta, dar oricât de tare se străduia, în imaginaţia ei se formau tot felul de imagini – viziuni oribile se îngrămădeau una într-alta, amestecându-se cu scenele văzute la televizor sau în filme.

Imagini ale bărbatului aplecându-se peste corpul schilod al lui Shannon. Cu ochii minţii, Lindsay o vedea pe prietena ei de suferinţă legată, cu trupul gol peste care alergau degetele bărbatului, ce-i atingea braţele şi picioarele pentru ca mai apoi să se aşeze peste ea. Lindsay simţi cum i se face pielea de găină doar imaginându-şi teroarea din sufletul lui Shannon şi, pe măsură ce îşi închipuia palmele lui mângâindu-i sânii lui Shannon, apoi coborând între picioarele ei, resimţi o durere teribilă în propriul pântec şi se trezi că se fereşte de o atingere care nici măcar nu exista.

Un geamăt slab îi ieşi de pe buzele uscate – atât de slab încât crezu că i se pare –, şi setea îi şterse din minte viziunile îngrozitoare în care Shannon era torturată. Acum îşi închipuia că răpitorul ei uitase sticla cu apă pe podea, că ea reuşeşte s-o înşface într-un fel sau altul, dar, în ciuda senzaţiilor extraordinare, ştia că este doar o simplă fantezie.

Bărbatul luase sticla cu el.

Nici pic de apă.

Nu mai avea după ce să tânjească.

„Mama…”

Lindsay închise ochii, sperând că va aţipi, dar tresări brusc când balamalele de la uşă scârţâiră şi o lumină orbitoare invadă încăperea.

Shannon scoase şi ea un geamăt uşor, singurul indiciu după atâtea ore că fata încă mai trăia. Apoi Lindsay auzi zăngănitul cătuşelor lui Shannon şi, un moment mai

târziu, văzu silueta terifiantă şi învăluită în negru ridicându-i trupul – moale ca al unei păpuşi de cârpă – şi ducându-l în întunericul de dincolo de uşă. Chiar înainte să dispară, silueta se întoarse şi o privi pe Lindsay, arătându-i zâmbetul pictat în roşu sângeriu de pe masca chirurgicală.

Ea rămase nemişcată, încercând să-şi potolească bătăile iuţi ale inimii.

Exista o cale de scăpare. Trebuia să fie! Era sportivă. Avea corpul puternic – mult mai puternic decât al lui Shannon. Dacă găsea o modalitate să-şi slăbească legăturile, să se elibereze, poate reuşea să-l păcălească pe bărbat, indiferent cine era el.

Pentru a nu ştiu câta oară, îşi testă forţele, încercând să rupă benzile adezive.

Dar, ca de fiecare dată, acestea rezistară.

Apoi, mult prea repede, el intră din nou pe uşă.

Singur.

Lindsay se chirci când el îngenunche lângă ea şi o mângâiè pe păr.

— Bea, îi şopti bărbatul, cu buzele atât de aproape, încât îi simţea răsuflarea pe obraji. Bea, pentru că altfel s-ar putea să mori...

Ridică sticla de apă şi îi vârî paiul printre buze. Lindsay supse apă înainte să înregistreze semnificaţia cuvintelor lui, înghiţind lacomă gură după gură, ştiind că sticla va fi îndepărtată după numai câteva secunde. Îşi mişca muşchii gurii şi ai gâtului cât de tare putea, ignorând pe cât posibil sunetul vocii lui şi atingerea degetelor sale. Dar mult prea repede un zgomot sec din interiorul paiului îi spuse că sticla se golise. Nu-i fusese de ajuns – nu deajuns ca să-i aline limba uscată, să-i înmoaie buzele şi să-i hidrateze gâtul.

Acum el o ştergea la fel ca înainte şi Lindsay strânse tare din ochi, ca şi cum dacă nu l-ar fi văzut, ar fi putut să

respingă atingerea vicioasă a degetelor lui pe pielea ei.

„Mama… strigă ea în gând. Vino şi găseşte-mă, mama.”

— Hai cu mine, spuse silueta neagră cu mască bizară după ce termină cu spălatul şi curăţatul fetei.

Lindsay simţi cum strânsoarea cătuşelor din jurul încheieturilor slăbeşte şi, pentru o clipă, sufletul i se umplu de speranţă. Dar o secundă mai târziu, când pricepu că e prea epuizată ca să încerce să fugă, licărul de speranţă pieri.

Degetele de la mâna lui dreaptă o apucară strâns de braţ ca într-o menghină şi o ridicară de pe saltea, ţintuind-o uşor de perete cu o singură mână. Opuse rezistenţă, dar ultimul strop de energie se risipi şi nu reuşi decât să scoată un ţipăt ce aducea mai mult cu un scâncet.

— Gura, porunci el. Ţi-am adus ceva nou să te îmbraci.

Fără să înţeleagă prea mult din ce se întâmplă cu ea, privi spre bucata de cârpă pe care bărbatul o ţinea în mâna cealaltă şi îşi dădu seama că e vorba de o rochie.

O rochie de păpuşă.

Folosind un cordon pe care îl trecuse prin ambele mâneci ale rochiţei, necunoscutul îi legă veşmântul în jurul taliei.

Partea de jos a rochiei de-abia dacă îi acoperea vintrele.

Sprijinind-o de parcă ar fi fost invalidă, o conduse până la uşa prin care o purtase pe Shannon doar cu câteva momente în urmă. Dacă îi dădea drumul, ştia că va pica lată.

Şi mai ştia că dacă va cădea, atunci el o va târî pur şi simplu, ca pe o păpuşă stricată.

Dar el nu-i dădu drumul. Dimpotrivă, o ajută să treacă peste prag şi intrară într-un tunel întunecat, umed

şi rece care mirosea a mucegai şi a putregaiuri.

Lindsay se chinui să ţină pasul cu el, să se mişte în acelaşi ritm, dar jumătate din drum el o târî mai degrabă de-a lungul podelei.

Ajunseră la nişte trepte din lemn şi, când începură să le urce, degetele lui se încleştară şi cu mai multă forţă în jurul braţului ei. Tălpile ei se bălăngăneau, lovindu-se de scară şi mulţumi cerului când intrară într-o altă cameră printr-un chepeng.

Aici, Lindsay o zări pe Shannon întinsă pe o masă, cu încheieturile şi gleznele legate. Era numai piele şi os, iar părul ei nespălat atârna în laţe unsuroase. O cârpă mizerabilă, ce fusese odată probabil tot o rochie ca a ei, era singurul lucru care o acoperea.

Fata îşi ţinea ochii închişi, iar Lindsay nu-şi putea da seama dacă este măcar conştientă.

Peste gura avea lipită o bucată de bandă adezivă de un argintiu strălucitor pe care bărbatul desenase acelaşi zâmbet grotesc, sângeriu şi lasciv.

— Vezi cât de mult îi place? şopti el. Şi pe tine o să te fac să-ţi placă.

În timp ce Lindsay o privea pe Shannon cu oroare mută, bărbatul o forţă să se aşeze pe unul dintre scăunelele pentru copii ce înconjurau masa.

Îi prinse mâinile la spate şi gleznele de picioarele scaunului cu aceeaşi bandă adezivă care o ţintuia pe Shannon de masă. În cele din urmă, îi trecu şi peste gură o bucată lată.

Scoase un marker roşu dintr-un buzunar al pardesiului său negru, şi Lindsay înţelese că foarte curând va arăta la fel ca el şi ca fata cealaltă.

— E foarte important să ne zâmbim unul altuia, rosti el blând în timp ce desena. Pentru că numai aşa ştim că ne iubim, nu?

După ce termină, puse capacul markerului şi îi şterse lui Lindsay cu brutalitate o lacrimă ce i se scurgea pe obraz. Lăsându-se pe vine lângă ea, o privi fix în ochi.

— Nu-i aşa că e distractiv? întrebă el pe un ton atât de rece că o făcu să se cutremure. Să ne jucăm aşa cu toţii, exact cum făceam pe vremuri!

Brusc, se ridică în picioare şi se aşeză în spatele ei. Îşi trecu degetele peste chipul fetei.

— Atât de dulce…

Degetele coborâră spre gât, apoi ajunseră în zona sânilor.

— Atât de pură…

Lindsay voia să urle, să se smulgă din atingerea lui şi să se repeadă asupra lui ca să-l lovească. Din păcate era strâns legată de scaun şi chiar dacă ar fi ţipat, nimeni, cu excepţia lui Shannon, nu ar fi auzit-o.

Aşa că se resemnă şi nu se mişcă deloc, refuzând să conştientizeze atingerea lui, refuzând să-i ofere satisfacţia oricărei reacţii din partea ei.

Pe neaşteptate, el îşi retrase mâna.

În schimb, o privi vreme îndelungată.

Şi în cele din urmă vorbi.

— Vei învăţa, spuse el încet. Vei învăţa aşa cum am învăţat şi eu.

Se întoarse şi îngenunche lângă Shannon.

Şi Lindsay privi şocată cum el începe să-i facă lui Shannon toate acele lucruri pe care şi le imaginase cu puţin timp înainte.

Îşi răsuci capul, dar mâna lui o plesni peste faţă. Gura i se umplu de gustul leşios al sângelui când dinţii îi sfâşiară obrazul pe dinăuntru.

— Uită-te, porunci bărbatul. Cum poţi să înveţi să mă iubeşti dacă nu te uiţi?

Îndurerată, cu ochii plini de lacrimi usturătoare şi

sufletul pradă unei terori de neimaginat, Lindsay privi tăcută „lecţia” oferită de bărbat.

După ce acesta termină cu un oftat care mai degrabă sună a uşurare, decât a extaz, sări în picioare şi se aplecă din nou asupra ei.

— Vezi? întrebă el, săltându-i bărbia, astfel încât ea să nu-i poată evita privirea. Ne iubim unul pe altul. De aceea zâmbim. Pentru că ne iubim şi ne place să ne jucăm împreună.

Taie banda adezivă cu care prinsese gleznele şi încheieturile lui Shannon, după care o ridică. Cu un braţ în jurul taliei ei şi cu celălalt ţinându-i mâna pe după gâtul lui, o târî spre trapa de unde începeau scările.

Lindsay ştia că în câteva momente se va întoarce.

Se va întoarce după ea.

„Mamă, strigă ea în tăcere încă o dată. Vino şi găseşte-mă, mamă...”

Capitolul 31

Neville Cavanaugh puse primul dintre crinii înfloriţi în grădină într-o vază şi o aşeză delicat pe tava cu micul dejun. Chiar dacă domnul Shields încă mai dormea în bibliotecă, cel puţin părea că îşi recăpătase în sfârşit, cât de cât, apetitul. Poate că dacă ciocănea la uşa bibliotecii... Dar înainte să-şi termine gândul şi să ridice tava, uşa de la bucătărie se deschise şi Patrick Shields în persoană păşi în încăpere.

Iar în dimineaţa asta nu purta pijamale şi halat. Dimpotrivă, era proaspăt ras şi spălat. Îmbrăcase o pereche de pantaloni fini din lână albă şi un tricou polo negru şi arăta mai îngrijit şi mai în formă ca niciodată în ultimele luni.

Mai exact, de la Crăciun încoace.

Indiferent de locul în care se dusese Patrick cu două nopţi în urmă, probabil că îi făcuse mai mult bine decât ar fi crezut chiar el că este posibil.

— Bună dimineaţa, Neville, spuse Patrick. Cred că o să mănânc în salon în dimineaţa asta. E o zi atât de frumoasă.

Neville duse tava în salon, unde resturile propriului mic dejun încă mai rămăseseră pe masă. Se apucă imediat să cureţe.

Patrick Shields ridică ziarul pe care Neville obişnuia să-l citească mereu, de vreme ce stăpânul său nu-i mai arăta niciun interes de atâta timp.

Neville aranjă farfuriile pentru micul dejun, aşeză pe tavă vasele folosite de el şi aşteptă ziarul. Patrick îşi ridică privirea spre el.

— Mulţumesc, dar cred că astăzi o să-l citesc.

Ochii lui se îndreptară din nou spre povestea pe care şi servitorul său o citise cu o jumătate de oră mai devreme. Ştirea despre fata care dispăruse, Lindsay Marshall.

— Ai mai auzit ceva despre fata asta? întrebă el.

— Nu, domnule, răspunse Neville, în timp ce ştergea firimiturile de pe masă. Doar ce am citit în ziar.

— Claire o cunoaşte pe mama fetei, replică Patrick. Mi-a zis că şi eu am cunoscut-o la o strângere de fonduri. Ce lucru îngrozitor.

— Nici nu-mi pot imagina prin ce trece, murmură Neville.

Din nou, stăpânul său îşi ridică privirea, şi buzele lui se strânseră într-o linie subţire.

— Nu, spuse el. Bănuiesc că nu poţi. Dar eu pot.

Neville simţi cum se înroşeşte când privirile li se întâlniră. Apoi ridică tava şi părăsi camera, iar Patrick îşi reluă lectura ziarului, concentrându-se asupra articolului respectiv. Se scursese mai bine de o săptămână, fără nicio

veste. Familia fetei înnebunise şi era de înţeles.

Spre deosebire de Neville Cavanaugh, Patrick putea chiar mai mult decât să-şi imagineze ce sentimente îi încearcă pe părinţi. Ştia exact cum se simt.

Mai citi povestea o dată şi îşi aminti cuvintele rostite cu două nopţi în urmă de bărbatul care-şi pierduse gemenii.

„Găseşte pe cineva care suferă la fel ca tine şi încearcă să-i dai o mână de ajutor."

Apucă telefonul pe care Neville îl lăsase pe masă şi formă numărul de la Informaţii unde solicită să fie pus în legătură cu poliţia din Camden Green, apoi aşteptă.

Discută cu mai multe persoane înainte să dea de persoana pe care o căuta.

— Sergent Grant.

— Sergent Grant, la telefon Patrick Shields.

— Domnule Shields, zise Grant, vocea lui pierzându-şi imediat tonul neutru.

Deşi nu mai vorbise cu Patrick Shields încă de când erau copii, poliţistul ştia perfect cine este el – şi ce i se întâmplase familiei lui – la fel ca toţi ceilalţi locuitori din Camden Green.

— A trecut ceva vreme. Cum vă mai descurcaţi?

— Binişor, replică Patrick. Mulţumesc de întrebare. Dar n-am sunat ca să discutăm despre mine. Sunt interesat de cazul fetei familiei Marshall. Mă întrebam dacă s-au făcut ceva progrese?

Sesiză şovăiala sergentului.

— Mă gândeam că aş vrea să fac ceva pentru părinţii ei, explică el.

Pentru că Grant tot nu răspunse, Patrick continua:

— Cred că ştiu ce este în sufletul lor.

O altă pauză şi Patrick se gândi că poate mai bine nu ar fi sunat.

— În fine, poate... începu el, apoi se forţă să-şi termine propoziţia. Mă gândeam că poate dacă aş oferi o recompensă...

Glasul i se frânse şi pentru a doua oară se întrebă dacă nu făcuse o greşeală şi dacă n-ar fi fost mai bine să-şi ţină gura.

Atunci însă, Grant răspunse:

— Nu se ştie niciodată. Uneori, recompensele aduc şi noi piste de căutare. E foarte generos din partea dumneavoastră.

— Atunci ne-am înţeles, se repezi Patrick. Crezi că zece mii de dolari ar ajuta?

— Pe mine m-ar face cu siguranţă să sun, spuse Grant. Dar ar trebui să informaţi şi familia despre asta. Ei sunt cei care hotărăsc. Dar dacă vor fi de acord, eu n-am nimic împotrivă.

Veni rândul lui Patrick să păstreze tăcerea.

— E vreo problemă cu asta? întrebă Grant când pauza se lungi prea mult.

— Ăăăă... păi... bine, aş prefera ca sursa să rămână anonimă. Aşadar, dacă nu vă cer prea mult, n-aţi vrea să informaţi dumneavoastră familia?

— Înţeleg, zise Grant. Sigur că da. Imediat ce am un răspuns, vă sun.

Patrick încheie convorbirea, aşeză telefonul pe masă şi luă o brioşă cu gem de afine din coşul lăsat de Neville. O desfăcu şi întinse untul pe cele două jumătăţi aburinde, după care se uită pe fereastră spre Sound.

Era, într-adevăr, o zi frumoasă.

În bucătărie, Neville Cavanaugh aşeză încet receptorul la loc în furcă.

Capitolul 32

„Când voi învăţa? Când voi învăţa vreodată?

Când am răbdare – când păstrez controlul – lucrurile se petrec exact aşa cum ar trebui să se petreacă.

Au loc până şi miracole.

Lucrurile se aranjează de la sine, fără ca eu să depun nici cel mai mic efort.

Dar când acţionez cu impulsivitate – şi astăzi aşa m-am comportat – dezastrele sunt inevitabile.

De-abia am scăpat după-amiază, şi asta pentru că mi-am pierdut răbdarea şi am fost şi impulsiv, cea mai proastă combinaţie posibilă.

Partea cea mai ciudată e – nu prea sunt sigur cum s-a întâmplat totul – că m-am trezit în vecinătatea casei pe care am văzut-o în ziar, dar nu-mi amintesc cum am ajuns acolo. Adică nu am nicio amintire conştientă, deşi dacă s-ar apuca cineva să-mi analizeze suficient de atent psihicul, atunci… dar nu mai contează.

Ideea e că nu m-aş fi dus niciodată acolo fără o pregătire corespunzătoare, fără o planificare corectă, fără să organizez în detaliu tot evenimentul.

Şi totuşi, când m-am trezit în preajma ei, am fost copleşit de o dorinţă nebună să văd casa chiar atunci. Nu eram în stare să mai aştept momentul potrivit.

Apoi, parcă pentru a-mi sublinia şi mai tare eroarea, am renunţat la precauţii şi am parcat chiar peste drum, dar la două case mai jos.

N-ar fi trebuit ca asta să constituie o problemă. Tot ce-mi doream era să arunc o privire iute.

Să-mi fac o impresie generală.

Să aflu dacă senzaţia pe care am trăit-o când am descoperit anunţul era una reală.

Probabil că mă ţăcănisem.

Mai rău, mă prostisem – am fost un idiot cu i mare.

Casa s-a dovedit perfectă. Micuţă şi îngrijită, cu un

răzor de flori încântătoare de-a lungul aleii.

Dar aura ei m-a izbit cel mai tare. Aproape vizibilă, învăluia clădirea într-un sentiment minunat de dragoste şi tandreţe, cu toate că am perceput şi un iz uşor de tristeţe – poate şi urmele unei tragedii.

Instinctiv, mi-au plăcut oamenii care locuiau acolo şi în adâncul sufletului meu am ştiut că cineva dinăuntrul ei va juca un rol semnificativ pentru mine. Da, exista un motiv bine întemeiat pentru care casa îmi vorbise din micul anunţ din ziar, iar atunci când m-am aflat în faţa ei, mi-a întărit presimţirile, strigându-mă cu voce tare.

Ar fi trebuit să plec pe loc.

N-am făcut-o.

Şi uite-aşa a avut loc primul incident: un camion mic ce venea pe stradă m-a ocolit în ultima clipă şi şoferul m-a claxonat ca şi cum era vina mea că aproape m-a lovit, când era destul de evident că nu fusese atent la direcţie. M-a ratat la mustaţă aş zice, apoi a apăsat frânele până la fund şi a dat cu spatele până când a ajuns în dreptul meu. M-a privit furios, ca şi cum eu aş fi fost cel vinovat! Fără să mai stau pe gânduri, m-am lipit de banchetă într-o încercare automată de a evita să fiu văzut, dar el a crezut cu siguranţă că sunt un laş şi m-a privit îndelung. Un moment mai târziu, a demarat cu scrâşnet de cauciuc şi a dispărut după colţul străzii.

Ar fi trebuit să-mi iau tălpăşiţa imediat şi să şterg de pe lista mea casa şi ocupanţii ei, dar înainte să pornesc motorul, o altă maşină a parcat chiar în faţa casei.

Mai întâi, o fetiţă – un copil absolut adorabil – s-a dat jos. Micuţă şi dulce, cam de cinci anişori, purta o rochiţă roz şi avea două codiţe prinse cu elastice asortate. A alergat pe alee, a urcat scările până pe verandă şi apoi s-a oprit, aşteptând pe cineva.

Apoi mama ei a coborât şi am ştiut că nu mă

înşelasem! Înaltă şi zveltă, cu o graţie înăscută, ea mi-a demonstrat că instinctele mele erau întotdeauna corecte.

Mama şi-a luat la revedere de la şofer, a închis portiera şi a pornit spre uşa de la intrare. Şi-atunci, al doilea ghinion, s-a oprit ca să smulgă o buruiană ce crescuse printre florile ei frumoase.

Probabil că a simţit intensitatea privirii mele, pentru că şi-a întors capul şi s-a uitat direct spre mine.

Are ochii căprui – întunecaţi, aproape negri – exact aşa cum trebuie să fie.

N-aveam cum să mă mai feresc, şi privirile ni s-au întâlnit. Pentru o clipă, între noi s-a stabilit o legătură perfectă, dar ea s-a îndreptat de spate şi s-a grăbit să intre în casă împreună cu fiica ei.

Înainte de a închide uşa, s-a mai întors o dată să mă privească.

Am rămas pe locul meu pentru alte şaptezeci şi şapte de secunde, ştiind că e mai bine să pretind că aştept pe cineva decât să plec imediat. Dar când am pornit în sfârşit motorul maşinii şi m-am îndepărtat încet de curbă, am zărit una dintre perdele mişcându-se.

Ştiu că m-a urmărit când am plecat.

Asta nu e bine. Nu e bine deloc.”

Prostii!

Oriunde se uita, Ellen Fine vedea numai prostii. Nimic valoros. Nimic pe care să şi-l dorească. De fapt, nici nu-şi mai amintea de unde veneau toate astea. Dar iată-le acum, toate achiziţiile făcute în cinci ani petrecuţi în casa asta micuţă, îngrămădite pe podea într-o stivă ce devenea din ce în ce mai mare. Deja umpluse trei saci de plastic cu vechituri ce avea să ajungă la groapa de gunoi şi pregătise aproape douăsprezece cutii în care se găseau jucăriile lui Emily, rafturi întregi de cărţi şi o mulţime de dosare.

Pentru o clipă aproape că-şi dori să se fi măritat cu tatăl lui Emily – cel puţin atunci ar fi avut pe cineva care s-o ajute să facă o selecţie şi să ia o decizie în privinţa lucrurilor ce urmau să fie aruncate sau păstrate. Dar dacă s-ar fi căsătorit cu Danny, micuţa vilă ar fi fost neîndoielnic mult prea mică pentru ei trei. Şi într-un final, Danny tot ar fi fugit cu Brenda Lansky şi nu s-ar fi schimbat nimic.

Danny – împreună cu Brenda – dispăruse şi odată cu el şi pensia alimentară lunară pentru Emily. Ceea ce i se păru absolut firesc lui Ellen; că doar nu se aştepta ca Danny să îşi întreţină atât fata, cât şi prietena, nu? Şi uite-aşa se mută ea înapoi în Missouri, în casa părinţilor ei, pentru că nu-şi mai permitea să stea în Long Island.

Nu-şi mai permitea nici măcar căsuţa asta din Smithton, care nu era nici măcar pe jumătate de frumoasă ca cele din Camden Green, la doar câţiva kilometri depărtare de şoseaua 25A.

Era Ziua Bunăvoinţei şi ziua în care se lua gunoiul, iar sâmbătă proprietatea ei avea să fie scoasă la vânzare. Pufni în râs când îşi dădu seama că mica ei vilă şi mobila dinăuntru numai „proprietate” nu puteau fi numite.

Problema era că avea dubii în ceea ce priveşte vânzarea casei, pentru că asta însemna să renunţe la tot ceea ce strânsese în viaţa ei, să-i suporte pe toţi oamenii ăia tropăind prin camere, să primească oferte ridicole pentru mobila ce-i mai rămăsese. Iar ea va fi nevoită să accepte, pentru că nu-şi permitea să expedieze nimic în Missouri, de vreme ce locuinţa părinţilor ei gemea deja de mobilă. Dar nu pierderea lucrurilor o supăra. Ci mai degrabă ideea unor străini care să-i invadeze casa. Şi poate că ar fi reuşit să treacă şi peste acest aspect, dacă nu ar fi zărit pe cineva pe stradă, urmărind-o pe ea şi pe Emily.

Îi simţise ochii imediat ce Maria Williams o lăsase

acasă şi iniţial vrusese chiar s-o roage pe Maria să rămână. După aceea însă, i se păruse că se comporta prosteşte, că persoana din maşină probabil că nu urmărea pe nimeni.

Aşa că nu spusese nimic.

Ochii lui continuaseră să o privească şi când se îndreptase spre uşa de la intrare.

Se aplecase ca să smulgă o buruiană şi se uitase la bărbatul din maşină, iar pentru o secundă privirile li se întâlniseră şi o groază rece îi pătrunsese în suflet. Se răsucise şi se repezise să intre în casă. După un minut el plecase, lăsând-o îngrozită de schimbul lor de priviri.

Primul instinct a fost să sune la poliţie, dar chiar când gândul i-a trecut prin minte, l-a alungat repede. Ce să le spună? Că văzuse un bărbat într-o maşină care se uitase la ea? Poliţiştii ar fi zis că e sărită de pe fix. În plus, nici nu prea îşi aducea aminte cum arăta individul. E adevărat că stătea în maşină, dar ciudăţenia era că, deşi îl privise fix în faţă, nu-şi mai amintea nimic despre el. Nici dacă obrajii lui erau graşi sau supţi, nici dacă avea buzele subţiri sau nasul gros.

În fond, nici nu mai ştia ce culoare avea maşina, darămite să mai şi specifice modelul sau anul de fabricaţie.

Prin urmare, la revedere, poliţişti!

După aceea încercase să uite întregul incident, dar în zadar, mai ales că senzaţia de groază îi stăruia şi acum în suflet.

Ce naiba voia de la ea?

Şi dacă se întorcea?

Dacă venea la vizionare şi intra direct în casa ei?

Se strădui să îşi înăbuşe astfel de gânduri prosteşti şi să se convingă că nu se întâmplase nimic şi nici nu avea să se întâmple. Dar, oricât de aprig se lupta cu ea însăşi, tot nu reuşea să scape de fiorul acela oribil. Poate că ar trebui să anuleze vizionarea pentru agenţi şi să deschidă casa

sâmbătă sau duminică. Atunci ea şi Emily şi-ar împacheta doar obiectele dragi, s-ar urca în mica lor Honda şi s-ar întoarce acasă la părinţii ei şi la dracu' cu toată mobila aia veche. Poate că agentul va fi în stare să obţină o sumă bunicică pe casă, astfel încât să-i asigure un nou început, pentru că oricum pe mobilă n-avea să câştige mare lucru.

Culese de pe jos un iepure ponosit cu urechi mari şi o fundă galbenă în jurul gâtului. Emily nu se mai jucase cu el de mai bine de un an. Îl îndesă în cutia pentru săraci şi ridică următorul obiect pentru evaluare. O cutie muzicală. Răsuci cheiţa, încercând să-şi amintească de unde o avea, dar nu se auzi nicio melodie.

Stricată.

La gunoi.

Emily coborî din dormitorul ei cu braţele pline de cărţi.

— Şi astea, mamă.

Ellen luă cărţile de colorat de la fiica ei.

— Oh, draga mea, sunt prea multe cărţi ca să le ducem la bunica. În plus, ele nu mai sunt bune pentru tine – de ce nu vrei să le dăm unor copii care nu ştiu să citească la fel de bine ca tine.

— Nu, se împotrivi Emily. Le vreau.

Apoi ridică iepurele din cutia pentru săraci şi-l strânse la piept.

Ellen oftă. Dacă Emily n-ar fi văzut iepurele, nu ar fi fost nicio problemă, dar acum era prea târziu.

— Emily, iubito, tot ce luăm trebuie să intre în maşina noastră. O să ne cumpărăm lucruri noi în Missouri. Jucării mai frumoase.

— Dar eu am nevoie de Mr. Spanky, spuse Emily, îmbrăţişând iepurele.

— Iubito...

— Tati mi l-a dat.

Ellen aşează cu blândeţe cărţile în cutia pentru săraci şi îi dădu voie lui Emily să păstreze iepurele. De când se făcuse nevăzut, Danny devenise un zeu în ochii copilei şi, cu toate că ştia că va veni o vreme când fata va înţelege ce hram poartă tatăl ei, se hotărî să nu-i spulbere iluziile deocamdată.

— Bine, iubito, dacă tati ţi l-a dăruit poţi să-l păstrezi, dar va trebui să renunţăm la cărţi.

Emily se întoarse fără o vorbă şi cără iepurele în camera ei, urcând scările la fel de repede pe cât le coborâse.

Amintirea bărbatului din maşină – şi a cărui imagine nu-i mai ocupase mintea cât vorbise cu fetiţa – reveni în forţă şi realiză brusc că acesta nu o urmărise doar pe ea, ci şi pe Emily.

Toate gândurile despre vânzarea mobilei se risipiră de parcă nici n-ar fi existat.

După vizionarea publică, se vor întoarce, îşi vor face bagajele cât vor putea de repede şi vor pleca.

Vor lăsa în urmă Smithton, zilele petrecute alături de Danny, dar şi casa asta. În plus, vor fi departe de bărbatul din maşină.

Capitolul 33

„O să mor.”

„Nu, n-am să mor”, se împotrivi Lindsay în sinea ei. Dar chiar când murmura printre buze aceste cuvinte, incantaţia hipnotică se auzi din nou în capul ei.

„O să mor… O să mor…”

Lindsay pierduse noţiunea timpului; n-avea nici cea mai vagă idee cât timp trecuse de când era ţinută între zidurile ciudatei camere pentru copii şi nici nu ştia dacă e noapte sau zi.

Era însă absolut sigură că bărbatul care o răpise din casa ei era nebun de legat.

Era nebun şi avea s-o omoare aşa cum o omora pe Shannon.

Se afla din nou în mica încăpere bizară, ale cărei ferestre fuseseră acoperite cu hârtie. Casa era iluminată cu ajutorul lumânărilor aşezate pe fiecare suprafaţă plană. O legase cu bandă adezivă de unul dintre scaunele miniaturale şi trebuia să respire pe nas, încet şi constant, ca să nu vomite din cauza tamponului de vată pe care răpitorul i-l îndesase în gură. Nu se simţise în stare să se mai zbată atunci când el o cărase de-a lungul tunelului, târând-o din pivniţa întunecată unde ea şi Shannon zăceau pe saltelele umede în orele în care nenorocitul nu avea chef să se „joace” cu ele.

Dar acum, se aflau iarăşi aici, prinse de scaunele lor, cu parodiile acelea hidoase de zâmbete pictate peste guri, iar bărbatul care le tortura se agita de jur împrejur ca o stafie dintr-un coşmar ce nu se mai termina.

Un ibric de ceai fusese aşezat pe o sobă micuţă – pe jumătatea celei pe care o avea acasă. Iniţial crezuse că e de jucărie, până când observase flăcăruia ce se ridica dintr-un arzător şi, deşi la început nu bănuise care sunt intenţiile lui, se lămuri când bărbatul se apucă să aşeze pe masa dintre ea şi Shannon un set de ceai minuscul. Masa fusese acoperită cu o faţă de masă pătată şi roasă pe la colţuri, care trebuie să fi fost foarte frumoasă pe vremuri, când modelele brodate meticulos fuseseră noi şi curate. Aşa cum arăta acum nu făcea altceva decât să adauge o notă macabră întregii scene.

Chiar dacă stătea complet nemişcată, Lindsay urmărea cu atenţie fiecare mişcare a răpitorului. Acesta aşează câte o ceaşcă şi o farfuriuţă cu o linguriţă de argint în dreptul fiecăruia.

Ce se va întâmpla când va turna ceaiul? Le va îndepărta măcar banda lipicioasă şi vata din gură ca să poată bea?

Dacă va face aşa, ştia exact cum va proceda. Va ţipa cât o vor ţine plămânii, nădăjduind ca cineva din afara camerei de joacă să o audă.

Până atunci însă trebuia să aibă grijă să nu se înece cu materialul din gură.

De partea cealaltă a mesei, capul lui Shannon atârna cu bărbia în piept. Fata ţinea ochii închişi.

Murise?

Nu. Lindsay zări o uşoară tresăltare a sânilor, semn că încă mai răsufla. Pur şi simplu nu mai avea forţa necesară să stea dreaptă.

Pe neaşteptate, bărbatul se aplecă spre ele.

— Bună dimineaţa, doamnele mele, spuse el cu o voce ciudată. Ce drăguţ din partea voastră să veniţi să luaţi ceaiul cu mine.

În mână avea ibricul din care ieşeau aburi.

Era dimineaţă? Ei i se părea că ar fi noapte, dar cum putea fi sigură când lumânările ardeau peste tot şi ferestrele erau acoperite?

— O să ne distrăm pe cinste azi, nu? li se adresă vesel bărbatul. Toţi trei, da?

Turnă apă fierbinte în ceşcuţele de ceai din dreptul fetelor. În mijlocul mesei, bolul de zahăr gol şi vasul pentru lapte se potriveau cu setul de porţelan crăpat şi ciobit.

— Nu-i aşa că am aranjat o masă încântătoare?

Puse ibricul la loc pe sobiţă, apoi se lăsă pe vine pentru a se aşeza pe scăunelul dintre Lindsay şi Shannon. Îşi ridică ceşcuţa – cu degetul mic perfect drept – şi o apropie de buze.

Se prefăcu amuzat că soarbe puţin.

— Mmmmm. Chiar e bun. Ceai chinezesc cu aromă

de portocale – preferatul meu dimineaţa.

Sorbi din nou şi-şi mută privirile de la una la alta.

— Ce s-a întâmplat? se răsti el. Ceaiul nu e pe gustul vostru?

Vocea i se ascuţi ca a unui copil râzgâiat.

— De ce nu beţi? Doar e o petrecere cu ceai! Petrecerea mea! Voi trebuie să faceţi ce vreau eu.

Le cercetă încă o dată, pe rând.

— N-am dreptate? întrebă el furios. Nu aşa se petrec lucrurile? Nu aşa a fost întotdeauna?

Deşi era îngrozită de tonul lui, Lindsay întrezări şansa de a scăpa de banda ce-i acoperea buzele şi de vata din gură, chiar dacă numai pentru un moment sau două. Se strădui să clatine din cap şi se uită la el cu ochi în care credea ea că se putea citi implorarea.

Numai că bărbatul o ignoră; se întorsese deja spre Shannon.

— Bea-ţi ceaiul, îi porunci el, dar Shanon părea dusă de pe lumea asta.

Glasul lui căpătă note isterice.

— Nu mă distrez cum ar trebui, spuse el. Poate ar fi mai bine să vă disciplinez.

Se ridică de pe scaun, se apropie de Shannon şi apucă ceaşca ei cu apă fiartă. Îi săltă capul, înfigându-şi mâinile în părul ei şi încercă să-i toarne lichidul în gură. Acesta alunecă pe banda adezivă şi se scurse – înroşit de la carioca zâmbetului grotesc – în jos pe piept.

Când apa opărită îi atinse pielea, Shannon tresări şi deschise ochii. Un geamăt înăbuşit răzbătu prin ghemotocul de vată când dădu să ţipe de durere.

— Bea-ţi ceaiul! îi ordonă din nou bărbatul. Bea-l!

Fără milă, o împinse pe fată cu brutalitate şi scaunul se răsturnă pe spate.

— Şi tu, urlă el, răsucindu-se şi privind-o furios pe

Lindsay. Aveam o părere mai bună despre tine – credeam că eşti mai politicoasă!

Se apropie de ea, mişcându-se încet, iar inima lui Lindsay începu să bată cu putere. Nu reuşea să inspire suficient aer prin nări şi pentru o clipă crezu că o să leşine.

— Bea-ţi ceaiul! insistă el.

Nu-i mai rămase altceva decât să clatine disperată din cap, făcând tot posibilul să-i comunice că se supune dorinţelor lui.

— O să vă jucaţi cu mine! zbieră bărbatul. O să vă jucaţi cu mine exact cum am eu chef. Nu pricepeţi? Trebuie să *vă jucaţi cu mine*!

Pe neaşteptate, el ajunse în spatele lui Lindsay, îi sfâşie banda din jurul gleznelor, iar ea înţelese cu o claritate uluitoare ce avea să facă.

Şi apoi, ceea ce prevăzuse se întâmplă. O smulse de pe scaun şi o aruncă pe măsuţă. Cioburile de porţelan îi intrară în piele, iar bolul de zahăr şi vasul de lapte gemură sub greutatea ei.

Când se aplecă asupra ei, întrezări şi şansa pe care o aştepta, în timp ce el se descheia la pantaloni, Lindsay îşi încordă piciorul şi-l izbi direct sub pântece cu o asemenea forţă, încât se surprinse şi pe ea însăşi.

Văzu în ochii bărbatului teama şi durerea, după care el se îndoi de mijloc şi căzu pe podea, zvârcolindu-se şi gemând.

Imediat, Lindsay se rostogoli de pe masă şi se repezi spre uşa micuţă a camerei.

Abia atunci văzu încuietoarea şi lacătul.

În timp ce bărbatul se căznea să se ridice, ea se năpusti spre uşa din podea, o porni în jos pe scări şi se cufundă în întunericul tunelului până când ajunse în încăperea unde le ţinea el de obicei.

Îl auzea venind în urma ei, aşa că îşi smulse banda

adezivă şi ghemotocul de vată din gură şi încercă să se mişte mai iute. Dar bezna era profundă şi dacă se împiedica…

Gândurile îi fură întrerupte de o durere ascuţită în spate. Se răsuci şi dădu cu ochii de răpitorul care avea în mână un băţ de schi, pe care-l ţinea ca pe o sabie. Când Lindsay se ghemui, el o lovi mai întâi peste picioare, apoi direct în stomac. Scânci şi vru să fugă, dar o nouă lovitură în şold o opri.

Bărbatul se pregătea acum s-o plesnească peste faţă.

— Nu! imploră ea, chircindu-se şi apărându-se cu disperare.

Vârful băţului dansa acum în jurul ei, iar fata îl apucă de vârf, în încercarea de a i-l smulge, dar el trase brusc bastonul, făcând-o pe Lindsay să alunece.

Urlând de groază şi de durere, se prăbuşi pe podea. O clipă mai târziu, necunoscutul o prinse şi o târî până la salteaua ei.

Trântită pe spate, gâfâind, privi zâmbetul oribil pictat peste mască.

— Sunt furios, spuse el. Atât de furios, încât am să te pedepsesc. Nu vreau, dar n-am încotro.

— Lasă-ne să plecăm, îl rugă Lindsay. Te rog, dă-ne drumul.

El nu părea să-i fi auzit vorbele şi îi puse cătuşele la mâini, legând-o din nou de perete. Apoi, în vreme ce ea se uita neajutorată – fără speranţă –, ridică sticla de apă deasupra ei şi lăsă ca tot lichidul să se scurgă încet pe jos.

— Fată rea ce eşti, o admonestă el ca pe un căţeluş neascultător.

După ce goli sticla o aruncă într-un colţ şi dispăru în tunel.

Aşa cum zăcea pe saltea, luptându-se cu durerea din mădulare şi teroarea din sufletul ei, Lindsay auzea tot mai

tare ecoul unor cuvinte oribile.

„O să mor... O să mor... O să mor...”

Încet, pe măsură ce ritmul înnebunitor prelua controlul asupra minţii ei, adolescenta îşi dădu seama că nici măcar nu-i mai pasă.

Poate că ar fi mai bine să moară decât să treacă prin ceea ce îi pregătea bărbatul.

Pentru prima dată suspinele o copleşiră.

Capitolul 34

„Lipsit de sens, gândi, Dawn D'Angelo. Totul e inutil. Ar trebui să fim cu toţii pe stradă şi *să facem* ceva!” Numai că nu avea ce să mai facă, aşa că ea şi restul prietenelor lui Lindsay se adunaseră în biroul lui Sharon Spendler, ca să se pregătească pentru priveghiul din noaptea asta. „Un priveghi”, se revoltă Dawn în sinea ei. „De parcă ar fi moartă!”

Se uită în jos la una dintre cele trei sute de copii ale fotografiei lui Lindsay, făcută la începutul clasei a unsprezecea – trei sute de copii pe care le prinsese de insignele ce urmau a fi împărţite în cadrul priveghiului – şi aproape că izbucni din nou în plâns. Dar plânsul, îşi reaminti ea, nu-i făcea niciun bine prietenei ei. Şi poate că evenimentul de astă seară va atrage atenţia celor care priveau la televizor şi cineva îi va suna ca să-i anunţe că au văzut-o undeva pe Lindsay.

Inspirând adânc, aşeză cu grijă una dintre fotografiile micuţe pe o insignă, apoi se lăsă cu toată greutatea pe mânerul maşinii, lipind pe ea imaginea fetei, protejând-o în acelaşi timp cu un plastic transparent. Scoase insigna din maşină şi îşi studie munca.

Dreaptă.

Perfect centrată.

Lindsay arăta minunat, cu părul ei lung, machiajul impecabil şi chipul înconjurat de literele verde-închis ce alcătuiau sloganul „Găsiţi-o pe Lindsay” şi de numărul de telefon gratuit pe care îl obţinuse familia Marshall. Aşează insigna în cutia unde le strângea şi se apucă de alta.

Restul majoretelor lipeau poza colegei lor, iar Dawn se întrebă dacă şi ele se simţeau la fel de frustrate că nu puteau face mai mult. Toate astea păreau cumva… căută cuvântul potrivit şi până la urmă îl găsi: *inutile*. Lindsay trecea prin ce ştie ce lucruri oribile, iar ea şi restul prietenelor nu reuşeau decât să confecţioneze nişte insigne şi să organizeze un priveghi cu lumânări.

De parcă un priveghi ar putea-o aduce înapoi!

Tina McCormick oftă, aşează pe masă ultimul afiş terminat şi se uită la Dawn ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— N-o să rezolvăm nimic cu asta, nu-i aşa? spuse ea.

În mod ciudat, auzindu-şi gândurile rostite cu voce tare, frustrarea ei se transformă în mânie.

— Nu fi proastă, Tina. Ba bine că nu. Problema e că încă nu ne străduim îndeajuns!

— Facem tot ceea ce putem face, interveni Sharon Spandler, punând şase cutii cu lumânări pe masa dintre Tina şi Dawn. Cel puţin aşa obişnuia bunica mea să zică. Tina, împarţi tu astea, te rog? Consuela susţine că sunt deja o sută de persoane afară, în faţa sălii de sport.

După ce Tina părăsi încăperea şi Dawn începu o altă insignă, Hugh Tarlington, care preluase funcţia de director al liceului din Camden Green toamna trecută, îşi vârî capul pe uşă.

— Cum stăm?

— Suntem gata, spuse cineva.

Dawn mai lipi o insignă.

— Bun, continua Tarlington.

În timp ce fetele se înghesuiră spre ieşire, trecând pe

lângă director cu braţele pline de afişe, Dawn îi simţi privirea aţintită asupra ei. Iniţial crezu că o să-i spună ceva, dar acesta se răzgândi şi trase uşa după el. La scurt timp, Sharon Spandler se întoarse.

Antrenoarea o urmări în tăcere cum îşi continuă lucrul. Într-un târziu, când liniştea deveni insuportabilă, îi vorbi:

— Dawn? Nu vii?

Dawn nu putea nici măcar să-şi ridice privirea, darămite să iasă afară, în faţa tuturor acelor oameni cu lumânări în mâini, ştiind că mare parte dintre ei credeau în secret că Lindsay murise.

Nu se simţea suficient de puternică.

— Duceţi-vă dumneavoastră, zise ea, şi nodul de durere din gât aproape că o sufocă.

— Numai dacă vii cu mine, rosti calm antrenoarea. Haide, Dawn. O să facem insigne şi mai încolo.

Dawn se pregătea să clatine din cap, dar îşi dădu seama că, în comparaţie cu tragedia prietenei ei, priveghiul era floare la ureche. Îi era datoare lui Lindsay, se gândi ea, şi, chiar dacă nu voia să meargă la priveghi – nu voia să se gândească la rugăciunile ce se vor auzi curând –, nu mai conta cât de greu îi va fi.

Lindsay avea nevoie de rugăciunile ei şi de ale celorlalţi.

Termină insigna la care lucra şi o îndesă în cutia pe care o ridică în braţe.

Va dărui insignele chiar ea şi va cere tuturor celor cu care va vorbi să le poarte. Măcar atât putea să facă şi ea.

Ieşi din birou, traversă vestiarul fetelor şi-şi urmă antrenoarea. Dulapul lui Lindsay, asemănător cu al ei de la primul etaj al clădirii principale, era acoperit cu bileţele, inimioare şi funde galbene şi, la simpla lor vedere, ochii i se umplură de lacrimi.

Se stăpâni însă.

Când ajunse lângă dulapul împodobit, Dawn îşi lipi degetele de buze şi mângâie apoi metalul rece.

— O să te găsim, Linds, promise ea. O să te găsim şi o să vii acasă cât de curând.

Sharon Spandler o înconjură cu braţul pe după umeri şi o strânse uşurel ca s-o îmbărbăteze.

Kara Marshall rămase ţintuită locului când văzu marea de maşini strânse în parcarea liceului. Nu se aşteptase ca mai mult de douăzeci de oameni – poate treizeci maxim – să-şi facă apariţia la priveghiul pe care Dawn D'Angelo şi prietenele ei îl organizaseră, dar locul era atât de plin, maşinile erau parcate aproape una peste alta şi foarte multe dintre ele fuseseră lăsate chiar pe peluza din curte. Era pe punctul de a renunţa şi de a pleca în căutarea unui loc pe marginea străzii pentru Toyota ei, când zări pe cineva făcându-i semn cu mâna, îndemnând-o să meargă spre capătul parcării chiar lângă sala de sport. Pentru o clipă vru să se ducă totuşi spre stradă, dar când îşi dădu seama că acela care se agita era chiar directorul, Hugh Tarlington, îi urmă indicaţiile şi ajunse în dreptul unui indicator pe care scria „Rezervat pentru Steve şi Kara Marshall”. Îşi muşcă buza în timp ce parcă maşina, dorindu-şi pentru a nu ştiu câta oară ca şi Steve să fi fost alături de ea.

Într-adevăr, habar n-avea cum o să treacă peste noaptea asta fără prezenţa lui.

„Câte un lucru pe rând, îşi spuse ea, şi ochii i se umplură brusc de lacrimi. Câte un lucru pe rând.”

Coborî din Toyota, îi strânse mâna directorului, iar acesta o conduse spre mulţimea care se adunase în faţa şcolii.

Nu douăzeci sau treizeci. Nici măcar patruzeci sau

cincizeci.

Nu, sute de oameni veniseră. Pe mulţi îi cunoştea, dar pe marea majoritate nu îi văzuse niciodată în viaţa ei.

Şi toate astea pentru Lindsay.

Scotoci în geantă până când găsi un pachet cu şerveţele, scoase unul şi îşi tamponă ochii.

Pe treptele clădirii se strânseseră toate majoretele, îmbrăcate în uniformă şi ţinând în mâini pancarte pe care lipiseră poza lui Lindsay – aceeaşi poză pe care Kara o lipise pe pereţi, pe stâlpi şi pe ferestre chiar din ziua în care fata dispăruse.

— Se apropie doamna Marshall, o auzi pe una dintre ele strigând, şi mulţimea se întoarse spre ea, începând să aplaude, în timp ce Hugh Tarlington urca alături de ea scările.

Ajungând sus, Kara îşi îndreptă privirile spre oamenii adunaţi cu sutele, spre camerele de filmat şi spre lumânările aprinse şi îşi dădu seama că habar n-are ce ar trebui să zică. Sau ce să creadă. Buzele i se mişcară într-un murmur de neînţeles, apoi reuşi să îngaime un cuvânt:

— Mulţumesc.

Parcă sesizând momentul dificil prin care trecea, directorul o însoţi înapoi pe scări şi oamenii o înconjurară din toate părţile, atingând-o, vorbind cu ea, strângându-i mâna uşurel sau sărutând-o pe obraz. Mintea îi lucra febril, acceptând cuvintele de încurajare din partea vechilor prieteni, a vecinilor şi a cunoştinţelor, dar şi din partea unor persoane pe care nu le mai întâlnise de ani de zile.

Toate prietenele lui Lindsay, împreună cu părinţii şi profesorii lor, precum şi personalul din cadrul şcolii.

Până şi sergentul Grant se afla acolo, purtând o pereche de pantaloni kaki şi un tricou alb cu mânecă scurtă.

Curând, Kara folosi şi ultimul şerveţel, dar explozia de dragoste şi de susţinere devenea atât de copleşitoare, încât se lăsă în voia lacrimilor.

Dawn D'Angelo se apropie de ea. Kara o strânse în braţe, lipind-o de pieptul ei.

— Mulţumesc, şopti ea. Nici n-ai idee ce...

Glasul i se frânse sub presiunea emoţiilor, însă Dawn înţelesese ce voia să-i spună.

— O s-o găsim, zise prietena cea mai bună a lui Lindsay şi, preţ de o clipă magică, femeia o crezu.

Din mulţime se ivi şi Claire Sollinger, trăsăturile ei aristocratice fiind îndulcite puţin de o expresie îngrijorată. O sărută pe Kara pe obraz, apoi o prinse de umeri şi se uită fix în ochii ei.

— Cum te descurci? întrebă ea.

Kara, înghiţindu-şi un suspin, schiţă un zâmbet slab.

— Binişor, răspunse ea. Sunt copleşită, mai adăugă, privind mulţimea.

— Se întâmplă exact cum m-am aşteptat, rosti Claire, trăgând lângă ea un bărbat puţin mai în vârstă decât prietena ei. Aş vrea să ţi-l prezint pe fratele meu, Patrick Shields.

Patrick strânse mâna Karei şi o sărută uşurel pe obraz.

— Îmi pare atât de rău pentru nenorocirea asta.

Privirile li se întâlniră, şi Kara observă în ochii lui căprui umbra lunilor lui petrecute în durere.

Aceeaşi durere pe care o resimţea ea acum.

— Şi mie îmi pare aşa de rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o... începu ea, dar tăcu repede când conştientiză cât de goale sună asemenea vorbe pentru el şi cât de des le auzise, probabil, în ultima vreme.

Patrick o strânse uşor de mână şi femeia ştiu că nu e nevoie să mai adauge ceva; tragedia pe care o trăiau

amândoi nu se putea descrie în cuvinte. Dar în momentul acela scurt în care privirile li se întâlniseră, Kara simţise că găsise un punct de sprijin în el. Patrick îi înţelegea perfect sentimentele.

Pe neaşteptate, mulţimea tăcu, apoi directorul începu să vorbească. Mulţumi prietenelor lui Lindsay care organizaseră priveghiul şi oamenilor care veniseră în semn de compasiune. Din ce în ce mai multe lumânări se aprindeau în noapte, până când strălucirea lor aurie lumină aproape întreaga curte.

— Tocmai ce am fost informat că recompensa pentru orice informaţie care ar putea duce la găsirea lui Lindsay Marshall a crescut la cincisprezece mii de dolari.

Un murmur se răspândi printre cei prezenţi, şi Kara se uită în jur, întrebându-se cine oferise banii. De ce oare îşi păstrase anonimatul?

„Steve ar trebui să fie aici.”

Gândul îi provocă un nou val de lacrimi, dar concentrându-se asupra ultimelor cuvinte rostite de director, reuşi să se stăpânească.

— Cu toţii le dăruim dragostea şi sprijinul nostru lui Steve şi Karei Marshall, spuse Hugh Tarlington.

Ochii lui cercetară mulţimea până când ajunseră în dreptul ei.

— Kara, te rog să nu uiţi că Lindsay se află în gândurile, în inimile şi în rugăciunile noastre în seara asta, mâine şi în fiecare zi până o vom găsi. Iar acum, dă-ne voie să te conducem acasă.

Cineva începu să cânte *Amazing Grace* şi oamenii porniră la drum peste peluză, alăturându-şi vocile celui care cânta. Dawn D'Angelo şi Patrick Shields mergeau alături de Kara. Fiecare dintre ei o apucă de un braţ şi marşul lent dinspre liceu spre casa Marshall se porni.

Capitolul 35

Când Steve Marshall acceptase invitaţia lui Russ Doran să bea ceva după orele de program, intenţionase să zăbovească doar câteva minute ca să-şi mai tragă sufletul alături de un bun prieten. Dar paharul de Martini îl linişti şi-i mai şterse din amărăciune, aşa că atunci când Russ mai comanda un rând, Steve socoti că n-are cum să-i facă rău. În timp ce aşteptau băutura, se scuză şi plecă spre toaleta bărbaţilor, unde îşi surprinse imaginea în oglindă.

Nu numai că arăta obosit – ci părea să fi îmbătrânit în numai o săptămână cu cel puţin zece ani, iar în spaţiul dintre sprâncene îi apăruseră nişte cute adânci care rămâneau vizibile chiar dacă îşi întindea pielea cu degetele.

Nu mai avea nevoie de un alt Martini; trebuia să plece acasă.

Dar necazul lui cel mare era că nu-şi dorea să ajungă acasă.

Căminul lui, altădată un loc al fericirii şi al împlinirii, în care trăise ani de zile ca într-un rai lângă familia sa, se transformase radical şi nu mai reprezenta refugiul atât de mult râvnit. Dispariţia lui Lindsay plutea asupra lor ca un nor sufocant şi, ori de câte ori se găsea acasă, îşi amintea de neputinţa lui în faţa celor petrecute.

Ar fi trebuit să-şi protejeze familia – fetiţa lui mică – dar dăduse greş.

Întâmplarea îl paralizase atât de tare, încât Kara preluase controlul, concentrându-se la maxim asupra activităţilor despre care ea credea că îi vor aduce fiica înapoi.

Dar Steve avea o premoniţie puternică legată de Lindsay, o senzaţie atât de urâtă încât nu îndrăznea să i-o împărtăşească soţiei lui.

Aşa că se vedea nevoit s-o ascundă, fapt care-i măcina teribil sufletul. Pe de altă parte, putea să jure că dacă suflă fie şi cea mai mică vorbă Karei despre ceea ce credea – şi anume că nu o vor mai vedea niciodată pe Lindsay – ea nu ar începe să plângă şi nici nu va încerca să-i scoată din cap o asemenea prostie.

Dimpotrivă, va fi mânioasă pe lipsa lui de credinţă şi-l va considera un trădător, un părinte rău şi un soţ îngrozitor.

Undeva în adâncul sufletului său, ştia că ea are dreptate.

Era un tată rău şi un soţ îngrozitor, pentru că, oricât de mult se străduise să facă totul pentru ele, să le ofere o viaţă aproape perfectă, nu reuşise.

Eşuase, şi Lindsay dispăruse, iar el era sfâşiat între dorinţa de a-şi continua viaţa şi dorinţa de a muri cât mai repede.

Russ Doran aflase şi el despre nenorocirea cu Lindsay, desigur, şi îl lăsase să creadă că i-ar prinde bine un pahar şi puţină relaxare înainte de a merge acasă.

Şi iarăşi se întorsese de unde plecase: nu voia şi pace să pornească spre casă, iar chestia asta îl ucidea.

Reveni în bar, convins că va lăsa câţiva dolari pentru trataţie, va mai înghiţi o gură de tărie din politeţe, apoi se va duce acasă la Kara, indiferent cât de dureros era. Şi totuşi, când ajunse la masă, cele două sute de grame de Martini arătau atât de îmbietor în pahar, încât descoperi cu surprindere că nu poate rezista.

Steve se aşează din nou pe scaun.

Pe negândite, lichidul îi alunecă pe gât şi un nou pahar apăru în faţa lui.

Asta nu era bine. Dacă nu pleca acum, avea să piardă ultimul tren şi singura lui opţiune era să rămână peste noapte în apartamentul de aici.

Când Russ Doran mai comanda un rând, Steve nu spuse nimic şi, treptat, alcoolul îi anihilă orice urmă de voinţă. În timp ce îşi sorbeau cel de-al cincilea Martini, Russ îi făcu semn cu mâna să privească spre ecranul televizorului de deasupra.

— Ia uită-te, zise el încet, apoi se încruntă spre Steve. N-ar trebui să fii acolo?

Steve îşi ridică privirea şi văzu fotografia lui Lindsay afişată pe întregul ecran, iar un moment mai târziu camera se mişcă şi înfăţişă întreaga mare de oameni. Toţi ţineau lumânări în mâini, mergând încet pe o stradă din Camden Green.

Kara.

Dawn D'Angelo.

Antrenoarea – cum se numea? Spandler.

Şi toţi prietenii şi vecinii lui, plus aproape jumătate din oraş.

Uitase complet de priveghiul din noaptea asta.

Se ridică în picioare atât de repede, încât mai, mai că răsturnă scaunul. Scotoci prin portofel şi aruncă pe tejghea două bancnote de douăzeci de dolari.

— Trebuie să plec, Russ. Ne vedem mâine.

— Hei, stai un pic, se repezi Russ, apucându-l de încheietură. Ai de gând să *conduci*?

— Trebuie să ajung acasă, spuse Steve, trăgându-şi cu blândeţe braţul din strânsoarea lui Russ.

Cinci minute mai târziu se afla în biroul Hertz de pe West 57 Street şi după alte zece minute pornise deja la drum.

Poate avea o şansă să ajungă acasă înainte ca totul să se termine.

Capitolul 36

Kara stătea în bucătărie cu ochii închişi şi asculta sunetele conversaţiilor, ale râsetului, ale farfuriilor şi paharelor.

Zgomotele vieţii.

Zgomotele normalităţii.

Zgomotele pe care nu le mai auzise de când dispăruse Lindsay.

Toate acele sunete pe care ar fi trebuit să le audă şi Steve.

Mânia i se aprinse în suflet; îşi aminti însă că Steve făcea faţă situaţiei aşa cum ştia el; ea nu-l putea ajuta şi bănuia că niciunul dintre oamenii adunaţi în seara asta nu l-ar fi sprijinit prea tare. Dar tot ar fi fost necesară prezenţa lui.

Numai că el…

Kara deschise ochii şi privi camera plină de prieteni – şi persoane care până în seara asta fuseseră simple cunoştinţe – şi brusc, recunoştinţa înlocui teama care aproape o copleşise; calmul înlătură anxietatea îngrozitoare care îi chinuia sufletul de când Lindsay fusese răpită din sânul familiei sale. Ce bine-ar fi fost ca şi Steve să fie cu ea…

Steve apucă strâns volanul şi se aşeză cât mai confortabil pe locul din faţă al micuţei Hyundai închiriate, devenind tot mai frustrat cu fiecare secundă care se scurgea. Trebuia să ajungă acasă şi, dacă se putea, chiar în clipa *aceea*. Dar maşinile se mişcau ca melcul.

Cineva care probabil îşi găsise carnetul de şofer în vreun tomberon de gunoi bloca întreaga circulaţie spre Sagtikos Parkway – poate că ar fi fost mai bine s-o ia pur şi simplu pe şoseaua 25A şi să nu-i pese de autostrada Long Island. Dar la ora asta, de obicei, autostrada era liberă…

Cui îi păsa însă de ceea ce credea el?

Apăsă claxonul, apoi depăşi prin dreapta. Cu siguranţă că la capătul coloanei va da de un bătrânel căruia îi era prea frică să se înscrie în traficul nebun de pe banda care ducea spre nord.

Steve acceleră maşina şi se apropie de intersecţie.

Din păcate, circulaţia din Sunken Meadow spre Northern State Parkway era infernală. Părea că toate automobilele din Long Island încercau să ajungă în Camden Green, aşa că Steve strânse şi mai tare volanul, apăsă la maximum pedala de acceleraţie şi se strecură în nişa ce se ivise între două camioane. Într-un fel sau altul trebuia să ajungă la Kara.

La ce naiba se gândise când acceptase să bea cu Russ în timp ce soţia lui mergea la priveghi?

Mai depăşi două camioane şi claxonă când trecu prin stânga unui al treilea, apoi se încadră la loc pe banda lui şi apăsă şi mai tare pedala de acceleraţie când zări autostrada deschizându-se în faţa lui.

În sfârşit liber – cel puţin pentru un minut sau chiar două – scotoci prin buzunarul hainei, găsi mobilul şi îi deschise clapeta. Cu o mână pe volan, folosi tasta de apelare rapidă pentru numărul de acasă.

Picături mari de ploaie începură să bată pe parbriz.

De unde se porneau oare ştergătoarele?

Exact când Kara îi răspunse, o maşina apăru din neant şi trecu prin dreapta lui Steve, aruncându-i cu roţile din spate o perdea de mizerie pe parbriz, care-l orbi pe moment.

Unde dracu' erau ştergătoarele alea?

— Alo? se auzi vocea Karei, întreruptă din cauza conexiunii proaste.

— Kara?

— Steve?

Paraziţii dispărură de pe fundal şi brusc se auzi şi

murmurul celor care o înconjurau.

— Dragule? Unde eşti?

— Sunt pe drum, răspunse el, ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul ploii ce răpăia pe plafonul maşinii.

Ţinând volanul cu genunchii, răsuci unul dintre butoanele de pe bord.

Farurile se stinseră şi Steve înjură printre dinţi, încercând să le aprindă din nou.

— Iubitule? strigă Kara, puţin îngrijorată. Nu te aud. Se întrerupe. Eşti la volan?

— Sunt în drum spre casă.

Cerul se dezlănţuise, ploua cu găleata şi totul se vedea înceţoşat.

— Steve?

Alcoolul consumat cu puţin timp în urmă îi năvăli în creier şi odată cu el şi un mare sentiment de vină.

— Kara, am uitat de priveghi, spuse el printre pârâiturile conexiunii, îmi pare rău, draga mea, îmi pare atât de rău...

— Steve? Se întrerupe... nu te înţeleg!

Din întuneric răsări un jeep chiar în dreapta lui, iar mobilul îi căzu din mână în spaţiul dintre cele două scaune din faţă. Aplecându-se instinctiv să-l ridice, Steve nu observă mişcarea maşinii care se încadrase acum pe banda lui şi, când se îndreptă de spate, se trezi în faţa stopurilor roşii.

Farurile! Nu le mai aprinsese la loc!

Smucind volanul şi apăsând brusc frânele, simţi cum maşina începe să derapeze spre stânga şi pentru o secundă crezu că a scăpat de impact.

Din nefericire, cauciucurile îşi pierdură aderenţa în mâzga alunecoasă de pe autostradă. Maşina se răsuci nebuneşte, se izbi de parapetul din beton de pe mijloc şi zbură prin aer.

Într-un moment de claritate îngrozitoare, Steve speră ca soţia lui să nu poată auzi ceea ce urmează.

Parbrizul se făcu ţăndări când automobilul se zdrobi de stâlpii de susţinere ai unei pasarele şi căzu cu roţile în sus, plafonul cedând instantaneu. Steve simţi o durere îngrozitoare în şira spinării şi o secundă mai târziu fu învăluit de o lumină albă, orbitoare…

După o altă secundă, se cufundă în întuneric.

După ce convorbirea se întrerupse, Kara intră în spălătorie, departe de agitaţia şi de zgomotele care i se păruseră atât de frumoase câteva momente mai devreme şi încercă să-l sune înapoi pe Steve.

Imediat intră mesageria vocală.

Poate că el tocmai se chinuia s-o prindă din nou.

Închise, aşteptă un minut întreg, după care formă iarăşi numărul.

Şi de data asta o întâmpină tot mesageria vocală.

Prin minte i se învârteau tot felul de întrebări. De ce venea Steve spre casă atât de târziu şi pe deasupra şi cu maşina? Şi ce maşină conducea? Plecase cu trenul la serviciu.

Poate se oferise cineva să-l aducă?

Aşeză telefonul pe maşina de spălat şi încercă să-şi reamintească puţinele cuvinte pe care le schimbaseră. Parcă începuse să-şi ceară scuze.

Dar auzise ceva în vocea lui…

Se întoarse în living, dar nu mai reuşi să se concentreze la ceea ce îi spuneau ceilalţi; o chinuiau prea multe semne de întrebare.

Ce încerca el să-i comunice? Unde se afla? De ce venea cu maşina?

Nimic n-avea sens. Ceva nu era în regulă…

— Kara? îi întrerupse şirul gândurilor glasul lui

Phyllis D'Angelo.

Ea şi Dawn îşi îmbrăcau pardesiele.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plecăm acasă.

Kara surâse trist.

— Sigur că da. Vă mulţumesc din inimă că aţi venit.

Se întoarse spre Dawn.

— Şi pentru tot ce aţi făcut.

— Ne rugăm pentru Lindsay, spuse Dawn.

— Ne rugăm pentru toată familia ta, adăugă şi Phyllis.

— Ştiu.

Kara le conduse până la uşă şi, ca şi cum plecarea lor constituia un semnal, restul oaspeţilor le urmară de îndată. După cinci minute nu mai rămăseseră decât Patrick Shields şi Claire Sollinger, care stăteau pe canapeaua din living, aparent adânciţi în conversaţie, ceea ce însemna că, în ciuda dorinţei ei de a-şi face un ceai şi de a-l aştepta pe Steve în linişte, nu putea.

Nu atâta vreme cât Patrick şi Claire erau acolo.

Totuşi, când uşa se închise, Claire îşi ridică privirea şi îi zâmbi vinovată.

— Cred că am stat mai mult decât s-ar cuveni, spuse ea ridicându-se de pe canapea. Haide, Patrick. Kara are nevoie de linişte.

O secundă mai târziu se îmbrăţişară şi prietena ei o sărută pe obraz. Patrick îi luă mâna şi când Kara se uită în ochii lui pricepu.

— Tu ai fost, şopti ea.

Bărbatul se încruntă nedumerit, dar sora lui zâmbi cu subînţeles.

— Ne vedem afară, spuse Claire şi ieşi în curte.

— Tu eşti cel care a oferit recompensa, continuă Kara.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Patrick, dar

expresia de pe chipul lui îl dădu de gol.

Durerea provocată de propria pierdere se întipărise mult prea profund în trăsăturile sale.

— Pentru că eşti singura persoană din oraş care înţelege. Eşti singurul care ar putea. Eşti singurul care ar vrea să înţeleagă.

— Eu nu-mi doresc decât ca Lindsay să se întoarcă acasă lângă tine, spuse el.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Să o văd pe Lindsay acasă va fi cea mai bună răsplată.

Patrick se aplecă şi, fără să se gândească prea mult, o înconjură cu braţele.

— Faptul că te ajut pe tine mă ajută şi pe mine, adăugă el.

Se desprinse apoi din îmbrăţişare şi se chinui să zâmbească.

— Sunt un egoist nenorocit.

— N-am să cred niciodată asemenea baliverne, replică femeia, zâmbind la rândul ei, chiar dacă lacrimile îi brăzdau obrajii.

— Claire mă aşteaptă, zise Patrick şi deschise uşa.

Claire stătea pe verandă.

— Tocmai mi-am dat seama că ţi-ai lăsat maşina la şcoală, exclamă ea. Te ducem noi până acolo.

Kara dădu să protesteze, apoi se răzgândi. Mai bine s-o ia acum decât mâine-dimineaţă şi mai trecea şi timpul până la întoarcerea lui Steve.

Cinci minute mai târziu, Claire îi lăsă pe amândoi la liceu, deoarece Patrick insistase să o urmeze pe Kara în maşina lui până acasă ca să se convingă că ajunge în siguranţă. Kara se urcă în Toyota ei rece, dădu drumul la căldură şi aşteptă până ce farurile de la Mercedesul lui Patrick se aprinseră. Apoi băgă într-a-ntâia şi se îndreptă

spre casă.

O maşină ciudată era parcată chiar în faţa casei lor.

Să fi uitat cineva ceva? Sau poate că era maşina care-l adusese pe Steve?

Când intră pe alee, zări însemnele de pe portierele automobilului.

Nu era nici Steve, nici cineva de la priveghi, ci poliţia.

„Au găsit-o pe Lindsay."

De-abia stăpânindu-şi nervii, opri farurile şi motorul. Coborî şi se apropie de poliţist.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Aţi găsit-o?

Patrick venise şi el din urmă şi, apucând-o de braţ, o îndemnă, alături de celălalt bărbat, să meargă spre casă.

— Haideţi să intrăm, spuse ofiţerul pe un ton care o lămuri imediat pe Kara că ceea ce avea să audă nu va fi deloc plăcut.

— Spuneţi. Spuneţi odată ce s-a întâmplat.

Înăuntru, ofiţerul le făcu semn din cap să ia loc pe canapea, după care îşi trase şi el un scaun şi se aşeză în faţa lor.

— Nu e vorba de fiica dumneavoastră, doamnă Marshall. Ci despre soţul dumneavoastră.

Kara simţi cum îi creşte pulsul.

— Steve? Dar ce anume?

Patrick îi puse mâna pe braţ şi ea, din instinct, i-o acoperi cu palma cealaltă.

— Ce se petrece?

— A avut loc un accident, zise poliţistul. Pe autostrada Sunken Meadow.

Un fior o scutură pe Kara din cap până-n picioare, dându-şi seama de ce avea să-i spună poliţistul şi, când acesta vorbi, cuvintele lui nu erau decât un ecou al propriilor gânduri.

— Îmi pare rău, doamna Marshall. În accident nu a fost implicată decât maşina pe care o conducea el. Soţul dumneavoastră a murit pe loc. Şi vă asigur că n-a suferit.

Rămase paralizată timp de un minut – sau zece, sau o oră, sau doar o clipă? — apoi se întoarse spre Patrick.

— Simt cum mi se scurge sângele în picioare, rosti pe un ton ce părea la fel de ciudat ca şi vorbele ei. Aşa ţi s-a întâmplat şi ţie?

Dar înainte ca Patrick să-i dea vreo replică – chiar înainte ca realitatea teribilă a veştii să-i cuprindă mintea – Kara îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul 37

Kara îşi reveni încet, încet în simţiri. O năpădi o senzaţie de ameţeală, apoi de greaţă şi în cele din urmă de nelinişte. Când se trezi de-a binelea, îşi dădu seama că trebuie să-şi mai amintească ceva – un lucru oribil – pe care era nevoită să-l admită.

„Culcă-te la loc, îşi spuse în sinea ei. Numai nu te trezi.”

Însă ceva o împiedica, deşi nu ştia cu exactitate ce anume.

Şi brusc înţelese.

Aroma ceaiului Sleepytime.

Preferatul ei.

Treptat, îşi recăpătă cunoştinţa.

Se afla pe canapea, acoperită cu pledul făcut de mama ei. Oare ea şi Steve adormiseră uitându-se la televizor?

Nu.

Amintirile începură să-şi facă simţită prezenţa. Lindsay – priveghiul – Patrick Shields – şi Steve…

Steve şi poliţistul.

Steve.

O durere adâncă îi sfâşie pântecul, o durere care ameninţa s-o devoreze.

Steve.

Şi Lindsay, şi Steve.

„Oh, Doamne! Nu. N-avea cum – pur şi simplu n-avea cum – să supravieţuiască unei asemenea tragedii! Somn! Trebuie să te culci la loc şi când te vei trezi, totul va fi diferit. Steve va fi în viaţă şi Lindsay va fi acasă, şi toate astea se vor dovedi un coşmar!”

Kara trase adânc aer în piept şi încercă să-şi domolească emoţiile care păreau că o vor doborî dintr-o clipă în alta.

Şi-atunci auzi.

Vocea lui Lindsay, clară de parcă ar fi fost în aceeaşi cameră.

„Vino şi găseşte-mă, mamă. Vino şi salvează-mă! Te rog!”

Kara deschise ochii brusc. Se aştepta s-o vadă pe Lindsay lângă ea, dar nu văzu decât resturile de la priveghi.

Veiozele erau încă aprinse, chiar dacă afară apăruseră zorile, iar Patrick Shields îngenunchease în faţa ei cu o ceaşcă de ceai fierbinte.

— Lindsay trăieşte, Patrick, şopti Kara.

El îi duse ceaşca la buze şi o ţinu strâns cât ea reuşi să înghită o sorbitură, după care o aşeză pe măsuţă.

— Lindsay trăieşte.

— Sunt sigur de asta, spuse Patrick încet, înlăturându-i cu blândeţe o şuviţă de pe frunte. Şi sunt convins că o vom găsi.

În tăcerea care se lăsă, fiecare din ei conştientiză cumplitul adevăr ce rămăsese nerostit de când se trezise Kara. Moartea lui Steve plutea deasupra celor doi ca un

giulgiu.

Capitolul 38

„Sunt foarte bun în ceea ce fac. Probabil mai bun decât oricine, însă, pe de altă parte, nimeni altcineva nu-mi cunoaşte activitatea şi aşa va rămâne, tocmai pentru că sunt atât de bun.

Vizionarea publică a mers bine, chiar dacă a fost o zi de sâmbătă. Mă pregătisem perfect şi m-am strecurat în casă la fel de silenţios şi de invizibil ca şi atmosfera de sărăcie care învăluia împrejurimile. Diferenţa este, desigur, că în timp ce eu am perceput aerul de sărăcie, sunt convins că pe mine nu m-a băgat nimeni în seamă.

Sau cel puţin n-a observat pericolul reprezentat de prezenţa mea.

Interiorul casei s-a dovedit, aşa cum m-am aşteptat, o mică vilă drăguţă în care la un moment dat a domnit dragostea, dar care s-a coşcovit în timp şi a căpătat aspectul locuinţelor lăsate în paragină. Am simţit imediat că cineva renunţase definitiv la ea.

Poate că cineva renunţase la dragoste, iar eu am atâta iubire de oferit.

Dormitorul aparţinea unei femei încântătoare, exact genul la care am visat dintotdeauna. Un tapet minunat, prin excelenţă feminin, acoperea pereţii, iar tavanul fusese zugrăvit în culoarea piersicii pârguite.

O nuanţă pe care mi-o aduc aminte foarte bine.

Chiar dacă toată viaţa ei fusese împachetată în cutiile aşezate una peste alta lângă perete, aveam senzaţia că o cunosc de când lumea.

Dulapurile din bucătărie erau aproape goale şi puţinul care mai rămăsese în ele se compunea din conserve cu o mâncare pe care oamenii din vecinătate o

consumau în mod obişnuit. Ce păcat! Hrana este atât de importantă pentru activitatea sănătoasă a creierului şi, poate, dacă ar mânca mai bine, ar duce şi nişte vieţi mai împlinite.

Dar să nu filosofez prea mult...

Sărăcia gospodăriei nu mi-a înrăutăţit deloc starea de spirit; dimpotrivă, ea mi-a confirmat faptul că această femeie va constitui completarea perfectă a micului meu tablou. Ştiind că zilele până când va deveni a mea vor fi greu de suportat fără un mic suvenir care să-mi amintească de ea, mi-am strecurat în buzunar o fotografie de familie de pe noptieră.

Şi-atunci am început să-mi pun planul în aplicare.

Între aventură şi neglijenţă există o graniţă subţire. Când am parcat săptămâna trecută în faţa casei am comis o greşeală de neiertat, dar, după ce astăzi am examinat casa mai atent în compania altor zece persoane (agenţii, unul mai ineficient decât altul, iar clienţii din ce în ce mai nepăsători) m-am angajat într-o conversaţie obişnuită cu agentul care se ocupa de vizionare, care – sunt absolut convins – m-a uitat după numai cinci minute. N-am nici cel mai mic dubiu că agentul nu-şi va mai aminti nici discuţia, nici înfăţişarea mea. Totuşi, întâlnirea mi-a oferit o infuzie de adrenalină, aşa cum se întâmplă de fiecare dată când mă joc cu oamenii care au impresia că mă manipulează.

Ţinând în mână listele lui cu oferte, am încuviinţat constant din cap de parcă aş fi fost interesat de spusele lui. După ce şi-a deşertat întregul sac de platitudini şi aberaţii, am coborât la subsol, unde am descoperit o ascunzătoare ideală în spatele unui şifonier vechi. Am testat nişa, stând în spatele şifonierului timp de două ore şi am ascultat conversaţiile tuturor celor care au intrat şi au ieşit. După ce în casă s-a lăsat tăcerea şi agentul a venit ca să verifice că totul era încuiat – fără să catadicsească să se uite şi în

spatele şifonierului – mi-am închis ochii şi am respirat adânc. Am rămas liniştit, temperându-mi nerăbdarea, şi m-am pus pe aşteptat.”

Capitolul 39

Ellen Fine îşi trase mai bine puloverul peste umeri şi-şi privi ceasul pentru a mia oară. În sfârşit. Slavă Domnului, se făcuse ora patru.

Vizionarea publică se terminase, aşa că ea şi cu Emily se puteau duce acasă. Rick Mancuso, care venise imediat după prânz să aranjeze vizionarea, reamintindu-i lui Ellen de sentimentul ciudat pe care-l trăise când el o privise lung pe Emily în ziua negocierii acordului de listare, trebuia să fi plecat demult. Aproape că se răzgândise să mai continue colaborarea cu el, dar când bărbatul apăruse cu panourile exact în ziua în care promisese, ajunse la concluzia că numai paranoia ei e de vină.

Bărbatul era un agent imobiliar şi nu un pedofil, iar ea trebuia să înceteze să mai vadă monştri ce stau la pândă în spatele fiecărui bărbat pe care îl întâlnea.

Totuşi, se bucurase că putuse astfel să plece cu Emily în parc şi, timp de o jumătate de oră, s-a simţit liniştită. Apoi însă, cerul s-a întunecat, şi ea a început să se îngrijoreze că va ploua, iar ele nu îşi luaseră pardesiele.

Temerile ei se dovediseră neîntemeiate; nu plouase, iar Emily se jucase fericită. În vremea asta, fusese atât de concentrată să-şi supravegheze fiica, încât nu reuşise să citească niciun rând din cartea pe care o adusese cu ea, cu toate că după-amiaza părea să nu se mai termine. Într-un târziu, aşezase semnul de carte în acelaşi loc în care se aflase la început şi îşi dăduse seama că s-ar putea să fie pentru ultima dată când ea şi Emily veneau în parc.

Îşi pusese cartea în geantă şi se îndreptase spre fetiţa, care se dădea într-un carusel împreună cu alţi copii, care veniseră însoţiţi de taţii lor. La fel ca şi tatăl lui Emily, aceştia nu prea păreau interesaţi de proprii copii.

„Dar măcar sunt aici, îşi zise în sinea ei Ellen. Măcar nu şi-au luat picioarele la spinare şi nu au dispărut ca...” Îşi întrerupse şirul gândurilor, nedorind să se lase atrasă din nou în vâltoarea furiei pe care o resimţea faţă de Danny Golden. „Danny Golden, ticălosul! Danny, lua-l-ar naiba!”

— Emily! strigase ea, alungându-l din minte pe fostul ei iubit şi strângându-şi mai bine jerseul, apărându-se de adierea răcoroasă care se iscase din senin. Hai să mergem!

Emily sărise din caruselul ce se învârtea, mersese împleticindu-se câţiva paşi, apoi alergase spre ea, roşie la faţă, încântată şi chicotind veselă. Nici măcar vorbăria fericită a fetiţei nu reuşise s-o binedispună pe mama ei la întoarcere, pe drumul spre casă.

Panoul pe care scria „De vânzare” stătea în continuare pe peluză, dar toate afişele cu „Vizionare publică” dispăruseră, iar casa era întunecată şi tăcută aşa cum spera Ellen.

Agentul care îi dădea fiori plecase cu siguranţă.

— Fugi la baie, spuse Ellen după ce descuie uşa de la intrare. Între timp, eu o să-ţi pregătesc ceva de mâncare.

Emily urcă scările în goană, iar Ellen cercetă cu privirea livingul. Nu zări niciun semn că cineva ar fi fost pe-acolo. Oare asta însemna că nimeni nu venise la vizionare? Gândul aproape că-i înmuie picioarele, pentru că odată ce se hotărâse să părăsească oraşul, voia să vândă casa cât mai repede.

În ciuda dorinţelor ei, avea să-i fie dor de mica vilă. Ea şi Emily duseseră o viaţă bună aici şi era singurul

cămin pe care-l cunoscuse fiica ei. „Oh, lasă prostiile, îşi spuse în gând. E prea târziu. Nu ne-o mai putem permite şi vor mai fi şi alte căsuţe drăguţe în viitor. Chiar mai încântătoare decât asta.” Alungându-şi cu fermitate accesul de sentimentalism, urcă la etaj ca să-şi schimbe hainele.

După ce-şi scoase blugii şi-şi trase pe ea o pereche de pantaloni de trening, observă că fotografia înrămată, ce-o înfăţişa pe ea alături de Emily pe acoperişului Empire State Building, nu se mai afla la locul ei pe noptieră. Toate celelalte fotografii fuseseră împachetate în cutiile ce urmau să fie expediate spre casa părinţilor ei din Missouri, dar pe aceasta o păstrase în mod special afară, pe de-o parte pentru că dormitorul să nu arate ca şi cum s-ar afla pe punctul de a fi abandonat, dar pe de altă parte pentru că era poza ei preferată şi îi plăcea s-o privească în fiecare dimineaţă când se trezea şi în fiecare seară înainte de a stinge veioza.

— Iubito? strigă ea.

Emily se învârtea prin dormitor, gata să intre în baie, îmbrăcată doar cu o pereche de chiloţei Power Puff Girls.

— Ai luat tu cumva fotografia care era la mine pe noptieră?

Emily scutură din cap.

— Bine, oftă Ellen, încruntându-se şi gândindu-se că poate fotografia căzuse după noptieră. Mai bine du-te şi dă drumul la apă în cadă. Şi nu uita să te speli pe cap, adăugă ea, în timp ce Emily se îndrepta spre baie.

Ellen aşteptă până când auzi susurul apei înainte să verifice locul cu pricina.

Nici urmă de fotografie.

Ciudat.

Putea să jure că o văzuse de dimineaţă pe noptieră. Îşi aminti chiar că îi făcuse cu ochiul lui Emily, când

scotocea după un sutien curat în sertarul de sus.

Şi nici nu-şi aducea aminte să o fi pus în vreuna dintre cutii. Dar poate că se înşela – *obligatoriu* se înşela, altfel nu s-ar fi explicat dispariţia pozei.

Ellen se trezi pentru a nu ştiu câta oară că-şi doreşte ca procesul mutării să se fi încheiat deja. Însă, dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, ceea ce ar fi vrut cu adevărat era ca totul să fie ca la început.

Adică, Danny să fie alături de ea şi să trăiască împreună ca o familie.

Atunci, din adâncurile memoriei, răzbătură cuvintele mamei ei. „El nu e genul care să fie şi un tată bun.”

„Îţi mulţumesc că mi-ai spus, mamă.”

Avusese dreptate. La scurt timp după naşterea lui Emily, Danny şi-a luat geaca de piele şi rucsacul lui sport, după care s-a mutat la o prietenă de a cărei existenţă Ellen habar n-avea.

„Las-o moartă, Ellen.”

Auzind bălăcitul apei şi scârţâitul răţuştei de cauciuc a lui Emily, fapt care-i spunea că totul e în regulă în baie, îşi îndreptă atenţia spre prepararea cinei. Uitând de fotografia lipsă, coborî în bucătărie, unde aproape totul fusese deja strâns. Păstrase doar două pahare, două farfurii, două cuţite mici, două furculiţe, o tigaie obişnuită şi un cuţit mare.

Lucruri esenţiale.

Luă ultimii doi cartofi din frigider, o ceapă şi câteva ouă, hotărâtă să încropească o mâncare cât de cât comestibilă.

Aprinse televizorul din living ca să audă ştirile şi se apucă să cureţe cartofii de coajă. Starea ei de spirit nu se îmbunătăţi defel şi puţina energie pe care o mai avea începu să se risipească.

O mamă singură.

Care se mută înapoi la părinţi.

Care face bagaje.

Care e pe punctul de a pleca.

Care a eşuat.

Şi care acum gătea doi cartofi, o ceapă şi nişte ouă pentru cină. Prea greu de suportat.

Închise ochii pentru un moment şi se sprijini de marginea chiuvetei.

„Rezolvă lucrurile pe rând, îşi spuse ea. Unul câte unul. Şi totul va trece.”

Brusc, cuvintele ce se auzeau dinspre televizor îi pătrunseră în minte.

— Cercetările continuă pentru găsirea elevei de la liceul din Camden Green, Lindsay Marshall, anunţă reportera.

Ellen se întoarse să privească ecranul şi văzu imaginea unei adolescente drăguţe cu părul blond.

— Lindsay a dispărut cu aproape două săptămâni în urmă după o vizionare publică…

„După o vizionare publică!”

Nici măcar asta nu mai era sigură în ziua de astăzi.

Îi veni din nou în minte fotografia pe care nu o mai găsise.

„Fotografia lui Emily!”

Ellen se năpusti afară din bucătărie, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Emily? Emily!

Niciun răspuns.

Alergă prin living, trecând peste cutiile îngrămădite şi urcă treptele câte două.

— Emily!

Nici acum nu primi vreun răspuns.

Capitolul 40

Uşa de la baie se trânti cu putere de perete când Ellen se repezi înăuntru, dar femeia ignoră atât zgomotul, cât şi gaura pe care o lăsă clanţa în ipsos.

Cada era încă plină, iar răţuşca de cauciuc încă mai plutea pe apă.

Însă fiica ei dispăruse.

Panica i se înfipse în gât ca o gheară şi, pentru un moment, se simţi complet paralizată. Imediat însă ţipă din toate puterile:

— Emily!

Nimic.

Pentru că gândul la fotografia rătăcită o chinuia din ce în ce mai rău, Ellen se răsuci pe călcâie şi se repezi spre dormitorul lui Emily.

— Emily, unde eşti? strigă, auzindu-şi tremurul din voce.

„Se ascunde, încercă ea să se liniştească. Sigur se ascunde!” Dar o privire iute aruncată în dulapul fiicei ei şi sub pat o sperie şi mai tare.

Pe Emily parcă o înghiţise pământul.

Acum îi treceau prin minte tot felul de nenorociri care i se puteau întâmpla fetei, şi gândul că Danny – nenorocitul ăla de Danny Golden – se întorsese ca să-şi ia fiica o îngrozea teribil. Peste toate astea se adăugau fotografia care lipsea şi reportajul văzut cu câteva minute în urmă despre adolescenta care dispăruse de acasă după vizionarea publică.

Să se fi ascuns vreun maniac în casă?

Sau poate chiar agentul acela ciudat? Îşi aminti de felul straniu în care o privise Rick Mancuso pe Emily cu câteva zile în urmă.

Iar ea nici măcar nu cercetase clădirea ca să se asigure că totul e în regulă atunci când venise acasă cu

Emily. Se uitase doar prin living şi o lăsase pe fetiţă să facă baie, în timp ce ea coborâse să pregătească cina.

Era vina ei. Dacă Emily păţise ceva rău era numai din vina ei!

O proastă! Fusese o proastă, o proastă!

Ieşind din dormitorul lui Emily, Ellen intră în camera ei, împingând uşa cu şi mai multă forţă.

— Emily! urlă ea. Te rog, Dumnezeule, te rog! Emily, unde eşti?

Chiar atunci, uşa de la dulap se deschise, şi Emily sări în faţa mamei ei, goală puşcă.

Goală puşcă şi chicotind.

— Surpriză! strigă ea cu un rânjet până la urechi.

Panica i se topi ca prin minune, iar Ellen căzu în genunchi, îmbrăţişându-şi strâns fetiţa.

— M-ai speriat de moarte, rosti ea, abia reuşind să-şi tempereze mânia din voce.

Apoi însă, cele două amintiri care îi stârniseră groaza în suflet îi reveniră în minte.

— Îmbracă-te şi pune-ţi şi haina pe tine, zise ea.

Emily o privi confuză.

— Ce?

— Exact cum ai auzit, spuse Ellen, străduindu-se să nu-i transmită şi fiicei ei spaima care o chinuia.

— De ce?

— Tu fă exact cum ţi-am zis, bine?

Ducând-o pe Emily în camera ei, apucă primele haine care îi picară în mână, o ajută pe fetiţă să le tragă pe ea, apoi îi puse pe deasupra şi micul pardesiu roz. Haina ei de ploaie se găsea în cuierul de la intrare.

Luând-o pe Emily în braţe, Ellen coborî scările în goană, cuprinsă de nevoia subită de a ieşi din casă.

Să iasă până când cineva va putea controla casa şi va stabili că e sigură.

Îmbrăcă repede pardesiul, îşi smulse geanta din cui, dar îşi aminti că lăsase aragazul aprins.

Cu Emily într-o mână şi cu geanta în cealaltă, se strecură prin labirintul de cutii din bucătărie, moşmondi câteva secunde, apoi reuşi să închidă ochiul care ardea. Se întoarse şi mai cercetă pentru ultima oară încăperea…

Cuţitul pe care ea îl folosise să cureţe cartofii de coajă nu se mai găsea pe chiuvetă.

Un nou val de panică aproape că o sufoca.

— *Haide*, spuse ea, răsucindu-se şi alergând înnebunită să iasă.

Se uită în stânga şi-n dreapta, apoi se îndreptă spre casa lui Ralph Larson, vecinul lor. Prea târziu observă însă că draperiile lui erau trase şi îşi aduse aminte că bărbatul plecase în vizită la fiica lui.

Apăsă totuşi soneria şi ciocăni la uşă.

Simţind frica mamei, Emily începu să plângă.

— Şşşşş, încercă Ellen s-o liniştească. Gata.

— Ce s-a întâmplat? suspină fata. Eu am vrut doar să te păcălesc, mami!

— Nu-i nimic, o linişti Ellen. Nu s-a întâmplat nimic.

Însă tremurul din voce o dădu de gol.

— Nu-i adevărat.

Emily se puse şi mai tare pe hohotit, agăţându-se de gâtul mamei sale.

— Mami, mi-e frică!

— Şşşş, o mângâie Ellen pe păr, după care apăsă soneria încă o dată. Niciun răspuns.

„*La dracu. La dracu, la dracu, la dracu*.”

Plecând de pe veranda lui Ralph Larson, Ellen traversă grădina până la casa următoare, trăgând-o pe Emily după ea. Nu-i cunoştea pe cei care locuiau acolo, dar întotdeauna i se păruseră nişte oameni drăguţi.

Cu siguranţă că o vor ajuta.

O vor ajuta dacă vor fi acasă.
Rugându-se în tăcere, apăsă soneria.

Capitolul 41

Preţ de o clipă, Kara nu fu prea convinsă că va avea puterea să parcurgă drumul de la uşa lui Claire Sollinger până la Mercedesul lui Patrick Shields, chiar dacă maşina fusese parcată în faţa casei, la numai cinci metri distanţă. Se simţea sleită de puteri; atât trupul, cât şi mintea ei parcă îşi consumaseră toată energia. Senzaţia, oricât de rea ar fi fost, era totuşi preferabilă depresiei – un sentiment de deznădejde absolută, de disperare inimaginabilă – care o paralizase timp de o săptămână întreagă.

Durerea îi învinsese până şi dorinţa de a mai discuta cu Patrick şi Claire, care insistaseră ca ea să se mute în casa lui Claire până când va fi în stare să aibă singură grijă de propria persoană.

— O să luăm câteva lucruri de-ale Karei şi ne întoarcem în mai puţin de o oră, îl auzi pe Patrick adresându-se lui Claire.

Bărbatul aşează un dosar pe bancheta din spate, urcă la volan, înconjură rondul încet şi porni spre casa Karei.

— Am aranjat ca înmormântarea să aibă loc la Summers Funeral Home, spuse el când casa lui Claire dispăru din raza lor vizuală. Am ales o urnă normală – drăguţă, dar nu foarte scumpă – şi a rămas să stabilim desfăşurarea funeraliilor lui Steve în funcţie de dorinţa ta.

O privi cu colţul ochiului.

— Şi din câte bănuiesc eu, tu ai vrea să amânăm acest moment la nesfârşit, corect?

Kara inspiră adânc, oftă şi apoi încuviinţă din cap. Patrick dovedise şi de data asta că ştie exact ce simte ea.

— Şi în niciun caz înainte de a se întoarce Lindsay acasă, adăugă femeia.

Un hohot de plâns i se ridică în gât: simpla menţionare a cuvintelor „funeralii” şi „urnă” îi umpluse ochii de lacrimi usturătoare. Cum de mai avea putere? Săptămâna care trecuse nu făcuse altceva decât să plângă. N-ar fi trebuit să rămână fără lacrimi până acum? Era deshidratată, iar ochii i se umflaseră şi o dureau. Cu toate acestea, imaginile i se înceţoşară în faţa ochilor din cauza lacrimilor ce păreau că n-o să sece niciodată.

— O să-ţi dau un cec când vom ajunge acasă, spuse ea, hotărâtă să reziste valului de suspine ce riscă să o copleşească din nou.

— Nicio grabă, zise Patrick. Dar sunt o mulţime de alte lucruri de care trebuie să ne ocupăm. Testamentul lui Steve, asigurarea lui de viaţă...

— Biroul lui Steve e plin de avocaţi, îl întrerupse Kara. Pot aranja ei toate astea.

Patrick rămase tăcut tot restul drumului, în timp ce Kara se uita pe geam fără să vadă ceva.

Când parcară în faţa casei, clădirea arăta exact ca în urmă cu o săptămână, când Claire şi Patrick o luaseră cu forţa de acolo. Dar cum putea să mai arate casa la fel, când lumea ei se schimbase iremediabil?

Acesta era şi răspunsul – numai lumea ei se schimbase. Ceilalţi abia dacă observaseră ce i se întâmplase.

Patrick trase frâna de mână, opri motorul, ridică dosarul de pe banchetă, apoi ocoli maşina şi deschise portiera de pe partea ei. O ajută să coboare din maşină, iar Kara se clătină nesigură pe picioare, întrebându-se dacă o să cadă. Apoi, exact înainte ca genunchii să-i cedeze, se îmbărbătă şi se îndreptă spre uşa de la intrare.

Patrick o apucă de cot, îi luă cheile şi descuie uşa.

Conducând-o cu blândeţe înăuntru, o aşează pe canapea.

Canapeaua pe care n-o mai văzuse şi nici n-o mai atinsese din seara în care aflase că soţul ei murise. Se lăsă cu grijă pe ea, de parcă aceasta se pregătea să mai ofere o nouă lovitură sufletului ei deja sfâşiat.

— O să fac nişte ceai, spuse Patrick, mutând mai aproape de ea o cutie cu şerveţele.

Kara clătină din cap şi, în timp ce Patrick începu să se agite prin bucătărie, ochii ei se fixară asupra dosarului verde pe care el îl lăsase pe măsuţa de cafea.

Într-un loc pe care privirea ei nu-l putea evita.

Timp de un minut se holbă la literele aurite gravate pe coperta exterioară a dosarului: Summers Funeral Home.

Ciudat nume pentru o casă de pompe funebre. N-ar fi fost mai potrivit „Winters”[3]? Şi în ce condiţii o alesese? Nu-şi mai amintea.

Poate că nu ea fusese cea care hotărâse; poate că Patrick sau Claire aleseseră.

Patrick şi Claire.

Cu două săptămâni în urmă, pe Claire o considera mai degrabă o cunoştinţă, decât o prietenă, iar pe Patrick abia dacă-l ştia din vedere şi mai mult din cauza nenorocirii care i se întâmplase şi nu pentru că era fratele lui Claire. Însă Claire o primise în casa ei cu braţele deschise, iar Patrick se purta cu ea de parcă i-ar fi fost o soră bună. Fără ei, nu-şi putea închipui cum s-ar fi descurcat în ultimele zile.

„Şi fără Lindsay.”

Fata era cea care o ţinuse în viaţă. Se agăţase de speranţa – nu, de *certitudinea* – că Lindsay trăieşte şi că are nevoie de ea. Când va veni în sfârşit acasă şi va afla că tatăl ei…

---

3 Joc de cuvinte, summer – vară, winter – iarnă (n. tr.).

Kara tresări sub greutatea acestei viziuni dureroase şi îşi alungă repede din minte o astfel de imagine. O să se descurce. Împreună vor descoperi o modalitate de a-şi reconstrui vieţile.

„Când o va găsi pe Lindsay."

Dar cum avea s-o găsească pe Lindsay dacă ea continua să stea ca o legumă, lăsându-i pe Patrick şi pe Claire să aibă grijă de ea?

— Poftim, spuse Patrick, aşezând pe o tavă o ceaşcă aburindă cu ceai de muşeţel.

Luă loc lângă Kara şi suflă în propriul ceai. Femeia nu-l băgă în seamă, holbându-se la şezlongul preferat al lui Steve.

Şezlongul în care el nu va mai sta niciodată.

Cum de era posibil aşa ceva?

Şi, deşi nu-i venea a crede, acesta era adevărul.

Brusc, pe măsură ce realitatea celor petrecute o izbi cu putere chiar în casa ei – casă care păstra spiritul şi energia lui Steve – începu să-şi vină în fire. Îndreptându-se de spate, Kara se întinse după ceaşcă, sorbi ceaiul care fusese îndulcit cu o cantitate perfectă de miere şi simţi cum iese din starea aceea letargică.

— Nici nu ştiu de unde să încep, murmură ea, fără să-şi dea seama că vorbeşte cu voce tare. Sunt atât de multe lucruri de făcut.

— Lasă-i o vreme pe ceilalţi să te ajute, rosti Patrick blând.

Kara se întoarse spre el.

— Nu pot. Trebuie să mă ocup chiar eu.

Patrick dădu să zică ceva, dar Kara scutură din cap.

— Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut, Patrick, tu şi Claire. Habar n-aveţi ce mult a însemnat pentru mine.

El îi strânse mâna încurajator.

— Faptul că te-am ajutat pe tine m-a ajutat şi pe

mine, recunoscu bărbatul.

Kara îl aprobă înţelegătoare, ştiind cum are de gând să procedeze de aici înainte.

— Nu mă mai întorc la Claire în noaptea asta, spuse ea. A venit vremea să mă întorc la treabă. Lindsay are nevoie de mine.

— Poate peste câteva zile, se împotrivi Patrick. Dar nu în seara asta. E prea curând. Haide să strângem câteva lucruri şi să ne întoarcem la Claire, unde te poţi odihni.

Kara simţi cum prinde tot mai mult puteri, iar hotărârea ei se întăreşte.

— Nu, se opuse ea. E timpul să fac faţă. Dacă nu mă apuc s-o caut din nou pe Lindsay, nimeni n-o va face. Ştiu că poliţia crede că ea a fugit de acasă, dar mai ştiu şi că nu e cu putinţă una ca asta. E undeva acolo, Patrick, şi se bazează pe mine, iar eu trebuie s-o găsesc. *Trebuie*!

Îşi ridică privirea spre el, aşteptându-se să descopere îndoiala în ochii lui şi fiind pregătită să-l contrazică. Dar el se mulţumi să clatine din cap a încuviinţare.

— Dacă tu aşa îţi doreşti, atunci am să te sprijin cât voi putea.

— Nu e nevoie, rosti Kara încet. Ai făcut mai multe decât s-ar fi aşteptat oricine.

— Dar nu ne vom opri până când n-o vom găsi pe Lindsay.

Se priviră în ochi, iar Kara începu deja să pună la cale un plan de bătaie.

Ellen se uita năucită la insignele prinse de cămăşile poliţiştilor. O'Reilly şi Murphy, ca nişte personaje dintr-un serial vechi şi ieftin de televiziune. Poliţişti irlandezi care-i zâmbeau şi o asigurau că totul e în regulă. Dar nu era nimic în regulă – fotografia lui Emily dispăruse din casă şi la fel şi cuţitul pe care-l lăsase pe chiuveta din bucătărie

când alergase la etaj să vadă ce-i cu Emily. Fiica ei stătea acum pe podeaua soţilor Sanchez, urmărind o emisiune la televizor sub privirea vigilentă a Angelei Sanchez, în timp ce Ellen se afla chiar în faţa casei ei împreună cu Ramon Sanchez şi doi poliţişti pe nume O'Reilly şi Murphy.

— În fond n-aţi auzit nimic, nu? o întrebă O'Reilly în timp ce se apropiau de uşa din faţă.

— Nu trebuia să aud ceva anume, repetă ea pentru a suta oară. Cuţitul era acolo când am urcat la etaj şi dispăruse când am coborât.

Îl fixă pe ofiţer cu o privire rece.

— Ceea ce înseamnă că a fost luat de cineva, prin urmare, la mine în casă se găseşte un necunoscut.

— Bine, rosti O'Reilly pe un ton care sugera clar că nu înghite povestea lui Ellen. Dumneavoastră şi domnul Sanchez rămâneţi aici, iar eu şi Murphy o să aruncăm o privire înăuntru.

Apoi vorbi încet în microfonul prins pe umăr.

— Intrăm.

Uşa nu era încuiată – pe Ellen o surprinse până şi faptul că era închisă, având în vedere graba cu care părăsiseră casa cu o jumătate de oră în urmă. În timp ce ea şi Ramon aşteptau pe peluza din faţă, cei doi poliţişti flancară uşa de ambele părţi, iar O'Reilly o lovi puternic cu piciorul, deschizând-o larg.

Iarăşi o scenă de film ieftin. Ce-or fi crezut? Că de dincolo va porni o rafală de gloanţe? Pentru o clipă, Ellen de-abia se abţinu să nu izbucnească în râs. Dar când bărbaţii se făcură nevăzuţi în interiorul casei, nevoia de a râde se risipi.

Secundele se transformară în minute.

De două ori observă nişte umbre în ferestrele de la etaj şi de fiecare dată inima îi bătu mai repede, dar se potoli iute când înţelese că sunt doar ofiţerii care-şi făceau

datoria.

După o vreme, O'Reilly apăru în prag.

— Vreţi să veniţi puţin, doamnă Fine?

Însoţită şi de Ramon, Ellen traversă mica verandă şi intră în casă.

— Ce părere aveţi? întrebă ofiţerul. Vedeţi vreo diferenţă?

Ellen se uită de jur împrejurul camerei aproape goale, în care nu se mai găseau decât cutiile stivuite lângă perete. De unde să ştie ea dacă era ceva diferit? Dacă n-ar fi împachetat nimic, dacă locuinţa ei ar fi fost ca înainte...

Înainte.

Se scutură de gândurile negre. Ce se întâmplase înainte nu mai conta. Acum nu mai avea importanţă decât viaţa pe care o va duce peste o săptămână, peste o lună, peste un an.

— Mi se pare la fel, oftă ea.

— Şi nu e nimeni aici, o linişti O'Reilly. Nici sus şi nici în pivniţă.

— Dar cuţitul, protestă Ellen. Şi...

— Cuţitul ăsta cumva?

Vorbise celălalt poliţist, Murphy. Ellen se întoarse spre el şi când zări ce ţine acesta în mână, se simţi ca o idioată.

— Unde era? întrebă ea gâfâit. Unde l-aţi găsit?

— Pe podeaua de la bucătărie, replică Murphy. În spaţiul acela strâmt chiar de sub blatul unde găteaţi. Probabil că l-aţi scăpat când v-aţi dus la etaj.

Ellen luă cuţitul, examinându-l cu atenţie, parte din ea dorindu-şi să fie cuţitul respectiv, parte din ea însă dorindu-şi să fie vorba de un altul pentru a scăpa de ruşine. Din păcate, era acelaşi cuţit pe care-l folosise, şi sângele i se urcă în obraji de atâta stânjeneală.

— Am verificat şi la subsol şi totul e în regulă. Nu e

nimeni acolo. În casă nu e nimeni.

Ellen oftă.

— Bine. Se pare că v-am făcut să pierdeţi timpul.

— Nicio problemă, o asigură O'Reilly. Dacă nu ne-aţi fi dat telefon, probabil că eu şi Murphy am fi mâncat nişte gogoşi în plus, care nu sunt deloc recomandabile pentru niciunul din noi.

Ellen încuviinţă din cap distrată, de-abia auzindu-i cuvintele. Cum de fusese atât de proastă? Cu siguranţă împachetase şi fotografia şi uitase de ea, iar cuţitul îl scăpase pur şi simplu! De ce naiba nu-l căutase mai întâi?

— Oricum, continuă O'Reilly, o să scriu un raport şi dacă mai aveţi probleme, vă rog să ne sunaţi, da?

Ellen de-abia îngăimă un „bine” şi îi conduse la uşă.

— Îi dau telefon Angelei s-o aducă pe Emily acasă, spuse Ramon Sanchez după ce închise uşa în urma celor doi poliţişti.

— Nu e nevoie, replică Ellen, merg eu până acolo. Mă simt ca o idioată!

— Ai procedat exact aşa cum trebuie, îi zise Ramon. Şi nu pleci nicăieri. O să aştept aici cu tine, iar Angela o va aduce pe Emily. Sau, dacă vreţi, puteţi rămâne amândouă la noi în noaptea asta.

Ellen scutură din cap.

— Şi-aşa aţi făcut destule pentru noi. O să ne descurcăm.

Dar zece minute mai târziu, când ea şi Emily rămaseră din nou singure, se întrebă dacă nu luase o decizie greşită. Ceva nu era în regulă.

Vocea subţirică a fetiţei îi întrerupse gândurile.

— Mami?

— Mmmm?

Emily încă mai sorbea din sucul pe care i-l dăduse doamna Sanchez, privind-o în acelaşi timp cu ochii mari.

— Dormi cu mine în patul meu în noaptea asta?

— Vino-aici.

Ellen se trânti pe canapea şi o săltă pe Emily în poala ei, înconjurând-o cu braţele. „O să fie bine, îşi spuse în sinea ei. Mai sunt doar câteva zile şi după aia vom pleca din casa asta şi din oraşul ăsta şi ne vom duce în Missouri.”

— Ce-ai zice dacă ai dormi tu la mine în pat?

Emily începu să se zbată nerăbdătoare, iar Ellen o lăsă în pace. Fetiţa se aşeză în faţa ei, sorbi zgomotos ultimele picături de suc şi îi întinse apoi cutia goală.

— Mi-e foame, anunţă ea, iar Ellen îşi dădu seama că uitase de cină. Iar acum era prea târziu ca să se mai apuce de prăjit cartofii.

— Ce părere ai de nişte unt de alune şi jeleu? întrebă ea.

Da!

Emily sări de câteva ori încântată, bătând din palme.

— Şi după aia o să dorm cu tine diseară ca să nu-ţi mai fie frică!

— Unt de alune şi jeleu atunci, spuse Ellen, ridicându-se în picioare şi alungându-şi temerile din suflet.

Dacă Emily putea fi atât de bucuroasă pentru un simplu sandvici, atunci nici ea nu se va lăsa mai prejos. Şi dacă nu înceta cu spaimele alea, Emily se putea molipsi şi ea şi vor sfârşi prin a tremura amândouă exact ca jeleul pe care urma să-l întindă pe pâinea ce o aştepta în bucătărie.

Pentru că Emily plecase deja, femeia o urmă imediat. În timp ce prepara sandviciurile, se trezi că-i vine în minte din nou fotografia lipsă.

Fusese pe noptieră dimineaţă. Putea să jure.

Iar acum dispăruse.

Capitolul 42

Uşa de la intrare nu voia să se închidă!

Oricât de tare o împingea, aceasta se deschidea din nou.

Doar încercase de atâtea ori... de ce naiba nu mergea? Trânti ferm uşa grea de lemn şi auzi declicul yalei.

Poate că acum reuşise.

Dar chiar când Ellen se întoarse cu spatele, uşa se deschise larg cu un scârţâit.

Repetă mişcările din nou, numai că acum puse şi siguranţa.

Da! Înainte uitase de siguranţă.

Ce simplu!

Roti butonul metalic de două ori şi, în sfârşit, se relaxă.

Dar, după ce-i întoarse spatele, scârţâitul reveni şi un curent de aer rece o izbi în ceafă.

Îşi răsuci încet capul, dar nu mai văzu uşa, ci întunericul ce domnea afară şi în care se ascundea pericolul.

Un întuneric ce o voia pe Emily.

Dar ea nu va permite aşa ceva! Indiferent de răul care pândea, indiferent de pericolul ascuns în faldurile nopţii, nimeni şi nimic nu i-o va lua pe Emily.

Nu fetiţa ei!

„Nu!”

Puterea cuvântului fu suficientă ca s-o trezească din somn şi pentru o secundă rămase nemişcată, cu inima bătându-i nebuneşte şi sudoarea curgându-i în valuri pe trup.

De afară pătrundea zgomotul vântului care bătea cu furie, dar nu asta o trezise. Nu, era vorba de altceva.

O uşă.

Uşa care nu voia să se închidă în visul ei!

Asta să fi fost? Asta auzise? Sunetul unei uşi?

Şi-atunci percepu acelaşi zgomot din nou.

Un scârţâit şi o lovitură. Un obiect luat pe sus de vânt?

Sau venea de jos?

Dând la o parte aşternuturile şi mişcându-se cu grijă ca să n-o trezească pe Emily, care dormea adânc lângă ea, Ellen trase pătura peste fetiţă.

Podeaua era rece sub picioarele ei goale, dar se furişă afară din dormitor, ignorând frigul.

Închise uşa în urma ei cu multă precauţie.

În capul scărilor, Ellen se opri şi ascultă din nou. Vântul se înteţise şi ploaia începuse să răpăie pe acoperiş.

Asta auzise? Vântul şi ploaia?

Sunetul îşi făcu simţită iarăşi prezenţa şi nu venea deloc dinspre acoperiş.

Ci de undeva de la parter.

Din bucătărie?

Coborî treptele ca o năluc㠄, traversă livingul întunecat şi se opri cu urechile ciulite.

Nimic.

Intră în bucătărie şi aprinse lumina.

Untul de alune se afla în continuare pe blatul pe care-l lăsase. Cuţitul – pe care se mai zăreau încă urmele de jeleu – era în chiuvetă, iar cartofii în tigaia de pe aragaz. Nu spălase paharele din care băuseră lapte; când terminaseră de mâncat, se simţise prea epuizată ca să se mai ocupe de vasele murdare.

Poate le va spăla acum.

Porni spre chiuvetă, apoi îngheţă.

Zgomotul!

Venea dinspre pivniţă. Dar nu o asiguraseră O'Reilly şi Murphy că totul e în regulă acolo jos?

Şovăi, pentru că o parte din ea îi porunci să urce scările, să o ia pe Emily şi apoi să plece din casă. Se puteau duce din nou la familia Sanchez şi să accepte oferta lui Ramon de a înnopta acolo.

Numai că acum era ora două dimineaţa, şi Ramon ar insista să sune la poliţie, iar ea ar părea iarăşi o idioată.

Poate că ar fi cel mai bine să se culce la loc.

Bum!

Tresări la auzul zgomotului şi nevoia de a o înşfăca pe Emily şi de a fugi apoi din casă deveni irezistibilă. Se întoarse, făcu un pas spre uşa livingului, când surprinse iarăşi sunetul.

Bum!

Acum ştia ce e! Una dintre micile ferestre care se deschideau spre cele trei luminatoare din jurul pivniţei! Cu certitudine asta era.

Deschise uşa de la pivniţă, simţi curentul de aer şi îi înjură printre dinţi pe O'Reilly şi pe Murphy.

„Pivniţa e în regulă, pe dracu'!” O fereastră rămăsese deschisă şi ei nici măcar nu observaseră.

Acum se auzea foarte clar. *Scârţ, bum – scârţ, bum!* Vântul sufla în ea, deschizând-o şi închizând-o ritmic.

Tocmai când se pregătea să coboare ca să închidă fereastra, ezită puţin.

Ea nu deschisese niciodată vreuna dintre ferestrele de la subsol.

Or fi deschis-o poliţiştii?

De ce?

Poate că o verificaseră şi uitaseră să pună zăvorul.

Pe scară era întuneric beznă. Apăsă întrerupătorul, dar nu se întâmplă nimic.

Fir-ar al naibii de treabă! Trebuia să coboare până acolo pe întuneric? Habar n-avea unde pusese lanterna. Probabil că o împachetase pe undeva, alături de becurile

de rezervă, ceea ce însemna că nici măcar nu-l putea înlocui pe cel ars.

Ar trebui să se ducă înapoi în pat şi s-o lase baltă. Dar şi în pivniţă avea cutii, şi ultimul lucru care îi mai lipsea acum era ca ploaia să bată înăuntru, să le ude şi să le distrugă.

Inspirând adânc, începu să coboare treptele. Raza slabă ce venea dinspre bucătărie nu lumină decât o zonă îngustă de la capătul scărilor. Dar, oricum, era mai bine decât nimic.

Pipăi treptele una câte una, încet, confundându-se cu propria umbră, şi cu mare atenţie să nu alunece. Un picior rupt sau o gleznă luxată reprezenta un dezastru chiar mai mare decât nişte cutii distruse. Încercă să vizualizeze unde se găsea totul pe podea, astfel încât să nu calce sau să se împiedice de vreun obiect care-i trebuia. Dar mintea parcă i se golise – îşi amintea doar mormane de cutii împrăştiate peste tot.

Podeaua de beton era chiar mai rece decât parchetul din dormitor, dar ignoră frigul şi luă urma zgomotului spre colţul îndepărtat. Abia vizibilă în lumina slabă ce se strecura de la parter, zări fereastra ce se bălăngănea în bătaia vântului.

O închise şi fixă zăvorul bine.

Apoi se întoarse şi porni din nou prin labirintul de cutii, de data asta însă mult mai sigură pe ea.

Urcă treptele două câte două şi, când ajunse sus, trânti uşa cu putere în urma ei.

Gata.

Zgomotul încetase, iar ea se putea culca liniştită.

Trase adânc aer în piept, traversă bucătăria şi stinse lumina.

Apoi, prin bezna din living auzi un alt sunet.

Dar prea târziu.

Din spate, un braţ îi înconjură gâtul şi, înainte ca Ellen să apuce să ţipe, o mână îi acoperi nasul şi gura cu ceva.

Ceva moale şi umed.

Ceva care mirosea atât de rău încât îi veni să vomite.

Se zbătu din răsputeri, încercând să respire, să strige la Emily, să alerge, să lovească, să îndepărteze mâinile de pe faţa ei.

Dar prea târziu. Deja îşi pierduse răsuflarea şi, împotriva voinţei sale, inhală aburii în plămâni.

Genunchii i se înmuiară şi, cu imaginea copilului ei dormind ca un îngeraş în patul din dormitor, Ellen alunecă în braţele întunericului.

O cale de ieşire!

Trebuia să fie o cale de ieşire.

Kara gâfâia tot mai tare în timp ce alerga în picioarele goale prin tunel.

Un tunel atât de întunecat încât nu-i vedea pereţii. Dar îi putea simţi cum o înconjoară din ce în ce mai strâns. Dar unde era capătul?

Poate că nici nu exista vreunul! Poate că avea să gonească la nesfârşit prin beznă fără să ajungă undeva anume. Dar nici nu se putea întoarce şi nici nu putea să se oprească pentru că bărbatul se afla pe urmele ei. Omul în negru care o vâna. Trebuia să meargă înainte, tot înainte prin tunelul unde nu se zărea nicio lumină.

Nu putea decât să spere – *să se roage* – să găsească un capăt, şi acolo o cale de scăpare.

Brusc – aproape imposibil – tunelul se îngustă. Era şi mai mic şi mai rece. Alerga încovoiată, iar capul îi atingea tavanul. Spatele o durea îngrozitor şi muşchii erau parcă în agonie.

„Afară, îşi spuse ea. Trebuie să ies... te rog, scoate-

mă de aici…”

Tunelul deveni şi mai strâmt, iar umerii ei se zgâriau de pereţii apropiaţi.

Şi-atunci îl auzi în spate – foarte aproape de ea.

— Angel, şopti el cu un glas blând, seducător ca o adiere ce plutea deasupra unei ape. Vino la mine, îngerul meu…

— Nu! urlă ea, dar vocea îi ieşi din gât înăbuşită şi răsună stins între zidurile înguste.

Zidurile care se strângeau şi mai mult în jurul ei.

Gemând, îşi adună puterile, dar picioarele îi erau atât de grele, încât de-abia le putea mişca. Dar ce mai conta? Dacă tunelul n-avea capăt, oricum n-avea să ajungă nicăieri.

Speranţa îi pierea din suflet.

Şi avea nevoie de apă. Avea nevoie de…

Pe neaşteptate, se opri ca străfulgerată, simţind ceva în faţa ei, care-i bloca drumul.

Bărbatul? Nu! Acesta se afla tot în urmă.

Întunericul începea să se risipească şi în penumbra cenuşie o zări.

Uşa! O uşă imensă, făcută din panouri solide ca trunchiurile copacilor, legate între ele cu benzi groase de fier.

Şi un zăvor! Un zăvor pe care-l putea atinge, care se potrivea perfect în mâna ei.

Dar un zăvor care se înţepenise!

În spatele ei, bărbatul redusese şi mai mult distanţa şi răsuflarea lui fetidă îi umplu nările.

Degetele parcă îi amorţiseră tot încercând să mişte zăvorul. Panica risca să o copleşească dintr-o clipă în alta, mai ales că mâinile bărbatului se întindeau spre ea ca s-o înhaţe. Peste doar un moment degetele lui îi vor înconjura gâtul şi-atunci…

Şi-atunci reuşi!

Uşa se deschise larg şi dincolo de ea se întindea o încăpere scăldată într-o lumină atât de strălucitoare încât o orbi.

În centrul ei se vedea un obiect, pe care nu-l recunoscu imediat, deşi i se părea familiar.

Se apropie de el.

Era o masă diformă de metal din care se înălţau rotocoale subţiri de fum.

O maşină!

Asta era – resturile unei maşini distruse! Dar...

Din mijlocul grămezii fumegânde se rostogoli ceva până în dreptul picioarelor ei goale.

O minge?

Nu, nu o minge.

Un cap.

Capul lui Steve!

Deschise gura ca să ţipe, dar din gât nu-i ieşi niciun sunet. În schimb, o voce răsună în pustietatea camerei.

— N-a suferit, spuse poliţistul, aplecându-se ca să ridice capul lui Steve.

Ochii lui Steve se deschiseră chiar când capul lui ajunsese la nivelul privirii ei.

— Căsuţa pentru copii, rosti el.

Buzele lui vinete se schimonosiră într-un rânjet şi sângele i se scurse printre dinţii sparţi.

— Se joacă în căsuţa pentru copii.

Un urlet se formă în gâtul Karei şi gura ei se pregăti să-l elibereze.

Se trezi în patul ei.

Complet dezorientată, îngrozită de imaginile atât de vii ale coşmarului, Kara îşi lipi palmele de cap, parcă pentru a-şi alunga ameţeala ce pusese stăpânire pe ea. Supa de linte pe care o mâncase la cină i se ridică în gât,

aşa că se dădu iute jos din pat şi se repezi în baie, unde de-abia apucă să se aplece peste closet că şi vomă.

Se ghemui lângă toaletă, gâfâind, şi în sfârşit mintea i se mai limpezi. Îşi răcori obrajii înfierbântaţi de porţelanul rece şi rămase nemişcată câteva minute până când ultimele umbre ale visului se risipiră. Când răsuflarea îşi căpătă ritmul normal, se ridică în picioare, se apropie de chiuvetă şi dădu drumul la apă. Se spălă pe faţă, îşi clăti gura, apoi bău însetată din palmele făcute căuş. De-abia când se convinse că greaţa îi trecuse definitiv, se îndreptă de spate şi se privi în oglindă.

— N-o să supravieţuiesc, şopti ea spre reflexia din oglindă.

În capul ei se formă imediat o nouă propoziţie: „Şi de ce aş vrea?”.

Epuizată, Kara mai mult se târî până în dormitor. La televizor era o emisiune comercială. Uitase să-l oprească atunci când se băgase în pat, dar sonorul lui reuşea să mai alunge din sentimentul de pustiu ce plutea asupra întregii case.

Kara se băgă sub pătură, purtând în continuare pijamalele, halatul de baie şi perechea de papuci groşi, care nu reuşeau însă s-o protejeze împotriva certitudinii îngrozitoare că Steve nu se va mai întinde niciodată spre ea ca s-o încălzească în timpul nopţii.

N-o s-o mai frece niciodată pe spate când va face baie.

N-o va mai trage niciodată lângă trupul lui ca să-i murmure la urechi vorbe dulci.

Dacă ar mai fi existat vreun veşmânt care s-o izoleze de toate aceste gânduri, l-ar fi îmbrăcat şi pe acela, dar, din păcate, aşa ceva nu exista. Îşi strânse braţele în jurul trupului şi se lăsă copleşită de agonia teribilă a singurătăţii şi de lacrimile alinătoare.

Lacrimile erau unicele ei prietene, aşa că plânse până la epuizare.

Când ochii îi secară, amorţi din nou.

Doar un gând rămase viu: răspunsul la întrebarea pe care şi-o pusese cu ceva vreme în urmă în baie, gândindu-se la supravieţuirea ei – „Şi de ce aş vrea?”.

Datorită lui Lindsay, desigur.

Trebuia să supravieţuiască pentru fiica ei.

Şi Patrick Shields reuşise să suporte tragedia aceea oribilă.

La fel va face şi ea.

Agăţându-se de această speranţă, ridică telecomanda şi opri televizorul.

Tăcerea ce învăluia casa o înconjura din toate părţile, dar când închise ochii ştiu că măcar în seara asta nu va mai visa din nou.

Emily trebuia să meargă la baie.

Se dădu jos din pat şi ieşi, pe jumătate adormită, pe uşa de la dormitor, cotind spre stânga aşa cum mai făcuse de zeci de ori înainte.

Imediat se izbi de un perete.

Până să apuce să-şi dea seama ce se întâmplase, era deja întinsă pe podea, ţipând.

— Mami? strigă ea. Mami!

Niciun răspuns.

Pentru prima dată de când se ştia ea nu primi niciun răspuns.

Dar nici n-o durea foarte tare încât să înceapă să plângă. Sughiţă de câteva ori, se frecă la ochi şi îşi atinse cu grijă fruntea, în mijlocul căreia crescuse un cucui măricel. Îşi frecă şi fundul, în locul în care aterizase după ce se lovise de perete cu capul.

Nici funduleţul n-o durea foarte tare.

În plus, trebuia să ajungă la baie repede.

Se uită de jur împrejur, scrutând întunericul şi încercând să înţeleagă ce se petrecuse. Atunci îşi aminti că se culcase la mama ei în pat.

Aşadar, baia se afla în direcţia cealaltă.

Se întoarse, intră la toaletă şi se aşeză pe closet. După ce termină, trase apa şi porni spre dormitor.

Acesta era gol.

— Mami? strigă ea, mai mult nedumerită decât înspăimântată.

Tot niciun răspuns. Se urcă la loc în pat, găsi locul cald în care dormise şi se culcuşi.

Dar unde plecase mama ei?

Se ridică în capul oaselor şi o strigă iarăşi, de data asta mai tare.

— Mami!

Nimic, cu excepţia vântului şi a ploii de afară.

— N-are de ce să-ţi fie frică, rosti Emily cu voce tare, repetând cuvintele pe care i le spusese mama ei de atâtea ori când se trezise speriată din vreun vis urât sau când afară tuna şi fulgera de se zgâlţâia casa.

Acum, sunetul vorbelor pe care mama ei obişnuia să le rostească o liniştiră.

— O să se întoarcă imediat, continuă ea. Aşa zicea ea întotdeauna: „Mă întorc imediat”.

Îşi aminti însă ce se întâmplase mai devreme, când mama ei se speriase foarte rău şi fugiseră la casa vecinului. Dar apoi a venit poliţia şi totul a fost bine. Aşa că dacă i se făcea frică şi mama ei nu era acasă, ştia cum să procedeze. Se va duce din nou la casa vecinilor, iar ei o să sune la poliţie.

Dar deocamdată, pentru că nu era foarte înfricoşată, avea să mai aştepte. Era o fetiţă mare şi curajoasă şi, în plus, mama se va întoarce în curând.

Minutele trecură unul după altul, întinzându-se cât o veşnicie, iar Emily începu să creadă că o să izbucnească în plâns dacă mama ei va mai întârzia. Îşi băgă degetul mare în gură – un gest pe care nu-l făcea niciodată în prezenţa lui Ellen – şi se încovrigă în mijlocul patului mare.

În poziţia aceea nu se mai simţea atât de singură.

Când nu mai suportă, se hotărî să-şi spună o poveste, aşa cum îi spunea mama ei când nu reuşea să adoarmă.

— A fost odată ca niciodată, şopti ea, o fetiţă mică, dar curajoasă...

Glasul i se frânse, aşa că o luă de la capăt.

— A fost odată ca niciodată, murmura ea, dar pentru a doua oară cuvintele i se opriră pe buze.

Un moment mai târziu, Emily îşi strecură din nou degetul în gură, răsuflarea îi deveni tot mai ritmată şi pleoapele tot mai grele...

În visele ei, mama o strângea în braţe cu dragoste, protejând-o.

În visele ei, totul era perfect...

Capitolul 43

Rick Mancuso înfipse panoul pe care scria „Vizionare publică” în pământul moale de la colţul străzii, la două case de locuinţa doamnei Fine, bătători noroiul cu piciorul, apoi făcu un pas înapoi. Panoul se înclină câţiva centimetri, dar rămase în picioare; suficient pentru cele două, trei ore de care avea el nevoie. În cazul în care cădea până la patru, nicio problemă. Satisfăcut, îşi controlă ceasul de mână.

Două fără zece, ceea ce însemna că întârziase. În mod normal, îi plăcea să ajungă la vizionările publice cu cel puţin o jumătate de oră mai devreme, pentru a se asigura că totul e în regulă. Iar Ellen Fine avea o fetiţă;

copiii dintr-o casă – chiar şi unul la număr – însemnau că interiorul nu va arăta îndeajuns de bine pentru ca locul să se poată vinde repede şi, de vreme ce lui Rick îi plăceau tranzacţiile rapide, nu-l deranja să mai piardă o jumătate de oră pentru a pune lucrurile în ordine.

Astăzi însă nu va avea timp, aşa că nu-i rămânea decât să se bizuie pe Ellen că-şi făcuse treaba. Aranjând pentru ultima oară panoul cu pricina ca să stea drept, deşi zadarnic, trânti portbagajul maşinii, după care conduse până la casa doamnei Fine, unde parcă pe partea cealaltă a străzii. Cu toate că era mică – foarte mică – casa era totuşi atrăgătoare, având într-adevăr aspectul unei „mici cabane”, aşa cum o descrisese el în anunţul publicitar. Iarba verde crescuse frumos şi părea proaspăt tunsă, iar copacii care se înălţau de-a lungul drumului în două şiruri paralele înfrunziseră deja. Pe marginea aleii se zăreau chiar şi câţiva boboci de narcise. Drăguţ – foarte drăguţ: ploaia de noaptea trecută se dovedise o binecuvântare.

Când traversă strada, o observă pe Emily care se uita pe fereastră, îi făcu un semn cu mâna, dar ea deja dispăruse, lăsând în urma ei un colţ de perdea dantelată ce flutură uşor. Rick mai înfipse un panou cu „Vizionare publică” pe peluza din faţă, îşi ridică servieta şi dosarul cu fluturaşi, după care porni pe alee spre casă.

De obicei, clienţii erau atât de agitaţi în ziua vizionărilor, încât la ora când apărea pe veranda lor, aceştia îl aşteptau cu uşa deschisă. Dar nu şi acum. Apăsă soneria.

Nimic.

Încercă din nou, dar niciun rezultat.

Dinăuntru nu răzbătea vreun sunet; nici muzică, nici clasicul „Vin imediat” auzindu-se de undeva din bucătărie sau din dormitor.

Doar tăcere.

Dar Emily sigur se afla acolo – o văzuse. Simţindu-se uşor debusolat, Rick ciocăni cu putere la uşă.

— Ellen? strigă el. Ellen, sunt eu, Rick. Am venit pentru vizionare.

Din casă tot nu se auzi nimic.

Încercă uşa.

Încuiată. Şi astăzi era ziua în care femeia îi promisese că-i va da o cheie, astfel încât să poată avea acces oricând. Ce naiba se petrecea? Ellen Fine nu i se păruse genul de mamă care-şi lasă copilul singur acasă. În plus, maşina ei se zărea pe stradă.

Pivniţa! Asta era; coborâse la subsol să spele rufe – ultimul lucru care-i mai lipsea la o vizionare publică – şi nu auzise soneria sau ciocănitul şi nici când o strigase.

Dădu roată casei şi încercă şi uşa de la bucătărie.

Descuiată şi fără zăvor pus.

Întredeschisă, de fapt.

Rick împinse uşa care se deschise larg. Îşi strecură capul înăuntru.

— E cineva aici?

Niciun răspuns.

— Ellen? Sunt eu, Rick Mancuso.

Acum, tăcerea din casă i se păru suspectă. Îi veniră în cap tot soiul de poveşti cu agenţi imobiliari care fuseseră împuşcaţi de proprietarii care uitaseră de întâlnirea pe care o stabiliseră pentru vizionare.

După ce se uită prin bucătărie, atmosfera deveni şi mai apăsătoare. În chiuvetă erau vase murdare şi câţiva cartofi cruzi zăceau într-o tigaie pe aragaz. Un carton de ouă se vedea lângă un borcan cu unt de alune şi un altul cu jeleu de struguri.

Putea să jure că Ellen Fine nu ar fi lăsat o astfel de mizerie în bucătărie, chiar dacă n-ar fi fost vorba de o vizionare.

Flerul îi spunea că ceva necurat se petrecea. Rick păşi înăuntru, îşi aşeză geanta pe masă şi porni spre living.

— Emily?

Pe moment, nu primi niciun răspuns, dar chiar când se pregătea să strige din nou, o voce firavă răsună din capul scărilor.

— Mai bine pleci.

— Emily? Sunt eu, Rick. Ţi-aduci aminte de mine? Trebuia să mă întâlnesc cu mama ta azi. E acasă?

Mai întâi zări pantalonii de pijama. Apoi, pas cu pas, apăru fetiţa cu părul ciufulit şi degetul mare înfipt în gură. Pe la jumătatea treptelor, Emily se opri uitându-se la el.

— Hei, Emily... îţi aduci aminte de mine?

Ea încuviinţă din cap. Avea faţa umflată şi se vedea cât de colo că plânsese.

— Mama ta e acasă?

Fetiţa scutură din cap.

— Dar unde e?

Ea ridică din umeri, apoi suspină adânc.

— Nu...nu ştiu, se bâlbâi ea şi ochii i se umplură de lacrimi.

Isuse Hristoase, se gândi Rick. Ce naiba făcuse, îşi luase tălpăşiţa în ultima noapte? Dar Ellen Fine nu-i dăduse senzaţia unei femei inconştiente.

Deloc.

— O să urc puţin să mă uit şi sus, bine?

Emily încuviinţă din cap şi lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji.

— Hei, hei, gata, spuse Rick înduioşat. Nu plânge, SCUMPETE.

Urcă scările şi se aşeză lângă ea. Emily se apropie de bărbat şi i se urcă pe genunchi, agăţându-se cu braţele de gâtul lui. Îşi îngropă faţa în umărul agentului şi începu să hohotească.

Rick încremeni, neştiind cum să procedeze – niciodată nu i se mai întâmplase ca o fetiţă de cinci ani să stea atârnată de gâtul lui, darămite să mai şi plângă de-ţi rupea inima.

— Haide, draga mea, spuse el într-un târziu, ridicându-se şi ţinând-o în braţe. Hai s-o găsim pe mami.

Dar Ellen nu era nici sus şi nici în pivniţă. Întorcându-se în living, Rick o lăsă pe Emily pe canapea, scoase din buzunar o batistă, o ajută să-şi sufle nasul şi îi şterse ochii. Apoi îngenunche în faţa ei şi o privi în ochi.

— Când ai văzut-o ultima dată pe mami?

Emily se strâmbă de atâta concentrare.

— Când m-am culcat, zise ea. Lu' mami îi era frică, aşa că am dormit cu ea.

Un semn deloc bun.

— Dar de ce îi era frică? întrebă el.

— Credea că e cineva în casă.

„Lui Ellen Fine îi fusese teamă că cineva îi pătrunsese în casă, iar acum dispăruse.”

— O să sun la poliţie, murmură Rick mai mult pentru sine decât pentru Emily.

Fata se însenină pe loc.

— Sunt nişte oameni drăguţi!

Rick Mancuso îşi aplecă fruntea spre ea.

— Îi cunoşti pe poliţişti?

Emily dădu aprobator din cap.

— Au venit noaptea trecută.

— Pentru că lu' mami îi era frică?

— Da.

Rick îşi scoase telefonul mobil, formă 911 şi în mai puţin de două minute relatase exact ceea ce descoperise când sosise cu zece minute înainte în casa lui Ellen Fine.

— Un ofiţer se va prezenta acolo în cel mai scurt timp cu putinţă, îi comunică vocea impersonală a operatoarei de

la capătul firului.

Cu Emily agăţată de el, Mancuso scoase panoul cu „Vizionare publică” de pe peluză, apoi intră înapoi în casă. N-avea niciun chef să facă pe dădaca – de altfel, nici nu ştia cum – dar nici nu putea pleca nicăieri până când nu venea poliţia.

— Ce-ar fi să-mi arăţi camera ta? întrebă el într-un final.

Că doar n-o să moară dacă se joacă şi el cu păpuşile vreo jumătate de oră, nu?

În plus, nu-şi pierduse speranţa – oricât de mică ar fi fost ea – că Ellen Fine va apărea, va curăţa bucătăria, va aranja paturile şi vor finaliza aranjamentul lor.

„Da, da, în visele tale, poate!”

Probabil că visase urât. Dar dacă totul nu era decât un coşmar, de ce simţea pe picioare nişte arsuri îngrozitoare, ca şi cum cineva ar fi târât-o pe asfaltul plin de gropi şi denivelări de pe aleea din spatele casei?

De ce era cămaşa de noapte încă umedă de la ploaie?

Şi de ce senzaţia de panică îngrozitoare pe care o resimţea îndată după ce se trezea dintr-un vis urât nu se risipea? De ce tentaculele groazei se strângeau tot mai tare în jurul ei cu fiecare secundă?

Pentru că nu era vorba de un coşmar.

Pe măsură ce mintea i se limpezi, Ellen nu numai că simţea juliturile dureroase de pe gambe, dar şi junghiurile din coaste şi durerea năprasnică din tâmple, care pulsau, gata, gata să-i sfâşie pielea.

Şi gâtul o durea.

Şi încheieturile.

Şi umerii.

Încercă să se mişte, sperând să-şi mai domolească puţin suferinţa.

Şi-atunci, de undeva din spatele ei, o voce şopti:

— Se trezeşte... Mami se trezeşte!

Ellen deschise larg ochii şi nimeri în mijlocul unui coşmar şi mai oribil decât cel pe care-l visase. Un urlet gâtuit ţâşni din plămânii ei, dar în clipa în care puterea lui ar fi trebuit să zguduie pereţii nu se întâmplă nimic. Îngrozită, simţi cum gura – obrajii, timpanele, capul – sunt pe punctul de a exploda. Încercă să tragă aer, dar buzele îi erau acoperite cu bandă adezivă.

Nu avea cum să respire!

Se sufoca!

Un nou urlet se ridică în ea, dar un colţ din mintea ei o împiedica să se lase copleşită de panică.

„Nasul! îi comandă creierul. Respiră pe nas!”

Îşi înghiţi strigătul de neputinţă şi se strădui să-şi calmeze teroarea din suflet. Se concentră – blocându-şi durerea, arsurile, groaza, imaginile pe care le zărise – asupra unui singur lucru.

Să respire.

Să respire pe nas.

Încet, astfel încât ritmul să mai reducă din starea de panică.

Aproape miraculos, aerul îi umplu plămânii.

Inspiră... expiră... inspiră... expiră...

Pe măsură ce oxigenul îi străbătea trupul, Ellen se mai linişti.

Amintirile o invadară.

Totul era real. Se trezise... auzise un zgomot... coborâse treptele... verificase casa, până şi pivniţa. Şi crezuse că totul era în regulă, că se înşelase, că nu era nimeni în casă. Apoi, chiar când urca scările...

Simţea şi acum gustul drogului în gură şi mirosul în nas. Cantitatea însă nu fusese suficientă ca s-o ţină inconştientă. Trăise totul ca prin vis. Un vis din care avea

să se trezească. Din păcate, realitatea se dovedi mai rea decât ceea ce-şi închipuise că e doar un vis.

Se zbătu să-şi desfacă legăturile cu care îi erau prinse mâinile şi gleznele de scaunul pe care era aşezată – un scaun mult prea mic pentru trupul ei.

În faţa sa se aflau două fete. Pe una din ele o recunoscu imediat – tânăra din Camden Green care dispăruse după...

O vizionare publică! O vizionare ca aceea pentru casa ei.

Cealaltă fată era mai mică, mai slabă, cu un ten cenuşiu, care îi spunea lui Ellen la fel de multe ca şi privirea ei goală. Femeia se lămuri după două, trei secunde că zâmbetele de pe chipurile lor se datorau liniilor trasate neglijent cu ruj peste banda adezivă ce le acoperea gurile. Fiecare din cele două fete era strâns legată de câte un scăunel asemănător cu al ei.

Toate trei stăteau în jurul unei măsuţe de ceai pentru copii, frumos aranjată, în ciuda setului de porţelan crăpat şi ciobit şi a veselei de argint vechi şi ruginite pe alocuri.

Surprinse cu coada ochiului o mişcare şi, când întoarse capul văzu o altă persoană, înveşmântată în negru, care purta o mască chirurgicală pe care desenase un zâmbet şi mai mare, mai roşu şi mai grotesc decât al fetelor.

Brusc, îşi aminti de fiica ei.

„Emily! Oh, Doamne Dumnezeule, Emily!”

„Emily... Emily... Emily”, repeta întruna în gând Ellen. Trebuia să afle dacă fetiţa păţise ceva. Oare *monstrul* ăsta o răpise şi pe Emily? Poate nu – poate o lăsase în pat, acasă. Poate că o dorise doar pe ea, nu şi pe fiica ei.

Da, aşa stăteau lucrurile cu siguranţă. Nu furase fotografia pentru Emily. Ci pentru ea.

Trebuia să fie aşa. Avea *nevoie* să creadă într-o astfel

de variantă.

Pentru a doua oară panica o copleşi şi îşi dădu seama că nimic din ce se petrecea nu făcea parte dintr-un coşmar, că totul se întâmpla în realitate şi că ea era singura care le putea ajuta pe cele două fete să scape de acolo.

Iar asta însemna că trebuia să accepte situaţia. Spunându-şi încă o dată – forţându-se să creadă – că Emily este în siguranţă, îşi îndreptă atenţia spre adolescenta blondă. Cum o chema? Lindsay! Da. Lindsay Manson, ori poate Merrill, în orice caz un nume care începea cu M. Fata părea relativ sănătoasă şi când privirile li se întâlniră, Ellen observă în ochii ei o furie arzătoare. Iar când Lindsay îşi aţinti privirea asupra siluetei în negru, femeia îi simţi furia foarte clar, de parcă şi-ar fi exprimat-o cu voce tare. „O să-l omor, părea să zică ea. Dacă o să scap vreodată de aici, o să-l omor.”

Dar cealaltă fată – copila brunetă şi slăbuţă cu privire inexpresivă şi ten cenuşiu – nici măcar nu mai arăta că înţelege unde e şi ce se întâmplă cu ea.

Ellen se întoarse din nou spre Lindsay, ai cărei ochi o implorau acum, şi înţelese limpede mesajul ei: „Ajută-ne... te rog, ajută-ne!”.

Ellen încercă să zâmbească, dar banda adezivă ce-i acoperea gura o împiedica să-şi mişte buzele. De vorbit nici pomeneală. Străduindu-se disperată să găsească o cale de comunicare cu fata, îi trecu prin cap o idee.

Şi Ellen îi făcu un semn cu ochiul.

Iniţial nu fu prea sigură dacă Lindsay o observase, dar fata, după ce se uită pe furiş la răpitor să vadă ce face, îi răspunse în acelaşi fel.

Ellen simţi o rază de speranţă. Ea şi Lindsay comunicaseră în prezenţa nenorocitului ăluia, chiar sub nasul lui. Dacă reuşiseră asta, vor putea găsi şi o cale de scăpare. Trebuiau doar să rămână împreună. Mintea

începu să-i lucreze febril. Bărbatul în negru i se adresase cu „mami”. Aşadar, dacă ea era mama, atunci probabil că le considera pe fete copiii ei, aşa că ea le va avea în grijă, la fel cum mama altcuiva o să se îngrijească de Emily până când Ellen se va întoarce acasă. Şi *sigur* se va întoarce. Va izbuti cumva să-şi păstreze vigilenţa şi simţurile treze şi, în ciuda oricăror greutăţi – în ciuda gustului oribil din gură, a durerii îngrozitoare de cap provocate de substanţa cu care o drogase, a durerii resimţite prin toţi porii –, va născoci o cale să învingă.

Oricât de maniac era, până la urmă tot bărbat rămânea. Şi Ellen ştia totul despre bărbaţi. Căutând adânc în memorie, redescoperi accesele de mânie pe care le revărsase asupra lui Danny Golden şi toate greşelile făcute de el. Le examină cu atenţie ca pe nişte bijuterii, după care le adună ca pe nişte comori preţioase ce aveau să-i întărească nu numai furia, dar şi puterile.

Imediat îşi concentră întreaga forţă şi mânie asupra răpitorului.

Bărbatul se afla acum lângă masă, ţinând în mână un ibric din care ieşeau aburi. Când se apucă să toarne apă fiartă în ceşcuţele miniaturale, Ellen cântări repede ce posibilităţi are.

Dacă el îşi dorea ca prizonierele lui să bea, atunci va trebui să le elibereze cel puţin o mână.

Şi dacă se va întâmpla aşa, iar apa era suficient de fierbinte…

Imaginea lui urlând în agonie când apa îl va orbi şi se va zbate în micuţa încăpere părea să-i împrospăteze forţele lui Ellen, iar speranţa reveni din nou în sufletul ei. Din păcate, după ce turnă apă în ceaşca lui Lindsay, nemernicul îşi ridică privirea spre ea şi se opri.

Aşeză ceainicul la loc pe masă.

— Ce-i asta? întrebă el.

Ellen îl văzu cum îşi aţinteşte privirea asupra micului ei tatuaj de pe coapsă, un suvenir din primul weekend petrecut cu Danny.

— Cine ţi-a făcut asta? o întrebă necunoscutul. Cine ţi-a făcut asta?

Se uită spre cele două fete, iar Lindsay scutură violent din cap.

Cealaltă fată nu se mişca deloc.

— N-ar trebui să fie acolo, îl auzi ea pe bărbat spunând. Mami n-a avut niciodată aşa ceva!

Îşi plimbă din nou privirea spre cele două fete ţintuite de scaune în faţa lui Ellen.

— Şi cineva va trebui să fie pedepsit pentru asta, adăugă el pe un ton atât de cald şi de ameninţător în acelaşi timp, încât Lindsay se înfioră de parcă ceva întunecat şi rece îi atinsese sufletul. Cineva va trebui pedepsit pentru tot!

Imediat, bărbatul începu să scotocească printr-un sertar din dulapul aflat în spatele lui Ellen. Cu toate că ea nu vedea ce face, Lindsay era cât se poate de atentă şi femeia îi urmări privirea pentru a ghici ce anume se petrece.

Un moment mai târziu, când observă expresia îngrozită din ochii fetei, Ellen simţi că se sufocă din nou din cauza panicii.

Se luptă cu legăturile, dar picioarele şi încheieturile erau atât de bine strânse, încât amorţiseră.

— Ăsta, spuse bărbatul. Îl pot folosi exact ca pe un...

Tăcu pe neaşteptate. Apoi reapăru în raza ei vizuală, ducând în mână un cuţit mare de bucătărie, cu lama ruginită.

— Da, zise el, cu glas tremurând şi fixând ca un nebun tăişul. Mi-l amintesc.

Femeii i se făcu aşa de frică, încât crezu că o să

leşine. Dar n-avea voie. Trebuia să-şi păstreze cumpătul ca să se poată opune lucrurilor ce vor urma.

Însă, când el începu să-i zgârie pielea cu lama aceea boantă şi ruginită, întunericul o înconjură din toate părţile ca şi cum ar fi fost atacată de un roi de albine.

Fărâma de voinţă rămasă pieri în câteva secunde.

Capitolul 44

„Ceva nu merge bine.

Simt cu toată puterea fiinţei mele.

Este aceeaşi senzaţie pe care o încercam în copilărie, un fior ciudat în ceafă, când eram privit de cineva.

Sau, ca să fiu mai exact, când o persoană anume mă urmărea.

Fiinţa aceea nu mă mai priveşte acum, desigur, – n-am mai dat cu ochii de ea de ani de zile – asta dacă încă mai trăieşte. Nu mai face parte din viaţa mea.

Şi totuşi, sentimentul pe care l-am trăit în ultimele zile este acelaşi: părul de pe ceafă începe să se ridice, exact ca al unei pisici care se zburleşte când intuieşte pericolul. N-am reuşit să detectez cum şi de ce se întâmplă. L-am experimentat la prima oră a dimineţii când m-am trezit, dar şi ocazional când m-am lăsat în îmbrăţişarea caldă a lui Morfeu.

Dar poate că mă înşel. Poate că e numai o zămislire a minţii mele, nimic altceva decât un rezultat al neglijenţei mele recente.

Şi trebuie să recunosc faptul că am fost extrem de neglijent.

În plus, cred cu tărie că această neglijenţă a fost una deliberată, pentru că toate riscurile pe care mi le-am asumat au transformat întreaga experienţă într-una excitantă. Să fie oare vorba doar de o criză de paranoia?

Cum pot să fiu sigur?

Răspunsul e simplu: vigilenţa mă va călăuzi de aici înainte. Trebuie să-mi ascult flerul pentru a intui primele semne ale pericolului, dar şi sursa lui încă din prima clipă. Vor mai fi greşeli, neîndoielnic, pentru că, în prezent, în loc să mă ocup de ceea ce deja controlez, mă văd nevoit să am grijă de nişte lucruri asupra cărora n-am niciun control.

Nu-mi place deloc chestia asta.

Dar ce opţiuni am? Dacă instinctele mele funcţionează corect şi mă aflu pentru prima dată în pericol de când eram doar un copil, trebuie să mă apăr.

Ce tristeţe, când te gândeşti că acum ar trebui să mă bucur. Să fiu copleşit de fericire. Să ţopăi de colo-colo. Din păcate, nu-mi rămâne decât să fac faţă suspiciunii care planează asupra mea şi alungă lumina soarelui.

Nu pot savura aceste momente, nu mă pot lăsa inundat de strălucirea realizărilor mele.

Şi dacă mă înşel? Şi dacă senzaţia ciudată că cineva mă priveşte *este* doar o consecinţă a neglijenţei mele de săptămâna trecută?

Poate că, fără să vreau, mă pedepsesc.

Dar de unde să ştiu? Din motive inexplicabile, nu mai am încredere în instinctele mele, cu toate că ele nu m-au înşelat niciodată. Însă aceleaşi instincte mă avertizează acum asupra unui pericol nevăzut.

Pereţii se strâng în jurul meu. Sunt prizonierul propriei nebunii.

Nu ştiu cum să procedez în continuare. Să abandonez totul şi să o iau de la capăt într-un alt loc?

Mi-e frică să fac ceva.

Mi-e frică să stau fără să fac nimic.

Mi-e teamă că frica mea se va transforma în furie şi atunci voi pierde controlul.

Iar dacă pierd controlul, atunci pierd totul.”

Pentru prima dată în viaţa ei, Kara îşi dori să se poată număra printre persoanele care trag câte-un pui de somn în timpul zilei, dar, cu toate că trupul îi era la fel de epuizat ca şi mintea şi spiritul, ştia că dacă se va băga în pat nu va rezolva absolut nimic. Chiar dacă adormea – deşi asta nu era cu putinţă în opinia ei – când se va trezi, Lindsay tot dispărută va fi, iar Steve…

Împovărată de pustiul din casă, nu-şi duse gândul la capăt. Şi totuşi, chiar dacă se forţa să-şi alunge realitatea din minte, nimic n-avea să se schimbe. Rămase perfect nemişcată şi rosti cu voce tare cuvintele pe care le evita.

— E mort. E mort şi nimeni nu-l va aduce înapoi.

Vorbele răsunară aproape batjocoritor în liniştea de pe scară, dar Kara îşi luă inima-n dinţi şi rezistă impulsului de a plânge. Se aplecă din nou asupra balustradei pe care începu s-o lustruiască febril, întrebându-se dacă nu riscă să ia lacul de tot cu cârpa. Ignoră însă o astfel de posibilitate şi-şi văzu mai departe de treabă până ajunse în capul scărilor.

Pe partea cealaltă a holului, uşa de la camera lui Lindsay era deschisă. Singura încăpere de care nu se atinsese astăzi. Închise uşa, hotărând că e mai bine ca fiica ei s-o găsească exact la fel atunci când se va întoarce acasă.

Se declanşă alarma de la uscător, iar Kara începu să coboare treptele, îndreptându-se spre spălătorie ca să se ocupe de ultimul rând de rufe murdare. Brusc însă, se răzgândi. Cele mai multe haine fuseseră ale lui Steve, aşa că vor trebui să mai aştepte până când va decide dacă le va pune în cutii şi le va da de pomană sau le va împacheta şi le va aşeza în şifonier.

Împinse uşa de la dormitorul lor şi privi spre salteaua în dungi; cearşafurile curate se aflau jos, frumos

împăturite. Dar dacă se va duce după ele, nu va putea rămâne indiferentă la hainele lui Steve din uscător şi atunci…

Şi-atunci se va pune din nou pe plâns, oricât de multe promisiuni îşi făcuse în sinea ei.

Ridică telecomanda şi aprinse televizorul. Sonorul o luă înaintea imaginii.

— … „A fost descoperită singură în casă după ce mama ei a dispărut aseară, probabil în jurul orei zece.”

Ecranul se lumină, iar Kara văzu cum o fetiţă, nu mai mare de cinci ani, cu ochii mari, înspăimântaţi, este condusă spre o dubiţă de o femeie chipeşă în uniformă de poliţist. Fetiţa plângea şi, văzând-o, Kara îşi muşcă buzele. Camera de luat vederi se focalizează apoi asupra unei blonde serioase într-un costum bine croit, care stătea în faţa unei case mici. Pe peluza din faţă era vizibil un panou pe care scria „De vânzare” şi, când reportera îşi continuă relatarea, Kara simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.

— Potrivit spuselor vecinilor, Ellen Fine s-a temut că în casa ei încă se mai afla cineva, când ea şi fiica ei s-au întors după ce agentul lor imobiliar găzduise o vizionare publică ieri după-amiază.

Inima Karei bătea nebuneşte şi se apropie de televizor hipnotizată.

— Poliţia cercetează împrejurimile, dar nu s-au descoperit urmele unei intrări prin efracţie.

„Nicio urmă de intrare prin efracţie.

La fel ca şi în cazul dispariţiei lui Lindsay.”

Apucă receptorul înainte ca reportajul să se termine. Cartea de vizită a lui Andrew Grant, al cărui număr de telefon de acasă era notat pe verso, se afla pe noptieră. Inspiră adânc, se calmă şi formă numărul. Aşteptând ca detectivul să răspundă, privi atentă fotografia lui Ellen Fine care se zărea acum pe ecranul televizorului. Era o

femeie drăguţă, care avea în jur de treizeci de ani şi o figură familiară. După câteva secunde, Grant răspunse, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Vă uitaţi la televizor, sergent Grant? întrebă ea fără niciun fel de introducere. În caz contrar, aţi face bine să daţi pe Channal 5.

Se lăsă tăcerea un moment, după care îl auzi pe detectiv oftând şi murmurând un singur cuvânt:

— Rahat.

În sfârşit, îi captase atenţia.

Andrew Grant sună la uşa lui Rick Mancuso şi se rugă la Dumnezeu că Mancuso să-i dea răspunsurile cele mai potrivite. Nu că ar fi contat foarte tare – indiferent de spusele agentului, preconiza o după-amiază de duminică lungă. Ar fi vrut să amâne pentru a doua zi problema Karei, când se întorcea la birou, dar n-avea cum; nu şi dacă mai dorea să poată dormi la noapte.

Aşa că se văzuse nevoit să sune la secţia de poliţie Smithton după Sean O'Reilly, dar O'Reilly era deja ocupat până în gât cu acest nou caz de dispariţie şi, prin urmare, lui Grant nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să-şi ia pistolul, vesta antiglonţ şi să plece spre Smithton.

În timpul scurtei sale întâlniri cu poliţiştii din oraşul apropiat, intuiţia îl atenţionase când auzise menţionat numele lui Rick Mancuso, motiv pentru care îi prezentă lui O'Reilly pe larg cazul Lindsay Marshall. Acesta se mulţumi să ridice din umeri.

— Am discutat deja cu el şi cred că e curat. Dar dacă tu ai un cui împotriva lui, eu oricum n-am cum să te opresc, nu?

Şi uite-aşa ajunsese aici cu degetul înţepenit pe soneria agentului imobiliar. Când Mancuso deschise în sfârşit uşa şi poliţistul îi arătă legitimaţia, gazda clătină

din cap de parcă s-ar fi aşteptat să mai fie căutat de alţi poliţişti şi îl pofti înăuntru.

Se aşezară pe nişte taburete la barul din bucătărie. Pentru un tip singur, cugetă Grant, Mancuso avea o casă foarte îngrijită. Prea îngrijită?

— Aşadar, ne întâlnim din nou, începu el pe un ton amiabil. O altă vizionare publică, o nouă răpire. Ai vreo idee de ce numele tău apare de fiecare dată?

Mancuso ridică din umeri.

— E o comunitate destul de mică. Nu cred că am fost singura persoană prezentă la ambele vizionări.

Grant nu spuse nimic, dar nu-şi dezlipi privirea de pe chipul lui şi, într-un târziu, agentul se îndreptă de spate.

— Ce vreţi de la mine? Nu ştiu nimic. Când am plecat din casa lui Ellen Fine ieri, totul era încuiat. Nici măcar nu am cheia de acolo – pentru că femeia n-a vrut să mi-o dea. De aceea a trebuit să sun la sonerie astăzi când m-am întors.

Îşi miji privirea, precaut.

— Dar am mai spus asta la poliţie de cel puţin zece ori.

— Aţi păstrat un jurnal al zilei de ieri?

— Sigur că da. E la poliţiştii din Smithton.

Telefonul mobil al lui Grant îi sună în buzunar. Îl scoase, aruncă o privire spre ecran şi acceptă apelul.

— Grant? întrebă bărbatul de la celălalt capăt al firului. Sean O'Reilly la telefon. Ascultă, tocmai am găsit un raport despre o altă dispariţie după o vizionare publică.

— Glumeşti, nu?

— Aş fi vrut eu. S-a întâmplat în Mill Creek cam acum trei săptămâni. O fată de nouăsprezece ani pe nume Shannon Butler. A dispărut în miez de noapte. Niciun indiciu. N-a apărut până acum – e pe lista cu persoane dispărute. Se pare că avem o pistă.

— Te sun eu mai încolo.

Grant închise telefonul şi îi aruncă lui Mancuso o privire rece.

— Ai avut vreo vizionare publică în Mill Creek?

Oare ezitase Mancuso înainte să clatine din cap? Grant nu putea să bage mâna-n foc.

— E prea departe, răspunse agentul.

— Nu chiar din cale-afară de departe, îl contrazise Grant. N-ai arătat niciodată vreo proprietate acolo? N-ai fost niciodată la vreo vizionare în locul acela?

Acum Mancuso părea mai puţin sigur pe el.

— Staţi aşa, n-am de gând să zic că niciodată... începu el, iar Grant se ridică în picioare.

— Ia-ţi o geacă, spuse el. Cred că trebuie să stăm de vorbă la secţie.

Mancuso simţi cum îi îngheaţă sângele-n vine.

— O să am nevoie de un avocat?

— Ai făcut ceva despre care nu vrei să-mi povesteşti?

— Nu, sigur că nu.

— Atunci de ce ai avea nevoie de un avocat? Haide.

Grant nu ştia ce legătură are Mancuso cu toate astea, dar ar fi pariat oricât că dacă săpa suficient de adânc în dosarul lui Shannon Butler, avea să găsească numele lui Mancuso.

Capitolul 45

,,Fă-o să înceteze, se rugă Ellen în tăcere. Doamne, Dumnezeule, fă-o să înceteze.” Dar, oricât de tare se ruga, durerea mistuitoare din piciorul ei părea să se înrăutăţească. Când văzuse ce îi făcuse bărbatul, când zărise prima dată muşchiul sângerând sub locul unde bărbatul – *monstrul* – îi tăiase micul tatuaj de pe coapsă, nici nu-i venise să-şi creadă ochilor. Dar când sângele

începu să mustească din rana roşie şi când simţi cum suferinţa i se răspândeşte în tot corpul, adevărul o izbi cu putere. Cel care o răpise nu era un simplu om.

Ci un maniac.

Ceea ce însemna că trebuie să se poarte cu el ca atare.

Mai degrabă gândul acesta, decât suferinţa îngrozitoare, aproape că o determină să renunţe, să leşine iarăşi, să se scufunde în întunericul din care se trezise doar cu câteva ore în urmă.

Sau să fi fost numai câteva minute?

Dar ce mai conta? Chiar dacă zăcea inconştientă o vreme, tot avea să se trezească până la urmă în coşmarul care nu era numai al ei, ci şi al celor două fete. Aşa că făcu tot posibilul să-şi învingă slăbiciunea, să suporte durerile şi să-şi limpezească mintea.

Nu se mai afla în camera cu masa şi scaunele micuţe. După ce-i răzuise tatuajul – şi terminase cu parodia aceea hidoasă a servirii ceaiului –, necunoscutul o târâse de-a lungul unor trepte abrupte, apoi printr-un tunel până într-o încăpere umedă, rece, cu saltele aşezate direct pe podea şi cătuşe prinse în pereţi cu lanţuri.

O temniţă.

Îi legase încheieturile, apoi o lăsase singură fără să-şi mai dea osteneala să-i lipească o bucată nouă de bandă adezivă în locul celei pe care i-o smulsese de pe buze în timpul „ceaiului”.

După câteva minute o adusese şi pe Lindsay, căreia îi prinsese de asemenea cătuşele.

Lipsise multă vreme şi apoi, când revenise, o purta în braţe – aproape tandru – pe cea de-a doua fată. Când o aşezase pe podea, aceasta nu se mai mişca.

Era inconştientă sau…

Ellen nu-şi continuase gândul.

Monstrul – pentru că asta era – o prinsese în lanţuri pe Shannon la fel de strâns.

În cele din urmă, îşi luă lanterna, urcă scările şi dispăru, lăsându-le într-o beznă absolută, claustrofobică. Temerile cele mai negre o copleşiră pe Ellen cu o forţă uluitoare.

Nu putea să respire. Panica se trezea în ea şi, pentru o clipă, se lăsă învinsă de intensitatea acesteia, fiind pe punctul de a începe să urle şi să cedeze psihic.

Se concentră însă asupra respiraţiei ritmice, chinuindu-se să-şi relaxeze trupul, muşchi cu muşchi. Ignoră întunericul, imaginându-şi o zi perfectă la plajă.

Şi acolo, cu ochii minţii, o văzu pe Emily, jucându-se fericită în nisip.

Însă panica îşi făcu din nou drum în inima ei.

„Relaxează-te, altfel eşti pierdută. Atâta vreme cât te afli aici, nu poţi face nimic pentru ea. În plus, acum trebuie să ai grijă de Lindsay. Dacă n-o poţi ajuta pe Emily, măcar găseşte o cale să faci ceva pentru Lindsay şi…”

Cum o chema pe cealaltă fată? Întrebarea simplă învinse valul de panică şi în sfârşit reuşi să gândească limpede.

Inspiră adânc şi o senzaţie de calm i se insinuă încet, încet în suflet.

— Lindsay? întrebă ea, şoapta ei răsunând ca un tunet în liniştea deplină.

Pentru că nu primi niciun răspuns, repetă întrebarea, mai tare de data asta.

Un moment mai târziu auzi sunetul lanţurilor undeva în dreapta.

— De unde îmi ştii numele? întrebă o voce slabă, aproape fără viaţă.

— Ţi-am văzut fotografia la televizor. Pe mine mă cheamă Ellen Fine.

Zăngănitul continuă.

Ellen bănui că fata încearcă să se salte în capul oaselor.

— Mama ta te caută.

— Ai văzut-o pe mama? sări fata, parcă mai vioaie acum.

— A apărut la televizor, încerca să dea de urma ta.

— Ăăăă... de când sunt aici? întrebă ea după o pauză ceva mai lungă.

În loc să-i răspundă, Ellen se repezi cu o altă întrebare:

— Cine e cealaltă fată?

— Shannon, şopti Lindsay.

Numele nu-i spunea nimic lui Ellen.

— Vă dă ceva să mâncaţi sau să beţi?

— Uneori. Dar nici măcar nu ştiu...

Glasul lui Lindsay se frânse şi Ellen o auzi înăbuşindu-şi un suspin. Când vorbi din nou, glasul ei devenise grav şi nu se strădui deloc să-şi ascundă teama.

— Dar nici măcar nu ştiu cât este ceasul, sau ce zi e... Eu doar...

Se opri din nou, numai că acum Ellen era pregătită.

— O să fie bine, zise ea. O să scăpăm de aici – noi suntem trei, iar el e unul singur. Avem şanse dacă punem la punct un plan şi ne bizuim una pe alta.

Niciun răspuns. Apoi, spărgând tăcerea, Ellen o auzi pe Lindsay plângând şi îşi aduse aminte de Emily când hohotea în camera ei din cauza vreunui coşmar.

Numai că ele nu aveau un coşmar.

Asta era chiar realitatea.

— Ascultă-mă, Lindsay, spuse Ellen. O să fie bine. O să ieşim de aici.

Lindsay îşi trase nasul şi rosti un singur cuvânt:

— Cum?

Disperată, Ellen îşi concentră atenţia asupra momentelor de groază pe care le trăise când se trezise în scena ireală ce se petrecuse în încăperea cu mica masă şi scăunelele din jurul ei, iar amintirea zâmbetelor groteşti îi sugera următorul pas.

— Trebuie să-i dăm ceea ce vrea.

— Dar nu ştiu ce vrea, gemu Lindsay.

— Ba sigur că ştii, o contrazise Ellen. Gândeşte-te la zâmbete, Lindsay. Şi la ceea ce a spus. Mă striga mami şi vorbea întruna despre cât de fericiţi suntem cu toţii. Nu înţelegi? Îşi doreşte o familie fericită. El vrea ca noi să fim familia lui şi să părem fericite. Fii atentă cum o să procedăm...

Încet, neştiind dacă Lindsay mai are suficientă energie ca să priceapă măcar, darămite să mai şi acţioneze, Ellen se apucă să-i explice planul ei.

Andrew Grant îşi trecu degetele prin păr, încercând să încetinească iureşul gândurilor care îi alergau haotic prin minte. Se lăsă pe spătarul scaunului şi inspiră adânc. Avea un milion de lucruri de făcut, dar dacă nu îşi stabilea nişte priorităţi, totul se putea transforma într-un dezastru.

Treptat, situaţia în ansamblul ei nu i se mai părea atât de complexă şi de încâlcită.

În prezent, primise autoritate interjuristicţională, ceea ce însemna că tipii din Smithton vor fi obligaţi să coopereze cu el, cel puţin până când sosea FBI-ul. Iar până acum poliţiştii nu-i refuzaseră nimic, oferindu-i tot ce le ceruse. Puţine informaţii, dar suficiente cât să susţină o conferinţă de presă coerentă ce urma să aibă loc la ora nouă.

Ceasul imens de pe perete arăta că este 8.38.

Avea să fie o noapte lungă.

Dar să nu se pripească.

Îi mai rămâneau şaptesprezece minute în care să pună la punct ce va spune şi apoi…

Şi de-abia apoi va *începe* noaptea lungă.

Doi poliţişti, care fuseseră chemaţi mai degrabă pentru spectacol decât pentru că cineva se aştepta ca ei să fie de folos, se tot agitau într-un colţ, iar în hol se strânseseră deja şase reporteri, care-şi priveau nerăbdători ceasurile de la mână, numărând secundele până la începerea conferinţei. Andrew Grant îi considera un grup de vulturi, pregătiţi să se năpustească asupra unui leş şi dacă făcea şi cea mai mică greşeală, atunci leşul cu pricina avea să fie chiar el. Uitându-se sfidător spre ei, îi trecu prin minte chiar să mai amâne puţin startul.

Telefoanele sunau constant de când se anunţase după-amiază dispariţia lui Ellen Fine şi nu conteniseră deloc. Reporterii sesizaseră imediat legătura dintre cele două cazuri, poate la fel de repede ca şi cele două secţii de poliţie implicate şi până seara posturile de radio locale îşi dăduseră silinţa să stârnească o adevărată frenezie publică. Funcţionase: aparent oricine din Long Island văzuse pe cineva „ciudat” în timpul unei vizionări publice din ultimul an.

Crainicii inventaseră până şi un nume pentru necunoscutul inculpat: Ozzie – Vizitatorul Groazei. Dacă lucrurile sfârşeau prost, aveau şansa să apară într-una din cărţile lui Annei Rule[4], iar el va deveni personajul principal dintr-un serial TV.

Dar cel mai probabil, îl păştea concedierea pentru că fusese cap sec şi se comportase ca un catâr. De ce nu o ascultase pe Kara Marshall şi insistase că fata ei fugise de acasă?

Zidurile biroului parcă se strângeau în jurul lui.

Îşi luă cana şi se îndreptă spre filtrul de cafea, o

4 Scriitoare americancă, celebră pentru romanele ei poliţiste (n. tr.)

umplu cu puţin lichid cafeniu rămas de la prânz, îi tăie amăreala cu o doză dublă de zahăr şi mult lapte, după care reveni la masa de lucru. Amestecând alene în cană, îşi alungă din minte gândurile negre, concentrându-se asupra lucrurilor pe care le avea de făcut.

În primul rând va trebui să împiedice orice altă dispariţie după vreo vizionare publică. Vestea că cele trei răpiri se petrecuseră în urma unui astfel de eveniment va trebui să se răspândească în toată regiunea Long Island.

Era duminică noaptea; din câte ştia el, o altă răpire avusese loc chiar în acea zi, ceea ce însemna patru cazuri. Nu cunoştea prea multe detalii, dar O'Reilly şi Murphy se puteau ocupa de ea, împreună cu băieţii care îl informaseră despre dispariţia lui Shannon Butler din Mill Creek.

Îşi însemnă ceva în agenda sa.

Pasul doi presupunea găsirea lui Shannon, a lui Lindsay şi a lui Ellen. De asta avea să se ocupe el personal. Rick Mancuso rămânea în topul listei sale de suspecţi, dar asta se întâmpla mai mult pentru că el era şi singurul suspect. Mancuso se dovedise cooperant, dar individul nu avea alibi pentru niciuna dintre nopţile în care se înregistraseră răpirile.

Fapt care, din păcate, nu însemna nici pe departe ceea ce opinia publică credea şi, ca atare, nu mai avea niciun drept să-l reţină.

Până în prezent nu exista niciun cadavru, aşa că – deşi se agăţa de un fir de pai minuscul – era foarte posibil ca cele trei victime să fi fugit de acasă pur şi simplu.

„Da, da, şi porcii zboară.”

Trase iarăşi aer în piept şi îi făcu semn unuia dintre poliţiştii chemaţi de acasă.

— Vreau toate jurnalele cu vizitatori de la orice vizionare publică pe o rază de cinci kilometri. Din ultima

lună.

Poliţistul, care se alăturase secţiei respective de-abia de trei luni, căscă gura uimit.

— Dar o să dureze toată noaptea.

Grant îşi dădu ochii peste cap.

— Şi oamenii n-o să se ducă la culcare. Mare pagubă. Fă-o.

În timp ce ofiţerul plecă să găsească un telefon, Grant ordonă altor doi poliţişti să îi verifice pe agenţii locali: faxuri, telefoane şi date despre persoanele care intraseră în casele familiilor Fine, Marshall şi Butler. Punea pariu pe orice că bărbatul nu se înregistrase niciodată, dar nu strică să acţionezi conform unei scheme prestabilite. Şi cine ştie, poate tipul nu era atât de isteţ pe cât credea el.

Sorbi din cafea şi se strâmbă din cauza gustului, rugându-se în acelaşi timp la zeii cofeinei să-l ţină treaz toată noaptea.

Îşi îndreptă apoi atenţia spre cea de-a treia prioritate: relaţia cu presa şi încercarea de a ţine departe de el lumina reflectoarelor.

Preconiza un adevărat circ mediatic. Odată cu venirea celor de la FBI, mingea trecea la ei în teren. Dimineaţa, când vor sosi, nimeni nu va mai avea niciun cuvânt de spus. Până atunci însă, el constituia ţinta ziariştilor şi ar fi făcut bine să se arate cât mai stăpân pe situaţie.

Sau, în cel mai bun caz, să le găsească pe fetele alea.

Grant se uită la ceas. Trecuseră cinci minute. Cu fiecare clipă, simţea cum atmosfera se tensionează şi mai tare în clădire şi, peste alte câteva minute, el se va afla pe podium, supravegheat îndeaproape de locotenentul său, care se găsea în public.

Asta dacă era norocos. Dacă avea ghinion, atunci

însuşi şeful său avea să vină să-l vadă.

Rahat.

Mai luă o înghiţitură de cafea, îşi ridică agenda şi plecă să înfrunte presa, care până astăzi se redusese la persoana lui Marguerite Gould, o jurnalistă încântată să anunţe orice eveniment minor din Smithton şi Camden Green sau din orăşelele de pe coasta de nord, chiar dacă era vorba de un simplu câine scăpat din lesă prin parc. În seara asta, din cauza atmosferei tensionate, probabil că Marguerite nu va fi în stare să formuleze nicio întrebare.

Billy Ferguson îşi iţi capul de după un colţ.

— Sergent?

— Am conferinţă de presă acum.

— Ştiu, spuse ofiţerul, dar uitaţi-vă puţin aici.

Îi arătă jurnalul de înregistrare al oaspeţilor de la vizionarea publică pentru casa familiei Butler.

— Mark Acton – ştiţi dumneavoastră, agentul acela care s-a ocupat şi de vizionarea pentru soţii Marshall…

Grant se întoarse brusc interesat spre tânărul ofiţer.

— Ce-i cu el?

— A fost şi la soţii Butler.

Pe Grant îl trecu un fior. „Acton e o vulpe şireată.”

— A fost şi la vizionarea doamnei Fine?

Bărbatul ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dacă a fost, atunci nu şi-a trecut numele.

Grant îşi îngustă privirea, iar buzele i se subţiară, schiţând un rânjet.

— Du-te şi saltă-l.

— Da, domnule.

Tânărul dispăru imediat.

Simţindu-se dintr-odată mai bine, Grant îşi aranjă geaca, îşi netezi părul şi îşi pregăti agenda. Măcar acum se putea zice că are un suspect în carne şi oase.

Mark Acton – un individ pe care nu-l plăcuse de la

prima vedere. Şi dacă ar fi fost nevoit să numească doar un singur lucru pe care-l învăţase de-a lungul anilor de când lucra în poliţie, atunci acesta era: "Întotdeauna să ai încredere în intuiţie".

Lumina o trezi pe Ellen. Şi, de asemenea, geamătul scos de Shannon, primul sunet pe care-l auzi din partea fetei.

El se întorsese.

Inima începu să-i bată cu putere. Cât timp se scursese? Minute? Ore? Nu zile, dar cum putea ea să ştie sigur? Nu mai conta. Cel mai important era acum să-şi păstreze calmul şi să urmeze planul.

Indiferent de ce avea să se întâmple, trebuia să se ţină de plan şi să se roage ca Lindsay nu doar să fi înţeles, ci să aibă tăria şi voinţa să îl respecte.

Alungând ultimele rămăşiţe ale somnului ce-i învăluiau mintea şi ignorând teama care îi chinuia stomacul, se săltă în capul oaselor pe saltea, îşi strânse picioarele sub ea şi se sprijini pe un braţ, încercând să pară relaxată ca şi cum ar sta pe o pătură la picnic. Rana din coapsă îi sfredeli carnea când se târî pe salteaua aspră, dar îşi înghiţi urletul care i se ridică în gât atunci când în deschizătura chepengului se zări silueta învăluită în lumină a bărbatului. Se făcu beznă un moment, după care se aprinse o lanternă. Urmări fasciculul strălucitor pe măsură ce bărbatul coborî treptele şi înaintă prin încăperea întunecată. Când se apropie, îi vorbi:

— Tu eşti, iubitule? întrebă ea, sperând ca intonaţia din vocea ei să nu i se pară artificială. Cum ţi-ai petrecut ziua?

Bărbatul se opri ca electrocutat şi se întoarse spre ea, dezvăluindu-i masca grotescă şi zâmbetul desenat cu roşu.

— Ai adus ceva ca să pregătesc cina? N-am avut timp să ajung la magazin şi fetelor le este foame.

Necunoscutul bâjbâi puţin prin întuneric şi, o secundă mai târziu, temniţa fu invadată de lumina unui singur bec ce atârna în tavan. Ellen văzu nebunia din privirea lui.

— Gura, spuse el, dar femeia avu senzaţia că percepe o undă de nesiguranţă în glasul său.

— Nu te purta aşa, iubitule. Copiii trebuie hrăniţi. De-aia n-au fost aşa de fericiţi în ultimele zile.

Brusc, ochii bărbatului aruncară flăcări.

— Opreşte-te. Opreşte-te! *Strici totul*!

— Tati?

Vocea lui Lindsay se auzi atât de încet, încât Ellen abia dacă o percepu.

Bărbatul se răsuci, dar în loc să se îndrepte spre Lindsay, se apropie de Shannon, o descătuşă, o ridică în braţe şi porni spre uşa ce ducea în tunel.

— Nu i-a acoperit gura, şopti Lindsay.

— Poate nu crede că e nevoie, îi răspunse Ellen tot în şoaptă. Şi poate are dreptate – poate fata nici nu mai poate vorbi.

După câteva minute, necunoscutul se întoarse şi se aplecă spre Lindsay.

Ellen o auzi cum îi şopteşte ceva, apoi el îi scoase cătuşele de la mâini şi o smuci în picioare. O împinse spre gura tunelului, fără ca fata să opună rezistenţă.

Urma Lindsay planul ei sau pur şi simplu voinţa îi fusese anihilată definitiv?

Când el se întoarse, Ellen îl întâmpină surâzătoare, dar chiar când se pregătea să spună ceva, acesta îi dădu o palmă peste faţă şi îi înăbuşi ţipătul, astupându-i gura cu mâna, atât de tare încât îşi înfipse involuntar dinţii în propriile buze. În timp ce ea simţea gustul sângelui, el îi

lipea banda adezivă peste gură. Străduindu-se să nu reacţioneze violent din cauza durerii, Ellen nu se împotrivi când îi fu înfăşurat în jurul gâtului un lasou. De-abia după ce o legă bine, o eliberă din lanţuri şi trase de frânghie, vădit iritat.

Comportându-se ca şi cum nu se întâmpla nimic extraordinar, Ellen se ridică în picioare, ignoră junghiul din coapsa rănită şi îl urmă spăşită prin tunel.

Cele două fete stăteau la măsuţă, cu mâinile şi picioarele legate ca de obicei, numai că acum nu le acoperise gurile.

Lindsay îi întâlni privirea pentru o clipă, înainte de a se opri asupra răpitorului.

— N-o lega pe mami, spuse ea pe un ton perfect calm. Vreau să-mi perie părul.

Ellen îi mulţumi în gând când zări zâmbetul lui Lindsay care-i însoţea ultimele cuvinte.

Bărbatul se uită mai întâi spre fată, apoi spre ea, şi o rază de speranţă se aprinse în sufletul lui Ellen. Însă, imediat scutură din cap, iar ea înţelese că nu reuşise să se poarte la fel de convingător ca Lindsay.

— Ea nu se află aici pentru *tine*, zise el.

Blândeţea din vocea lui spori atmosfera de teroare.

— Ea e aici pentru mine, aşa cum ar fi trebuit dintotdeauna!

O împinse în acelaşi scăunel pe care-l ocupase mai devreme, prinzându-i picioarele cu banda adezivă. Exact când termină, un glas subţire se auzi dinspre partea cealaltă a mesei şi pulsul lui Ellen îşi mări ritmul.

— Te iubesc, tati, şopti Shannon.

Speranţa care aproape murise cu câteva clipe în urmă, renăscu în Ellen. Shannon nu-şi pierduse cunoştinţa şi le auzise, înţelesese, intrase în joc!

Bărbatul urlă:

— Să nu îmi mai zici aşa niciodată!

Aplecându-şi faţa până când atinse chipul lui Shannon, se răsti la ea furios din cale-afară:

— Nu sunt tatăl tău! Să nu mai îndrăzneşti să-mi spui „tati”!

O privi mânios pe Ellen:

— De ce nu faci ceea ce trebuie să faci? De ce?

Ellen tresări speriată, când el înconjură masa, scoase o cariocă roşie, o apucă de păr şi îi trase capul pe spate. Simţi markerul mişcându-se peste banda adezivă de deasupra gurii şi o clipă mai târziu el o împinse cu brutalitate.

— Poftim! Mami arată aşa ca întotdeauna, indiferent de ce s-ar întâmpla. Zâmbeşte, mami! Zâmbeşte şi poartă-te de parcă totul ar fi perfect!

Ellen încuviinţă din cap, dar el îşi pierduse deja interesul faţă de persoana ei şi, ducându-se lângă Lindsay, o mângâie blând pe păr.

— Vrei să te pieptăn eu? şopti el.

O vreme o mai dezmierdă pe păr, după care îi atinse obrazul cu degetele, şi Ellen văzu cum fata încearcă să nu se ferească atunci când şoapta lui se transformă într-un mârâit.

— Sau asta este ceea ce vrei să-ţi fac?

Ochii lui o priviră din nou pe Ellen.

— Tu n-ai văzut niciodată, aşa e? Numai că acum o să vezi! De data asta te fac eu să vezi!

Ellen încremeni, de teamă că nu cumva şi cea mai mică reacţie să înrăutăţească şi mai tare lucrurile.

— E atât de frumoasă, spuse el, degetele lui coborându-i pe gât şi apoi pe umăr. Cel puţin pe-afară.

— Tati? şopti Lindsay

— Nu-mi zice aşa!

— ... Îmi pare rău, se bâlbâi Lindsay. Eu vreau ca tu

să mă iubeşti la fel de mult pe cât te iubesc eu.

Ochii bărbatului străluciră uşor.

— Dragoste? întrebă el ameninţător. La asta te gândeai? De-aia zâmbeai mereu?

Lindsay clătină din cap aprobator, aparent indiferentă la pericolul ce pândea în vocea lui.

— Nu vrei să te iubesc acum?

Ellen îngheţă. Ce naiba voia Lindsay să facă?

Atunci vorbi şi Shannon.

— Şi eu, bălmăji ea.

„Nu, le porunci Ellen în gând. Găsiţi o cale să mă dezlege pe mine. Dar nu faceţi asta! Nu!”

Bărbatul le privea pe ambele fete cu o licărire diabolică în ochi.

— Te iubim, spuse Lindsay pe o voce cu tentă seducătoare, care nu-i mai reflecta deloc vârsta. Nu vrei să ne laşi să-ţi arătăm cât de mult?

Glasul ei deveni un fel de o răguşeală ispititoare:

— Te rog?

Bărbatul scoase un cuţit din buzunar – acelaşi cuţit ruginit, cu lama pătată de sânge pe care-l folosise ca să-i cureţe tatuajul lui Ellen ceva mai devreme – şi tăie banda de la picioarele şi de la mâinile lui Shannon. După aceea o ajută să se ridice în picioare.

Cu toate că era atât de slăbită încât de-abia îşi putea ţine capul drept, Shannon se întinse spre Lindsay.

— Şi pe ea, şopti ea. Amândouă te iubim... amândouă...

Ochii din spatele măştii luciră.

— Da, aprobă el. A venit vremea să-i arătăm lui mami cât de mult mă iubiţi, nu-i aşa?

Se întoarse spre Lindsay, dar înainte să apuce să-i taie banda adezivă, Ellen observă cum Shannon îşi încordează muşchii şi ghici pe loc ce are de gând să facă.

„Nu, o imploră ea, încercând să-i transmită lui Shannon gândurile ei, dar convinsă că n-avea niciun rost. Aşteaptă până o eliberează şi pe Lindsay!” Dar era deja prea târziu. Shannon îşi adună puţinele forţe pe care le mai avea şi îl lovi pe bărbat cu piciorul chiar în zona scrotului.

Necunoscutul se încovoie şi căzu în genunchi, iar Lindsay şi Ellen se luptară să-şi smulgă legăturile.

Shannon se aruncă peste bărbat şi se apucă să-i tragă masca de schi de pe faţă, dar masca chirurgicală pusă pe deasupra rezistă exact cât să nu dezvăluie nimic. Înfuriat din cauza atacului, se îndreptă de spate şi o izbi pe Shannon de perete, zdrobind-o cu greutatea lui. Ellen auzi horcăitul ce ieşi din plămânii fetei. Strânsoarea slăbi şi fata căzu la pământ, ca o cârpă.

— E vina ta, urlă bărbatul, răsucindu-se spre Ellen. Vezi ce-ai făcut? Şi ele spun că mă iubesc! Dar asta nu e dragoste! Nu!

Când Lindsay Marshall începu să ţipe, el o lovi pe Shannon cu piciorul exact între coaste. Fata nu mai contenea din urlat, iar el îşi luă avânt şi mai tare şi o izbi pe Shannon cu gheata în cap atât de tare încât gâtul acesteia pârâi.

Ţipetele lui Lindsay deveniră nişte hohote de plâns neputincioase. Bărbatul se aplecă deasupra lui Ellen, răsuflând greoi, cu ochii întunecaţi de furie.

— E vina ta, şuieră el. Numai vina ta.

Se lăsă şi mai tare peste ea şi teroarea puse stăpânire pe trupul şi pe sufletul femeii. „Emily, Emily, Emily. O să mor şi nu pot să-mi iau la revedere de la copilul meu.”

— Ai greşit! Tu eşti cea care a greşit! *Un singur lucru trebuia să faci şi n-ai fost în stare!*

Scos din minţi, trase de lasoul din jurul gâtului femeii

şi Ellen simţi cum i se opreşte respiraţia, iar ochii îi ieşiră din orbite.

Lumina din cameră începu să pălească.

Apoi, auzi un urlet de neputinţă şi, pe neaşteptate, tensiunea din frânghie dispăru.

— Te urăsc, şopti bărbatul. Vă urăsc pe toate şi nu mai vreau să mă joc cu voi niciodată!

Dispăru în jos pe treptele ce duceau la tunel. Ellen tuşi, înecându-se, încercând disperată să-şi umple plămânii cu aer. De-abia după un minut de eforturi imense, vederea i se limpezi şi panica se mai domoli puţin. Îşi ridică privirea şi se uită spre Lindsay.

Însă niciuna din ele nu îndrăzni să privească spre Shannon. „Ce-am făcut? se gândi Ellen. Doamne, Dumnezeule, ce-am făcut?”

Capitolul 46

Kara stătea nemişcată la biroul ei în lumina dimineţii, cu o ceaşcă de ceai rece lângă ea. În faţă avea împrăştiate listele pe care notase tot ce avea de făcut şi toate numerele de telefon ale persoanelor pe care urma să le sune. Mai erau şi teancuri de fluturaşi cu chipul strălucitor al lui Lindsay, un dosar plin cu documentele pentru asigurarea de viaţă şi un dosar gros cu facturi neachitate.

Toate îi cereau atenţie necondiţionată. Dar în loc să acţioneze, ea stătea acolo amorţită, privind mormanele de hârtii, negăsind suficientă putere pentru a-şi ridica ceaşca de ceai, darămite să se apuce de rezolvat probleme.

Dar n-avea încotro.

Cecurile trebuiau scrise, poliţele trebuiau încasate, iar fluturaşii distribuiţi. Ştia asta. O mie de oameni o încurajaseră să procedeze astfel.

Viaţa mergea mai departe.

Şi asta ştia.

Luă un pix şi, uitându-se spre birou, se întrebă cu ce să înceapă.

Dar nu se putea gândi decât la visul avut cu o noapte în urmă.

Şi fusese un vis. Sigur fusese un vis.

Dădu drumul pixului pe birou şi îşi prinse capul în mâini.

Nu fusese un vis. Auzise ţipătul de groază al lui Lindsay atât de clar, de parcă fata s-ar fi aflat în camera alăturată. De fapt sărise ca arsă din pat şi se repezise în dormitorul lui Lindsay înainte să se dezmeticească prea bine şi să-şi dea seama că fiica ei nu mai e acolo.

Dar ţipătul fusese atât de real. Ecoul lui încă mai răsuna între zidurile casei şi, ascultând, *ştiuse*.

Lindsay trăia încă şi suferea. Aşa de rău încât urla de frică, urla temându-se pentru viaţa ei şi îşi striga mama cu disperare.

Iar ea stătea neputincioasă la masa de scris, cu capul în mâini.

Disperarea era un cuvânt prea sărac pentru a-i descrie rana deschisă din suflet.

Şi ultima fărâmă de speranţă părea că va muri.

Nimeni n-o va crede că o auzise pe Lindsay ţipând în noapte. Îi vor spune că a visat şi visul unei mame nu va motiva nicio forţă poliţienească din lume să intensifice cercetările.

Dar nu fusese un vis.

Primul ei impuls a fost să-l sune pe Patrick. El ar fi înţeles-o. Ar fi putut s-o ajute. Dar trecuse bine de miezul nopţii şi Kara conştientiza că trebuie să înveţe să se descurce de una singură. Patrick îi oferise sprijinul lui necondiţionat, dar nu avea cum s-o ţină de mână în fiecare minut al zilei.

Trebuia să petreacă zilele şi nopţile fără niciun reazăm exterior.

Dacă făcea lucrurile pe rând, puţin câte puţin, poate reuşea.

Se uită la ceasul cu alarmă şi-şi stabili primul obiectiv: În următoarele şaizeci de minute va scrie cecurile pentru facturile cele mai urgente, se va spăla, se va îmbrăca şi va mânca ceva.

În timpul mesei, va planifica ora următoare.

De-abia după ce vor trece cele două ore, îşi va îndrepta atenţia spre cea de-a treia.

Şi dacă la sfârşitul zilei se va considera satisfăcută, drept recompensă, îl va suna pe Patrick şi îi va împărtăşi progresul ei. Simpla imagine a ochilor lui înţelegători şi a zâmbetului cald îi dădu putere.

Ridică pixul din nou, încercând disperată să ignore ecoul ţipătului lui Lindsay care-i răsuna încă în minte şi îşi deschise carnetul de cecuri.

Soneria ţârâi înainte ca ea să apuce să arunce o privire asupra situaţiei sale financiare.

Inima i se făcu cât un purice.

Veşti. Cineva îi aducea veşti!

Aproape împiedicându-se de poalele halatului, Kara se năpusti în jos pe scări şi deschise uşa cu repeziciune, convinsă că va da ochii cu sergentul Grant.

Dar un bărbat cu chip grav, îmbrăcat într-un costum negru stătea pe verandă cu un pachet în mână; în faţa casei zări o limuzină Lincoln Town. Se scutură înfiorată când îşi dădu seama ce conţine pachetul. Semnă formularul pe care i-l întinse bărbatul, luă cutia şi intră înapoi în casă.

Cu un nod în gât, Kara smulse hârtia maronie de deasupra şi durerea sfâşietoare din piept îi confirmă bănuielile.

Pe toată cutia se vedeau stanţate în roşu cuvintele „Rămăşiţe umane”.

Sus de tot fusese imprimat „Summers Funeral Home”.

Cenuşa lui Steve.

„Doamne, Dumnezeule!”

I se înmuiară genunchii şi se trânti pe un scaun din sufragerie. Din străfundurile ei se ridica un urlet mut. Pe masă, lângă cutie, se afla telefonul.

Cu o mână tremurândă, îl ridică şi formă numărul lui Patrick.

Capitolul 47

— Isuse, şopti Patrick Shields, privind cutia care încă se mai găsea pe masa din sufrageria Karei. Chiar te-au pus să semnezi de primire?

Ea încuviinţă din cap, oftând atât de epuizare, cât şi pentru eliberarea poverii ce-i apăsa sufletul. Deşi nu se schimbase nimic, simpla prezenţă a lui Patrick o făcea să se simtă mai bine.

— De necrezut, continuă Patrick, ai cărui ochi – atât de calzi şi de liniştitori de obicei – se întunecară de mânie. Le-am dat instrucţiuni precise. Nu înţeleg cum mi-aş fi putut exprima doleanţele mai clar. Le-am spus…

— Nu mai contează ce le-ai spus, interveni Kara. Şi oricum, nu de asta te-am sunat. Ci pentru că… pentru că… of, nu mai suport, Patrick!

Şovăind la început, femeia vorbi din ce în ce mai repede, până când cuvintele se revărsară din ea într-un torent de nestăvilit ce reflecta ca într-o oglindă toate sentimentele trăite. Kara îi povesti tot ce i se întâmplase de când se întorsese acasă cu o zi în urmă.

— Pur şi simplu nu cred că am să reuşesc, spuse ea la

final, când epuizase toată energia negativă ce se strânsese în ea. Nu cred că o să mă descurc. Şi gândul la noaptea asta...

Glasul i se frânse, înecându-se şi scuturând din cap neajutorată. Patrick îşi puse blând palmele pe umerii ei şi o privi direct în ochi.

— Ştiu exact cum te simţi, o asigură el, fără ca vocea sau privirea lui să mai păstreze nici cea mai mică urmă de furie. Oh, Doamne, cât de bine ştiu. Aşa că primul lucru pe care o să-l facem e foarte simplu. O să te duc din nou la Claire.

Kara se împotrivi cu tărie.

— Nu la Claire, replică ea puţin cam pripit. Nu că nu s-ar fi purtat minunat cu mine, din contră. Dar... of, nu ştiu... E ca şi cum şi-ar pune mănuşi când vorbeşte cu mine. De parcă...

— Îi e frică să nu clachezi, termină Patrick în locul ei, rostind exact cuvintele pe care le-ar fi spus ea. Cunosc foarte bine senzaţia. Uneori mă aducea într-o asemenea stare că-mi venea s-o pocnesc!

Buzele lui schiţară un rânjet trist.

— Şi nu numai ea... toată lumea. Dar ce poţi face? Nimeni nu ne vrea răul. Doar că ei n-au habar prin ce trecem noi.

— Aşadar, ce să fac? întrebă Kara, fără să-şi dea seama că vorbise cu voce tare.

— Vii la mine acasă, hotărî Patrick fără să stea prea mult pe gânduri.

Observând că femeia e gata să protesteze, ridică mâna.

— Nici măcar nu ştiu de ce nu mi-a trecut asta prin cap de la bun început, spuse el, apoi zâmbi. Adică m-am gândit, dar nu ţi-am propus şi ştiu şi din ce motiv. La urma urmei, ce ar zice oamenii? Vecinii? Claire? Şi cel mai rău,

ce ar spune Neville Cavanaugh?

— Neville? Dar parcă el e majordomul tău, nu? De ce ţi-ar păsa de părerea lui?

— Nu-mi pasă de părerea, ci de uitătura lui specifică.

Patrick se strâmbă, parodiind exagerat expresia de dezaprobare a servitorului său.

— Neville n-ar *spune* niciodată ceva. Ar *sugera*, în schimb. Şi aerul s-ar răci brusc. Habar n-ai cum e... angajaţii pot fi uneori mai răi decât părinţii. Au un fel al lor de a-ţi arăta cât de tare te dezaprobă, dar manifestând tot respectul din lume. Te vei convinge singură peste cincisprezece minute. Fă-ţi bagajul.

— Patrick, nu pot!

— Ba sigur că poţi. N-ai cum să rămâi aici. Nu încă. Nu singură. Acum încetează să te mai împotriveşti şi du-te şi fă-ţi bagajul.

În mai puţin de cincisprezece minute, Patrick parcă Mercedesul său în faţa vilei Cragmont. Lăsându-i geanta în portbagaj, o conduse pe Kara în sus pe trepte, împinse uşa imensă din stejar şi o invită mai întâi în fastuosul hol principal şi apoi în bibliotecă.

— Hai să bem ceva, spuse el. Ceva fierbinte, cred, cu mult coniac.

Dar în loc să se ducă la barul încastrat în perete, apăsă un buton, după care se trânti dezinvolt într-un scaun masiv aşezat în faţa canapelei pe marginea căreia stătea Kara. Femeia se uita la şirurile lungi de cărţi. Un zâmbet uşor apăru pe faţa bărbatului.

— Nu vrei să te relaxezi? întrebă el. Să ştii că nu e muzeu, chiar dacă asta e prima impresie. E locul în care trăiesc. De fapt, continuă el, pe un ton mai mohorât, am dormit pe canapeaua aia până săptămâna trecută.

Când Kara se sprijini de spătar ceva mai liniştită, Neville Cavanaugh apăru în uşa bibliotecii. Ochii lui se

aţintiră întrebător asupra lui Patrick pentru un moment, dar când observă că stăpânul său nu e singur, starea lui de spirit se schimbă imediat. Temperatura din cameră păru să scadă instantaneu cu câteva grade, iar Kara îşi acoperi picioarele cu o pătură din caşmir.

— Un Grand Marnier fierbinte pentru doamna Marshall, te rog, Neville. Iar pentru mine nişte brandy cu puţina apă.

În timp ce Neville se apuca tăcut să prepare băuturile, Patrick se întoarse spre Kara.

— Eu tot insist să discut cu cei de la Summers, începu el, dar Kara scutură din cap.

— Ideea e că n-au făcut ceva aşa de îngrozitor. Numai că, atunci când am auzit soneria, mă aşteptam să aud că au găsit-o pe Lindsay.

Ochii ei străluciră.

— Nu-i o prostie? Chiar am crezut că sergentul Grant a venit să-mi spună că au găsit-o.

Patrick se aplecă şi o luă de mână.

— Nu-i deloc o prostie – e ceva normal. Nici nu-mi mai amintesc câte nopţi am stat aici, chiar în camera asta, aşteptând. Aşteptând ca cineva să vină acasă. Pândind zgomotul uşii deschise şi dorindu-mi din tot sufletul ca Renee sau unul din copii să mă strige din hol.

Se foi în scaunul său agitat.

— Ai urmărit ştirile în după-amiaza asta?

Ceva din glasul lui acceleră pulsul Karei.

— Ştirile? repetă ea. Nu. Eu...

— Se pare că a mai fost răpită o fată. Acum o lună, din Mill Creek.

Kara făcu ochii mari de uimire.

— După o vizionare publică?

Patrick dădu din cap, în timp ce Neville, care plecase de lângă bar, aşeză o tavă cu două pahare pe măsuţa de

cafea. Patrick ridică paharul din care ieşeau aburi şi-l oferi Karei, apoi sorbi dintr-al său.

— Aaa... şi au găsit-o? întrebă Kara, tonul ei dând spuselor un sens limpede precum cristalul.

— Nu. Dar măcar poliţia nu mai poate pretinde că Lindsay a fugit de acasă. Nu după ce dispar trei persoane, iar una dintre ele îşi lasă copilul singur în casă. Acum mai sunt practic alte două locuri unde să caute indicii. E imposibil să nu fi lăsat vreo urmă.

După ce Neville părăsi încăperea, Kara îşi termină băutura.

— Cred că ar fi bine să-l sun pe sergentul Grant.

— E un telefon pe birou, spuse Patrick, nedezlipindu-şi privirea de pe uşa prin care tocmai ieşise Neville Cavanaugh. Foloseşte-l, te rog. Eu mă întorc imediat.

Plecă după Neville în antreu.

— Neville? strigă el, dar servitorul său se făcuse deja nevăzut în bucătărie.

Când Patrick îl ajunse din urmă, acesta se aşezase la masa mare din centrul camerei, pe care se zărea un tort. Când uşa se închise în spatele lui Patrick, Neville făcu ochii mari văzându-şi stăpânul. Patrick se încruntă, uitându-se când la Neville, când la tort.

— Sper că nu e un tort pentru ziua mea de naştere, spuse el. Ştii prea bine că nu-mi plac chestiile astea.

— Este pentru nepotul doamnei McGinn, răspunse majordomul. De la Beech House, adăugă el când observă că Patrick se încruntă şi mai tare. Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

— Bagajul doamnei Marshall se află în portbagajul Mercedesului. Te rog să-l duci într-una dintre camerele pentru oaspeţi.

Neville îşi arcui abia sesizabil o sprânceană.

— Aici?

— Dar unde în altă parte? se răsti Patrick, aţintindu-l cu privirea.

Neville şovăi.

— Dacă-mi permiteţi, domnule... începu el, dar Patrick i-o reteză scurt.

— Nu-ţi permit.

Ignorând dezaprobarea rece a majordomului său, Patrick o luă înapoi spre bibliotecă şi închise uşile.

Kara îşi înăbuşi un căscat în timp ce Patrick se întinse după sticla de Grand Marnier.

— Nu, mulţumesc, nu mai vreau, se împotrivi Kara, când Patrick se aplecă să-i mai toarne. De obicei nu beau decât un pahar de vin sau două şi niciodată atât de târziu.

— Încă unul te va ajuta să dormi, răspunse Patrick, turnându-i o porţie serioasă în paharul aşezat lângă farfuria goală.

Trecuseră câteva ore bune de când o adusese acasă la el, timp în care nu făcuseră altceva decât să stea liniştiţi în faţa şemineului aprins de Patrick, urmărind ştirile de la televizor. Mâncaseră tot aici pentru că femeia nu dorise să se îndepărteze de căldura plăcută a încăperii cu lambriuri de mahon. Când ceasul bătu de zece, el îi zâmbi.

— Trebuie să te odihneşti. Crede-mă, adăugă el trist, ştiu cât de mult te ajută. Vei suporta mai uşor suferinţa.

— Nu ştiu dacă mă poate ajuta ceva pe lumea asta, spuse ea. Iar după noaptea trecută, nu prea sunt sigură că vreau să adorm.

Totuşi, sorbi puţină băutură şi privi flăcările prin lichidul arămiu. În ciuda convingerii ei, alcoolul începea încet, încet să-i mai domolească din vârtejul emoţiilor şi să-i încălzească puţin locul acela din suflet care îngheţase în ultimele două săptămâni. În orice caz, senzaţia de rău n-o mai tortura.

— *E* aşa bun, oftă ea, sorbind din nou şi schiţând un zâmbet uşor. Sper doar să nu devin dependentă de brandy acum.

Patrick zâmbi ironic.

— Există vicii şi mai rele.

— Bănuiesc.

Puse paharul pe masă şi se întinse.

— Cred că a venit vremea să mă bag în pat.

— Neville ţi-a aranjat una dintre camerele pentru oaspeţi. Te conduc eu.

Ea îi luă mâna şi-l lăsă să o sprijine când se ridică în picioare, simţindu-se puţin ameţită. Observându-i nesiguranţa, Patrick o înconjură cu un braţ pe după mijloc.

— Te simţi bine?

Kara dădu din cap, sperând că nu e aşa de beată, încât să se împiedice pe scări. Se scutură însă şi, după ce-şi găsi echilibrul, îl urmă fără probleme afară din bibliotecă, apoi prin foaier şi în sus pe treptele somptuoase.

Patrick se opri în faţa unei uşi închise.

— Aceasta a fost camera fiicei mele, Chrissie, spuse el. Încă îmi este greu să mă uit înăuntru.

Tăcu o vreme, după care continuă:

— Dar „a-ţi fi greu” nu este o scuză pentru a nu înfrunta realitatea, corect?

Deschise uşa şi aprinse lumina.

Kara aruncă o privire şi descoperi un dormitor care parcă îşi aştepta stăpânul să apară în orice moment; sub birou zăcea o pereche de pantofi, împinşi şi uitaţi acolo, iar pe pat o geacă ce urma să fie pusă la loc în cuier.

— Câţi ani avea Chrissie? întrebă ea când tăcerea deveni apăsătoare.

Kara îşi muşcă buzele când zări servieta de şcoală şi teancul de cărţi de pe birou. „Aşa ar arăta şi dormitorul lui

Lindsay peste doi ani, se gândi ea. Jucăriile lăsate de o parte şi viitorul în faţa ei.”

Durerea din suflet i se citi clar pe faţă, iar Patrick o luă de cot, trăgând-o afară.

— Arăţi extrem de obosită. Haide.

Stinse lumina şi închise uşa în urma lor.

— Aici era baia fetelor, zise el când trecură pe lângă o altă uşă închisă, iar aici dormitorul Jennei.

Atinse clanţa cu vârful degetelor, apoi deschise o uşă situată de cealaltă parte a holului.

— Sper să te simţi bine aici.

Camera era de cel puţin două ori mai mare decât dormitorul din casa ei, cu două fotolii imense tapiţate cu motive florale ce stăteau la dreapta şi la stânga unui şemineu. Focul ardea molcom, iar la marginea patului o aştepta un halat de casă.

— E foarte frumos, şopti Kara, apropiindu-se de una dintre cele patru ferestre mari.

Lumina lunii învăluia în razele ei strălucitoare pajiştea care se întindea până la malul râului Sound.

— Pot s-o deschid puţin?

— Sigur că da.

Ridică fereastra grea şi inspiră aerul proaspăt şi sărat.

— Dumnezeiesc, oftă ea, simţindu-se dintr-odată mai bine.

— Dacă ai nevoie de ceva în timpul nopţii, mă găseşti în camera mea, aici, pe hol, spuse Patrick. Să nu eziţi să mă chemi. Serios.

— O să mă descurc.

Ochii lui o fixară un moment, de parcă ar fi cântărit cât adevăr există în vorbele ei.

— Atunci, noapte bună, mai adăugă el.

Un moment mai târziu, uşa se închise uşor în urma

lui.

Rămasă singură, Kara se întoarse la fereastră, ca să mai inspire o gură de aer proaspăt şi dulce şi, cu toate că ultimii stropi de ameţeală se risipiră, epuizarea începu s-o copleşească din nou. „Nu te gândi, îşi porunci ea. În noaptea asta, nu te gândi la nimic.” Lăsând geamul larg deschis, se îndreptă spre baie, dar după câţiva paşi, se auzi un ciocănit la uşa dormitorului.

— Intră, strigă ea, convinsă că era Patrick care voia să-i mai zică ceva. Nici măcar n-am apucat să mă schimb.

Când văzu că singurul răspuns primit este doar un alt ciocănit politicos, se duse chiar ea la uşă, o deschise şi dădu peste Neville Cavanaugh care ţinea în mâini o tavă mică. Pe ea se zărea o cană cu lapte fierbinte aşa cum îi făcea bunica ei în vremea copilăriei.

— O să vă ajute să dormiţi, rosti el, copiind aproape întocmai cuvintele folosite de bunica ei.

Kara îl pofti înăuntru, iar bărbatul îi aşeză tava pe noptieră.

— Ce drăguţ din partea dumitale. Îţi mulţumesc.

Servitorul se îndreptă de spate şi o privi cu o expresie serioasă.

— Îmi pare atât de rău pentru soţul şi pentru fiica dumneavoastră.

Se uită la ea scrutător, pătrunzându-i cu privirea parcă până în adâncul sufletului, după care se întoarse brusc.

— Somn uşor, îi ură el.

Într-o clipă dispăru din cameră şi închise uşa.

Kara se dezbrăcă, îşi puse halatul ce-i fusese lăsat pe pat şi intră în baie. Tot ce avea nevoie era aşezat pe blatul de marmură ce înconjura chiuveta, inclusiv o periuţă de dinţi nouă, în ambalajul ei original. Chiar când începuse să se spele pe dinţi, îi reveniră în minte vorbele lui Neville

Cavanaugh.

„Îmi pare atât de rău pentru soţul şi pentru fiica dumneavoastră.”

Cuvinte normale, pe care le auzise probabil de sute de ori în ultima săptămână.

„Îmi pare atât de rău pentru soţul şi pentru fiica dumneavoastră.”

Aceleaşi cuvinte alese de toată lumea, cu mici diferenţe.

„Îmi pare atât de rău pentru soţul şi pentru fiica dumneavoastră.”

Şi atunci, de ce anume o deranjaseră când le auzise rostite de Neville Cavanaugh?

„Îmi pare atât de rău pentru soţul şi pentru fiica dumneavoastră.”

Se urcă în pat.

„Îmi pare atât de rău pentru soţul şi pentru fiica dumneavoastră.”

Se întinse după cana cu lapte cald.

“Îmi pare atât de rău pentru soţul şi pentru fiica dumneavoastră.”

O ridică între palme.

„Îmi pare atât de rău…”

Şi-atunci înţelese.

Nu cuvintele o supăraseră.

Ci felul în care fuseseră pronunţate.

Neville Cavanaugh folosise vorbele potrivite, dar nu dăduse deloc senzaţia că i-ar părea rău. Îi oferise pur şi simplu o formulă pe care el ştia că femeia o aşteaptă.

Kara îşi apropie cana de buze.

„Îmi pare atât de rău…”

Auzind din nou în minte vocea rece a servitorului, Kara Marshall puse cana la loc pe noptieră, neatinsă.

Capitolul 48

Paralizată!

Era paralizată, nu putea respira şi orbise!

Un val de panică inunda sufletul lui Lindsay, iar ea deschise instinctiv gura ca să ţipe, dar în loc să audă glasul terorii, un horcăit îi ieşi din piept şi simţi că-i explodează capul.

Începu să se sufoce.

Zbătându-se ca să-şi recapete răsuflarea, i se făcu greaţă şi simţi gustul amar de fiere.

O să vomite!

O să vomite şi o să se înece în propria vomă!

Gândul activă ultima resursă de energie adânc îngropată în sufletul ei, obligând-o să înghită şi să împingă înapoi în esofag lichidul amar. Imediat însă trupul i se convulsionă din cauza lipsei de oxigen.

De ce nu putea respira?

„Banda!”

Avea banda adezivă lipită peste gură.

Se concentră şi se strădui din răsputeri să-şi alunge panica. Treptat, dădu drumul aerului din gură prin nări şi inspiră încet, tot pe nas, lăsând aerul proaspăt să coboare lent spre plămâni.

Valul de groază care aproape o omorâse se mai domoli.

Inspiră a doua oară, apoi a treia oară.

Mintea îi funcţiona din nou.

„N-am orbit, îşi spuse ea. E doar întuneric. Şi nici n-am paralizat.”

Era în continuare legată de scaun. Dar durerea arzătoare care o chinuise mai devreme – durerea pe care credea că n-o s-o mai poată suporta – dispăruse.

O învinsese şi încă mai trăia, încă mai gândea şi...

Un sunet slab se strecură până aproape de ea şi pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva i se păruse. Dar îl auzi din nou şi înţelese despre ce este vorba.

Uşa de la capătul celălalt al tunelului se deschidea.

Paşi ce se apropiau, tot mai repede, tot mai clar.

„Adormită, îşi zise Lindsay în sinea ei. Prefă-te că eşti adormită şi te va lăsa în pace."

Apoi, din întuneric, avu o viziune – care se dovedi însă a fi o simplă amintire.

Imaginea lui Shannon, inconştientă, zăcând pe podea.

Lovită întruna până când gâtul îi pocnise şi capul i se izbise de zid precum cel al unei păpuşi de cârpă în mâinile unui copil furios.

Iar dacă Lindsay pretindea că adormise, i se va întâmpla acelaşi lucru. Aşa că va sta trează şi va înfrunta noul capitol al torturii. Gura îi era atât de uscată, încât limba i se umflase şi părea ca de vată. Ori de câte ori clipea, avea senzaţia că cineva îi toarnă nisip în ochi.

Totuşi, poate că ar fi mai bine să moară.

Bărbatul urca scările acum, iar panica risca din nou să o copleşească violent, chiar mai rău decât cu câteva momente în urmă.

„Nu, se rugă ea în tăcere. Fii puternică. Mai puternică decât Shannon. Mai puternică decât el!"

Se mai linişti puţin, dar frica rece se înfipse în sufletul ei ca o gheară când prima rază de lumină şi silueta torţionarului ei se iviră prin chepengul din podea.

— Bună dimineaţa, spuse el cu o voce blândă, dar atât de ameninţătoare, încât lui Lindsay i se înmuiară picioarele.

Fata observă că necunoscutul adusese cu el o cutie mare.

— E o zi specială, anunţă el, aşezând cutia pe masă.

O zi specială pentru toţi!

Smulse banda de pe gura lui Lindsay, iar ea gemu din cauza durerii, gâfâi încercând să respire normal, dar se abţinu să ţipe pentru a nu-i oferi satisfacţie.

Lanterna se stinse şi imediat încăperea se umplu de lumina pâlpâitoare a lumânărilor aprinse. Lindsay văzu trupul lui Shannon, zăcând în continuare pe podea, cu capul într-o baltă de sânge uscat.

Un urlet i se ridică în gât, dar îşi muşcă buzele şi, întorcându-şi capul, surprinse privirea lui Ellen Fine.

Ochii femeii se aţintiră asupra ei, iar Lindsay pricepu întocmai mesajul pe care Ellen dorea să i-l transmită.

„Planul, strigau ochii lui Ellen. Nu uita. Dă-i ceea ce vrea şi aşteaptă.”

Sforţându-se să acţioneze împotriva a ceea ce-i dicta instinctul, adolescenta îşi arcui buzele într-un zâmbet şi rosti cu greutate două cuvinte.

— Te rog!

Bărbatul o privi, iar Lindsay mai reuşi să rostească ceva:

— Mi-e aşa de sete.

— Dar asta nu e petrecerea ta, răspunse el aspru. Ci a mea.

Lindsay se uită spre Ellen, care stătea cu urechile ciulite. După ce termină de aprins vreo douăzeci şi patru de lumânări, răpitorul deschise cutia şi se apucă să o golească, aşezând cu grijă fiecare obiect pe mica masă.

Un tort ornat cu lumânărele.

Coifuri caraghioase, strălucitor colorate, învelite în folie, pe care Lindsay şi prietenele ei le foloseau când îşi sărbătoreau ziua de naştere.

Trompete de jucărie şi fluiere din care apăreau nişte limbi de hârtie când suflai în ele.

Şi, în sfârşit, mici farfurii de hârtie, furculiţe de

plastic şi şerveţele asortate cu farfuriile.

Bărbatul rândui totul pe masă, după care privi când la Ellen, când la Lindsay. Zâmbetul mâzgălit peste masca chirurgicală părea să prindă viaţă în pâlpâitul lumânărilor, dându-i fetei fiori reci pe şira spinării.

— E ziua mea, spuse el. Aşa că o să facem o petrecere!

Ridică un coif şi i-l aşează pe cap, trecându-şi elasticul pe sub bărbie. Avea aspectul unui clovn maniac şi Lindsay ştia că avea să-i bântuie visele pentru tot restul vieţii.

Fără să rostească niciun cuvânt, îi aşează şi ei un coif, apoi unul lui Ellen, iar Lindsay de-abia se stăpâni să nu-şi sucească gâtul pentru a se feri de atingerea lui.

După ce se asigură că ornamentele n-o să cadă de pe creştetele lor, săltă trupul lipsit de vlagă al lui Shannon de pe podea şi-l puse în scaunul ei.

Trupul căzu în faţă şi chipul lipsit de viaţă se izbi de tăblia mesei.

— În picioare! porunci el, îndreptând-o pe Shannon.

Dar imediat ce îi dădu drumul, ea căzu din nou în faţă. Tăcut, o săltă din nou, numai că acum o prinse cu bandă adezivă de spătar în dreptul pieptului ca să stea dreaptă.

Obrazul lui Shannon care rămăsese atâtea ore în contact cu podeaua se turtise, iar sângele adunat se transformase într-o mare vânătaie.

Unul dintre ochi era deschis şi privea în gol spre Lindsay.

Aceasta îşi întoarse capul când bărbatul o dichisi la fel de sinistru pe fata moartă, trăgându-i elasticul pe sub bărbie.

— Nu-i aşa că ne distrăm? întrebă el pe un ton rece. Suntem fericiţi cu toţii?

Lindsay se chinui să zâmbească, simţind cum buza de

jos i se crapă din cauza efortului şi nu se mai gândi decât la apă.

Din păcate însă, acolo nu era apă.

Nu mai exista altceva decât tortul, coifurile groteşti şi silueta îngrozitoare care se aplecase la numai câţiva centimetri de faţa ei.

— Nu zâmbeşti, şopti bărbatul, smucind-o de păr şi apropiindu-se şi mai mult.

Lindsay încercă să se uite într-o parte, dar vorbele lui o usturară ca loviturile unui bici.

— Uită-te la mine!

Vocea lui tremura de mânie şi smulse o bucată de bandă adezivă pe care i-o lipi peste gură, după care folosi un marker aproape consumat pentru a-i desena zâmbetul dorit. Încă furios, îi acoperi şi ochii, desenându-i deasupra altă pereche de ochi groteşti.

După ce termină, îl simţi cum se retrage, admirându-şi opera.

— Mult mai bine, zise el. Acum pari fericită.

În timp ce Lindsay se străduia să intuiască ce se întâmplă, bărbatul se întoarse spre Ellen.

— Suntem cu toţii fericiţi? întrebă el.

Făcând tot posibilul pentru a nu-şi trăda spaima, Ellen încuviinţă din cap.

— Foarte bine, atunci, spuse bărbatul.

Luă bricheta şi se apucă să aprindă lumânărelele de pe tort.

— Sper că mi-aţi adus cadouri, rosti el. Ştiţi doar cât de mult le plac băieţeilor darurile.

Când termină se ridică în picioare şi se extazie în faţa scenei macabre.

— Minunat, croncăni el. Minunat.

Lindsay, orbită şi amuţită de banda adezivă, stătea absolut nemişcată, rugându-se în tăcere şi nădăjduind că

dacă nu va face nimic, poate avea şanse să scape din vizorul răpitorului, cel puţin pe moment. Apoi, acesta vorbi din nou şi fata îşi dădu seama că speranţele ei fuseseră zadarnice.

— Cântaţi, le porunci vocea ameninţătoare. E vremea să cântaţi!

Inima i-o luă la galop, întrebându-se ce va face el dacă ea nu se va supune ordinului. Dar cum ar putea? Nu cu...

O durere cumplită îi sfâşie faţa în zona gurii şi pentru o clipă crezu că buza ei de jos fusese ruptă o dată cu banda adezivă. La fel se întâmplă şi cu cea de la ochi, care-i smulse cea mai mare parte din gene şi din sprâncene. În ciuda hotărârii ei de a nu-şi arăta frica, scânci, dar chiar atunci bărbatul se puse pe cântat.

— Mul...ţi... ani... tră... ias... că... la... mul... ţi... ani...

Pronunţa fiecare silabă de parcă acestea constituiau cuvinte separate.

— Mul... ţi... ani... tră... ias... că...

Se opri brusc, privind-o furios pe Ellen. Agitat, îi eliberă gura la fel de violent.

— Acum puteţi cânta. Cu toţii o să cântăm.

Mâna lui se mişca ritmic, iar Lindsay pricepu cu greu ce făcea: le dirija, ca şi cum ea şi Ellen ar fi alcătuit un cor.

O auzi pe doamna Fine dregându-şi glasul şi, deşi Lindsay nu era prea sigură că ar putea bâigui vreun cuvânt, se gândea cu groază la ce ar putea păţi dacă n-ar fi făcut-o.

— Cântaţi! porunci bărbatul. Cântaţi pentru mine!

Brusc, ridică tortul cu lumânările arzând, lipindu-l de faţa lui Lindsay.

— Cântă! zbieră el, şi flăcările îi arseră fetei sprâncenele. Cântă! îi ceru omul acela nebun încă o dată. Mul... ţi... ani... tră... ias... că...

Obrajii o usturau din cauza cerii fierbinţi cu care o stropise, dar îşi ignoră suferinţa.

— La mulţi ani, continuă Lindsay, încercând să-i ţină isonul alături de Ellen.

— Mai tare!

Lindsay şi Ellen se luptară să-şi găsească forţa de a merge mai departe.

— Mulţi ani trăiască, cântară ele împreună.

Bărbatul se răsuci şi apropie tortul pe jumătate turtit de faţa lui Shannon. În timp ce Lindsay privea neajutorată, părul lui Shannon se aprinse şi începu să ardă, umplând aerul cu fumul şi duhoarea oribilă a firelor arse.

— Cântă! ţipă la ea, făcându-se că nu observă ce se petrece.

Lindsay şi Ellen îşi intensificară glasurile, dar pe măsură ce flăcările se stinseră, la fel se petrecu şi cu voinţa lor.

— Cântaţi din nou! porunci maniacul. Mai tare!

Disperarea topea încetul cu încetul şi puţina hotărâre pe care o mai aveau şi Lindsay simţi că-şi pierde minţile. Ştia că nu e în stare să facă nimic care să satisfacă acea creatură a întunericului care o răpise din siguranţa căminului ei şi că, într-un final, ea şi Ellen vor muri. Vor muri aici, la lumina lumânărilor, la fel ca şi Shannon.

Nimeni nu va veni după ele; nimeni nu le va salva.

Lindsay se uită la Ellen, dar privirea acesteia devenise la fel de inexpresivă.

— Cântaţi! urla bărbatul. Mai tare! Mai tare!

Intuind că aceasta ar putea fi ultima ei şansă, Lindsay inspiră adânc şi începu să cânte cât mai convingător.

Capitolul 49

Kara se foi neliniştită în mijlocul cearşafurilor din patul care nu-i era familiar şi inspiră adânc aerul proaspăt, dulce, dar necunoscut al oceanului. Incapabilă să adoarmă, deschise ochii ca să mai privească încă o dată camera de oaspeţi perfect decorată, care căpătase un aspect aproape magic în lumina lunii ce se strecura prin ferestrele deschise spre râul Sound. Judecând după luxul aşternuturilor de satin sau al tăbliei patului sculptate în formă de nori, Kara ar fi trebuit să adoarmă din clipa în care se lăsase îmbrăţişată de căldura lui plăcută. Dar nu reuşise; odihna părea un lucru de neatins – la fel de greu de obţinut ca şi acasă la ea. Însă măcar aici pusese ceva distanţă între ea şi amintirile dureroase din propriul cămin şi putea sta întinsă în patul fin şi se putea gândi la ceea ce are de făcut în continuare.

Steve şi Lindsay nu-i ieşeau din cap şi pace.

Steve, care nu se va mai întoarce niciodată, iar Lindsay, care…

Îşi întrerupse gândurile, dar era deja prea târziu. Treptat, de-a lungul săptămânii trecute, ajunsese să accepte realitatea morţii lui Steve, dar ideea că şi Lindsay s-ar putea să fie moartă aproape că o scosese din minţi.

Închise ochii şi încercă să-şi aducă aminte cele mai fericite momente trăite de familia ei. Tot felul de imagini îşi făcură apariţia: zile de vară petrecute pe plajă, cumpărăturile de Crăciun în Manhattan, o zi care se termina întotdeauna cu o cină la Sea Grill în Rockefeller Center, unde admirau toţi trei patinatorii care se învârteau pe gheaţa de sub strălucitorul brad de Crăciun.

Săptămâna petrecută cu cinci ani în urmă, când plecaseră la Orlando şi se bucuraseră de fiecare bucăţică a parcului Disney.

Zilele de naştere ale lui Lindsay, la care participau întotdeauna zeci de prietene de-ale ei.

Chiar şi acum Kara îşi putea reaminti acele ocazii la fel de limpede de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Mai ales prima zi de naştere a lui Lindsay, când fiica ei, îmbrăcată într-o rochie roz cu volane, stătea cuminte în scaunul înalt, făcând ochii mari la bucata de tort şi la adulţii din jur care cântau.

„Mulţi ani trăiască, la mulţi ani…”

Amintirea deveni atât de vie, încât aproape că-i auzea aşa cum o făcuse cu cincisprezece ani în urmă.

„La mulţi ani, dragă….”

Brusc, i se păru că aude nişte voci în realitate şi sări drept în sus, ascultând.

Se întoarse şi deschise geamul.

Nimic altceva decât sunetul valurilor şi ţipătul câtorva pescăruşi.

Când briza răcoroasă o învălui, se aşeză la loc şi se înfăşură bine în pilotă. Desigur că nu auzise pe nimeni cântând *La mulţi ani*. Mintea ei obosită îi juca feste. Dacă ar putea adormi…

Închise ochii şi încercă să se liniştească.

Respiră adânc şi regulat, concentrându-se asupra aerului proaspăt şi sărat.

„La mulţi ani…”

Versurile ţâşniră de niciunde, dar nu se auziră atât de slab, încât să nu pară reale.

Se dădu jos din pat şi se apropie de fereastră. Vântul se înteţise şi în încăpere răzbătea doar zăngănitul bărcilor prinse de ponton şi adierea ce foşnea printre frunzele copacilor.

Undeva, o pisică mieună, fie de frică, fie de furie.

Cu toate acestea, chiar dacă erau acoperite de celelalte sunete, putea să jure că sesizează nişte voci cântând.

Aşa să fie oare? Sau îşi pierdea minţile?

Rămase pe loc, chinuindu-se să elimine pe rând toate posibilităţile. Oare mintea ei o luase razna sau cineva – un vecin? — sărbătorea o zi de naştere la miez de noapte? De neînchipuit.

Ascultă din nou, ciulindu-şi urechile, dar nu mai auzi decât vântul şi păsările.

Somnul îi fugise însă definitiv.

Îşi trase pe ea halatul lăsat de Neville Cavanaugh, îşi încălţă pantofii, deschise uşa şi păşi în holul tăcut.

Casa imensă o copleşi cu prezenţa ei solemnă; singurul zgomot era scos de ticăitul pendulei din marele antreu de la parter.

Privirea îi fu atrasă de uşa de pe partea cealaltă.

Camera Jennei.

Traversă holul lat, apăsă clanţa şi se strecură în dormitorul fetei, închizând repede uşa în urma ei.

Când aprinse lumina, observă că încăperea era ca o imagine în oglindă a camerei lui Chrissie, deloc diferită de cea a lui Lindsay, cu excepţia poate doar a dimensiunilor mai mult decât generoase.

Kara se plimbă încet de jur împrejur, uitându-se la toate lucrurile acelea venerate de o adolescentă: animale de pluş, CD-uri, afişe ale cântăreţilor.

Şi cărţi. Ca şi lui Lindsay, Jennei îi plăcea să citească.

Kara se apropie de rafturile cu cărţi, gândindu-se că dacă va găsi ceva de citit, o va ajuta să adoarmă mai repede.

Cercetă titlurile până când ajunse la un volum pe care nu scria nimic, aflat la capătul unui raft. Îl scoase de acolo şi îl deschise.

O fotografie căzu pe podea. Când se aplecă s-o ridice, înţelese ce ţinea în mână.

Jurnalul Jennei Shields.

Se îndreptă de spate şi privi spre rândurile ce

acopereau prima pagină. Scrisul fetei era uniform şi citeţ. Kara răsfoi paginile iute. Jenna îşi umpluse jurnalul nu numai cu evenimente ale copilăriei, ci şi cu visele ei.

Oare Lindsay ţinea un jurnal? Dacă da, îl ascunsese suficient de bine, pentru că nici ea, nici poliţia nu-l descoperiseră.

Jenna nu şi-l ascunsese pe al ei. De fapt, îl lăsase la vedere, unde putea fi găsit de oricine.

Se aplecă într-un târziu şi ridică fotografia. Mai, mai să leşine.

Se înşela, încercă să se convingă singură. Probabil că lumina era de vină. Se duse la biroul Jennei şi aprinse veioza pentru a studia fotografia mai cu luare-aminte.

Poza înfăţişa întreaga familie Shields: Patrick, Renee, Jenna şi Chrissie.

Iar Jenna Shields semăna perfect cu fiica ei, de parcă ea şi Lindsay ar fi fost gemene.

Cu ochii plini de lacrimi, Kara îşi mută privirea, se şterse cu mâneca halatului şi gândindu-se că poate s-a înşelat, se mai uită o dată la fotografie.

Dar nu, nu greşise. Avea senzaţia că Lindsay se strecurase cumva în poza de grup a unei familii străine.

În loc să pună poza la loc în jurnal, Kara o vârî în buzunarul halatului, aşeză volumul în acelaşi loc pe raft, stinse luminile şi păşi pe hol.

Pe deplin trează acum, nu mai voia să se întoarcă în camera ei, aşa că începu să coboare scara masivă cât putu de încet, trecu prin antreul îmbrăcat în marmură şi intră în salon.

Sperând ca sistemul de alarmă să nu fie pornit, trase de uşile glisante şi ieşi pe terasa ce dădea spre pajişte şi spre râul Sound. Pământul era scăldat în razele argintii ale lunii, aerul curat şi rece, iar cerul inundat de stele. O noapte perfectă.

O noapte perfectă care fu tulburată de un strigăt înăbuşit.

Strigătul unui bărbat!

Uimită, Kara îşi miji privirea pentru a scruta întunericul, căutând sursa zgomotului.

Apoi auzi un alt sunet.

Un cântec?

Da, cineva *cânta*.

I se păru că aude iarăşi *La mulţi ani.*

Strângându-şi halatul şi mai tare pe lângă ea, Kara coborî treptele spre pajişte.

Aveau să moară.

Shannon era deja moartă, iar acum le venise şi lor rândul şi numai ea era vinovată.

Dăduse greş!

Cum de se întâmplase asta? Când pusese la punct planul – când îl expusese cu grijă atât lui Lindsay, cât şi lui Shannon –, era convinsă că vor reuşi. Erau trei împotriva unuia singur şi, chiar dacă Shannon fusese deja înfometată la maximum, ea şi Lindsay tot ar fi putut să-l doboare pe bărbat. Eşuaseră însă.

Acum, privind scena ireală care se desfăşura în faţa ei, Ellen Fine înţelese şi de ce.

Răpitorul lor era complet nebun.

Un ţăcănit, care dădea din mâini în lumina plăpândă a lumânărilor şi le poruncea tuturor – până şi lui Shannon – să cânte pentru el.

Să cânte pentru el!

Cât timp pierduse gândindu-se că are de-a face cu cineva a cărui minte mai păstra o fărâmă de raţionalitate?

Iar acum Shannon murise, Lindsay era pe punctul de a-şi da ultima suflare, iar dacă ea nu acţiona cât de curând, avea să împărtăşească aceeaşi soartă. Dar chiar şi cu

moartea lor, lucrurile nu se vor termina aici. Animalul, lunaticul, *monstrul* va găsi noi victime pe care să le tortureze în propria temniţă.

El nici măcar nu ştia că le torturează.

El credea că le iubeşte. *Că le iubeşte!*

Le iubea, în timp ce le ţinea captive în întuneric, hrănindu-le cu ţârâita, fără să le dea voie să-şi potolească setea. Poate că nimic nu era real. Poate că totul se dovedea până la urmă un coşmar. Poate că încăperea aceasta micuţă cu mobila ei minusculă şi un strat gros de praf, cu aerul umed şi stătut care se amestecase cu fumul ce-i irita ochii nu existau decât în imaginaţia ei.

Poate că nu bărbatul era nebun. Poate că ea îşi pierduse minţile! Poate că avea halucinaţii şi îşi închipuia lumânările, tortul şi cântecul ce părea să nu se mai isprăvească niciodată…

Una dintre lumânări pâlpâi mai tare şi se stinse după ce ceara se topi de tot şi fitilul arse. Bărbatul se opri brusc din cântat.

— A venit vremea să-mi pun o dorinţă, spuse el pe un ton la fel de rece ca şi privirea lui. Şi o să-mi doresc exact ce mi-am dorit dintotdeauna.

Îşi dădu capul pe spate şi Ellen înţelese că se pregăteşte să inspire adânc şi apoi să sufle în lumânări ca un băieţel de şase ani care încearcă să-şi impresioneze amicii. Într-un final, când plămânii i se umplură, se aplecă în faţă şi suflă peste lumânări, masca de schi umflându-se sub puterea răsuflării sale.

Dar nu fu suficient – mai bine de jumătate din lumânărele rămaseră aprinseră.

Suflă încă o dată, apoi şi a treia oară şi în sfârşit ultima lumânare se stinse.

Când văzu privirea lui răutăcioasă mutându-se de la una la alta, furia şi frustrarea îi învinseră lui Ellen groaza

din suflet.

— La mulţi ani! urlă ea, scoţând cuvintele răguşite din gâtul pe care-l încordă cu ultimele picături de energie. La mulţi ani şi du-te dracului!

Bărbatul tresări şi îi aruncă o uitătură plină de mânie.

— De ce nu mori odată? strigă Ellen cu glas tremurat. N-o să ţi se împlinească nicio dorinţă, aşa că de ce nu mori şi să te ia dracu', nenorocitule!

Lovitura veni atât de repede, încât Ellen n-avu timp să se ferească. Pumnul lui o izbi în maxilar aşa de rău, încât i-l dislocă, iar durerea intensă ca un fier roşu, fierbinte, aproape că-i tăie respiraţia. Căzu cu scaunul pe spate şi capul i se izbi de podea.

„Emily. Oh, Emily.” Numai gândul la fiica ei o determină pe Ellen să lupte împotriva leşinului ce i-ar mai fi putut alina suferinţa.

Atunci el îngenunche lângă ea, iar Ellen se pregăti să încaseze următoarea lovitură. În schimb, el se apropie şi, cu buzele lipite de urechea ei, îi şopti:

— Tu ar fi trebuit să mă ajuţi. De ce n-ai făcut-o? Ăsta e singurul lucru pe care mi l-am dorit – să mă ajuţi. Dar tu nu te-ai învrednicit, le-ai lăsat să-mi facă ce au vrut, iar eu am fost nevoit să pretind că-mi place! Aşa că acum trebuie să ne prefacem cu toţii. Fiecare dintre noi…

Ellen încercă să se tragă într-o parte, dar când îşi mută capul, un fulger dureros îi sfâşie falca ruptă şi un ţipăt slab îi scăpă de pe buze. Văzu rola în mâna bărbatului şi îl privi mută şi paralizată cum acesta taie o bandă lungă.

Când îi apăsă banda peste gură, oasele se frecară între ele, iar suferinţa deveni de nesuportat. Pentru prima dată de la începutul coşmarului, Ellen se trezi că se roagă în tăcere pentru eliberarea adusă de bezna inconştientului.

Să leşine sau să moară.

Necunoscutul o lăsă să zacă în continuare pe podea, iar el se ridică în picioare şi se îndreptă spre Lindsay. Se aşeză pe vine, întinse mâna şi o mângâie blând pe sâni.

— Acum tu o să afli cum e, şopti el, iar degetele i se strânseră tare în jurul sfârcului fetei. O să simţi tot ce am simţit eu şi o să vezi cum e!

În timp ce bărbatul o pipăia tot mai însetat pe Lindsay şi agonia din trupul ei ameninţa s-o copleşească dintr-o clipă în alta, Ellen Fine se agăţă de singurul gând care îi mai dădea forţa de a supravieţui.

„Emily... Emily... Emily...”

Capitolul 50

„Nimic, îşi spuse Kara în sinea ei. N-ai auzit nimic, pentru că nu e nimic de auzit.”

Şi totuşi, pe măsură ce repeta cuvintele în gând, sunetele nopţii o învăluiau şi se apropiau tot mai tare cu fiecare pas pe care îl făcea, lăsând în urmă treptele terasei şi afundându-se în întunericul ce înconjura domeniul Cragmont. Valurile se loveau de ţărm, iar vântul oftă şi fluieră printre copaci şi pe deasupra acoperişurilor diverselor clădiri împrăştiate peste tot. Întreaga atmosferă părea să-i transmită un avertisment şi o îndemna să se întoarcă în casă pentru că afară nu era nimic de văzut.

Nimic, în orice caz, din ceea ce ea ar fi dorit ea să vadă.

Privi nervoasă peste umăr, dar silueta vilei imense ce se profila pe cerul întunecat nu reuşi s-o liniştească şi, pentru un moment, îşi imagină că aude zgomotul mecanismului invizibil ce aducea stelele pe cer.

Dar cântecul – dacă fusese real – dispăruse, aşa că îşi strânse halatul şi mai tare pe lângă ea pentru a se proteja împotriva frigului şi a nopţii.

Undeva în stânga, aproape invizibil în spatele unor tufişuri, cavoul familiei Shields se ridica somptuos prin beznă, iar Kara se opri puţin ca să-i privească zidurile din calcar.

Se cutremură.

Oare sunetele pe care le auzise şi de care era convinsă că sunt nişte voci ce intonează un cântec ar fi putut să răzbată dinăuntrul acestuia? Îşi aminti apoi că Patrick îi povestise cum se trezise cu câteva săptămâni în urmă în interiorul cavoului, rece ca gheaţa şi tremurând chiar în faţa criptelor unde se odihneau membrii familiei sale.

Oare locul respectiv îl atrăsese şi în noaptea asta? Era posibil să-l fi auzit pe Patrick, care îşi plângea nenorocirea singur, între blocurile de piatră? Kara se grăbi într-acolo şi o clipă mai târziu se găsi în faţa uşii din lemn masiv de la intrarea în cavou.

Un lacăt greu atârna de încuietoare şi chiar fără să-l atingă, Kara îşi dădu seama că uşa e bine zăvorâtă.

Aşa cum stătea pe treptele reci de piatră ale criptei, zgomotele nopţii se intensificară şi păreau că o înconjoară din nou. Se îndepărtă puţin, dar chiar când ajunse în mijlocul aleii ce ducea înapoi spre peluză, tentaculele claustrofobiei o înhăţară zdravăn.

Se întoarse să se uite la cavou şi viziunea cenuşii lui Steve – sigilată în urna ce rămăsese pe masa din sufrageria casei ei părăsite – i se înfăţişă în faţa ochilor.

Se scutură înfiorată.

,,Nu fi proastă. Nu deveni isterică. Nu cântă nimeni, iar în cavou nu se află nici Patrick, nici nimeni altcineva.”

Porni spre casă din nou, dar surprinse cu coada ochiului o clădire mică.

O clădire care, în întuneric părea o miniatură perfectă a vilei enorme ce se înălţa mândră în vârful pantei

ce urca alene.

Privind-o mai atent, Kara îşi dădu seama ce reprezintă.

O casă de joacă pentru copii.

Căsuţa unde Chrissie şi Jenna se jucaseră atunci când erau mici.

Poate că era locul în care se jucaseră şi Claire şi Patrick în copilărie.

Kara părăsi aleea şi păşi în iarba deasă, pe care roua strălucea în lumina lunii. Cu toate că umezeala îi pătrunse repede prin papucii subţiri, de-abia dacă băgă de seamă că picioarele îi îngheţaseră.

Se apropie şi mai mult.

Căsuţa fusese încuiată definitiv, având uşile şi ferestrele acoperite cu panouri grele din lemn.

Normal. După tragedie, Patrick nu ar mai fi fost în stare să suporte vederea locului în care se jucaseră fetele lui.

Kara mai zăbovi o vreme, cutremurându-se la gândul amintirilor ce probabil că musteau în fiecare colţişor al căsuţei. O rafală de vânt îi ridică poalele halatului, trezind-o din reverie. Posomorâtă, se îndreptă din nou spre vilă.

Dar chiar când urca treptele terasei spre salonul din spate, auzi un sunet.

Înnăbuşit, dar clar.

Un ţipăt!

Ţipătul unei femei!

Kara se răsuci, simţind cum i se face pielea ca de găină şi brusc îi reveniră în minte vorbele bunicii ei: „Cineva calcă pe mormântul meu”. Alungă repede gândul sinistru şi îşi ciuli urechile, ascultând.

Nimic.

Doar valurile şi vântul, şoptind prin beznă. Urcă iute scările, traversă terasa, puse mâna pe clanţa uşii, dar

înainte să o împingă, aceasta se deschise dinăuntru.

Neville Cavanaugh stătea în prag, îmbrăcat complet şi uitându-se la ea cu ochi reci şi bănuitori. Speriată, spuse adevărul fără să stea prea mult pe gânduri:

— Am auzit nişte zgomote.

Expresia lui nu se schimbă, cu toate că deschise uşa mai larg şi făcu un pas înapoi ca s-o lase să intre.

— Ca şi cum ar cânta cineva, continuă ea. Am crezut că... Oh, Doamne, mi se pare o prostie acum, dar...

Se împotmoli, iar Neville îşi arcui sprâncenele şi aşteptă.

— Am crezut că cineva cântă *La mulţi ani*, reuşi ea să articuleze într-un final. Şi că cineva ţipă.

Privirea bărbatului se întunecă.

— De unde venea zgomotul?

— Ăăăă... de acolo... de la cavou, cred.

După o clipă, Neville încuie uşa în urma lor.

— Păsările de la ţărm, spuse el. Scot tot felul de sunete ciudate în timpul nopţii. Iar pe proprietatea de alături sunt şi nişte păuni. Uneori ai senzaţia că sunt nişte copii care plâng, alteori, zici că...

Şovăi, după care buzele lui se curbară, într-un zâmbet forţat.

— Uneori nici eu nu ştiu a ce sună. Şi mai umblă şi tot felul de poveşti...

Vocea i se frânse, iar Kara crezu că el o să continue, dar bărbatul se mulţumi să dea din umeri.

— Păsările şi animalele scot sunete destul de ciudate noaptea, însă după o vreme nu le mai auzi deloc.

Păsări! Aşadar totul fusese din cauza păsărilor. Kara se simţi ca o proastă şi speră ca penumbra din salon să-i ascundă îmbujorarea de pe chip.

— Mai aveţi nevoie de ceva? o întrebă Neville.

Kara clătină din cap, părăsi salonul şi urcă grăbită

scările. Ajunsă în camera ei, închise uşa, răsuci cheia în broască, îşi aruncă pantofii uzi din picioare şi se strecură la adăpostul aşternuturilor calde, păstrându-şi halatul pe ea. Aşa cum stătea pe întuneric, cuvintele servitorului începură s-o bântuie:

„Păsările... păsările şi animalele... După o vreme nici nu le mai auzi."

Dar dacă el nu le auzise deloc, ce naiba făcea, treaz şi îmbrăcat la patru ace, rătăcind prin casă în miez de noapte?

Lindsay avea senzaţia că se pierde, că se cufundă în ceva ce nu mai înţelegea deloc. Totul în jurul ei devenise ireal – lumânările aveau aură, umbrele groteşti îi şopteau cuvinte neinteligibile din colţurile întunecate ale tavanului, iar sunetele îi răsunau în cap până când se goleau de semnificaţie.

Nimic nu era adevărat.

Nu-şi mai dorea decât să cadă într-un leşin binecuvântat, în care nu exista nici durere, nici frică, nici teroare, unde coşmarurile aveau întotdeauna un final fericit, iar tatăl şi mama ei se aflau acolo lângă ea, îmbrăţişând-o, sărutând-o şi ştergându-i lacrimile.

Pe măsură ce strigătele răguşite ale inconştientului îşi făcură simţite prezenţa, Lindsay se lăsă o vreme în voia acestui cântec negru. Dar versurile intonate se dovedeau la fel de lipsite de sens ca şi şoaptele umbrelor ce pândeau pe la colţuri. Auzi pe cineva ţipând, dar prea obosită, prea bulversată, prea epuizată ca să răspundă, nici măcar nu reuşi să-şi salte capul ce-i atârna lipsit de vlagă.

La fel ca şi Shannon...

Atunci începură visele – visele rele – şi deşi ştia că e trează, nu se putea mişca sau vorbi şi nici nu se putea apăra de monstrul cu ochi roşii care urla la ea din

întuneric.

Se zbătu să scape de strânsoarea legăturilor, încercând să sfâşie vălul greu al somnului, să se lupte cu fiinţele din vis, dar forţele ei se topiseră definitiv.

O spaimă imensă o rodea pe dinăuntru, o spaimă căreia se străduise să-i reziste încă de la începutul coşmarului. Monstrul cu ochi roşii o urmărea? Nu exista decât această frică îngrozitoare? Păi, dacă era aşa, de ce nu pleca? Voia să plece – se săturase să-i mai fie teamă, nu mai suporta o astfel de presiune. Voia să înfrunte lucrurile oribile, să ignore spaima, dar nu mai ştia cum să procedeze.

Lumea devenise un ocean al spaimei.

O frică solidă, impenetrabilă, care o sufoca.

O teamă care o ucidea treptat şi sigur.

Trebuia să scape de ea, să se elibereze…

Se chinui să se concentreze, să se retragă din faţa ei, să şi-o smulgă din trup şi s-o alunge departe, cât mai departe.

Încet, totul păru că se schimbă în jur. Reuşise cumva să se detaşeze de propriul corp, iar acum privea de undeva de sus. Văzu bestia îmbrăcată în negru, care o făcuse prizoniera lui şi o torturase, cum îi taie banda cenuşie ce-i ţinea gleznele şi încheieturile mâinilor prinse de scaun.

Observă cum o ridică şi o aşază pe masă cu o blândeţe nefirească.

Cu o curiozitate aproape morbidă, se uită cum el îi desface picioarele.

Şi-atunci, într-o clipă, ciudatul sentiment al detaşării luă sfârşit şi reveni în corpul ei, înţelegând exact ce i se întâmplă. Groaza care ameninţase să o distrugă ceva mai devreme se transformă într-o furie de nestăpânit care o smulse din letargia ce o paralizase, o furie care îi insuflă un val de energie uluitor.

Adrenalina îi invadă fiecare fibră a trupului ei înfometat şi rănit. Lindsay inspiră adânc şi urlă. Urlă pentru Shannon şi pentru Ellen, pentru mama şi tatăl ei şi pentru un Dumnezeu care poate asculta de undeva. Ţipă, folosindu-şi ultimul strop de energie şi o uimi până şi pe ea sunetul care se izbi de pereţii şi de tavanul încăperii.

O mână îi acoperi repede gura şi strigătul dispăru.

— Nimeni nu aude, îi şopti o voce aspră. După o vreme, nimeni nu mai aude ţipetele.

Un strigăt străbătu mintea Karei şi femeia sări ca arsă din pat înainte să se dezmeticească. Pe moment se simţi dezorientată, dar când şi ultimele rămăşiţe ale somnului se risipiră, concentrarea îi reveni. Se afla la Cragmont, purtând încă halatul lăsat de Neville Cavanaugh. Din păcate, nu se mai simţea deloc în apele ei – avea senzaţia că este o intrusă într-o casă care nu mai voia s-o găzduiască.

Casa asta îi dădea coşmaruri.

Tocmai fusese trezită de un ţipăt pe care încă şi-l mai amintea.

„Lindsay!”

Kara îşi vârî picioarele în papuci, se îndreptă spre uşa de la dormitor şi ascultă puţin. Pentru că nu auzi nimic, o întredeschise uşor.

Domneau un întuneric şi o tăcere apăsătoare.

Era genul acela de linişte care îi spunea că ceva – ceva periculos – pândea dincolo de puterea de înţelegere a simţurilor ei. O parte din ea îşi dorea să închidă uşa şi să se bage la loc în pat, dar o altă parte o îndemna cu tărie să-l găsească pe Patrick, să-i spună de urletul care o trezise.

Dar fusese oare un urlet? Sau doar un vis urât? Dar cât de real i se păruse. „Atât de real.”

Trebuia să discute cu cineva.

Trebuia să stea de vorbă cu Patrick.

Ieşi pe hol, o luă la dreapta, se strecură în tăcere până la dormitorul lui Patrick şi ciocăni cât putu ea de uşor.

Nimic.

Ciocăni mai tare şi, pentru că tot nu primi niciun răspuns, ezită şi vru să se întoarcă. Brusc însă, se răzgândi. Apucând mânerul de cristal al uşii, îl răsuci şi împinse uşa grea.

În şernineul construit în perete mocnea doar jarul.

Veioza de pe noptieră arunca o lumină difuză, iar aşternuturile de pe pat fuseseră frumos aranjate în acelaşi stil pe care-l întâlnise în camera ei.

Numai că, aici, cearşafurile erau neatinse.

— Patrick? şopti ea, şi numele lui răsună grav de parcă l-ar fi strigat cu voce tare.

Se apropie de uşa de la baie şi bătu uşurel.

Niciun răspuns.

Apăsă clanţa şi deschise uşa încet, dar pentru că înăuntru era întuneric înţelese că bărbatul nu se află acolo. Totuşi, Kara aprinse lumina şi privi în jur.

Prosoape din belşug, pregătite pentru a fi folosite. Dar neatinse, ca şi dormitorul.

Biblioteca. Patrick îi povestise că dormise în bibliotecă, acolo unde băuse un pahar de Grand Marnier cu câteva ore în urmă în faţa focului şi unde, pentru scurt timp, se simţise apărată de toate grozăviile lumii. Oare tot acolo se dusese să doarmă şi în noaptea asta?

Kara ieşi din dormitor, străbătu holul întunecat, cutremurându-se când trecu pe lângă camerele fiicelor lui Patrick.

Pe la jumătatea scării, un zgomot o sperie atât de tare, încât inima mai, mai că-i sări din piept. Dar când

pendula din antreu începu să bată ora exactă, pricepu că zgomotul nu fusese nimic altceva decât o mişcare a mecanismului său învechit. Grăbindu-se să parcurgă şi restul de trepte ale scării curbate – profitând de faptul că mişcările ei vor fi acoperite de dangătul pendulei – se opri la capătul lor chiar când ceasul anunţa ora patru dimineaţa.

Când ultima bătaie se stinse şi liniştea învălui casa ca într-un giulgiu, Kara se repezi de-a lungul antreului şi ciocăni la uşile duble ale bibliotecii.

— Patrick? strigă ea delicat, şi încă o dată ecoul vocii ei păru să umple întreaga clădire. Patrick, sunt eu, Kara!

Pentru că nu primi niciun răspuns, bătu din nou şi din nou.

De ce nu se trezea?

Era bolnav?

— Patrick!

Tot niciun răspuns.

Se întâmplase ceva cu el?

Se întoarse cu spatele şi scrută bezna din antreu. Cufundată în întuneric, încăperea îi dădea senzaţia că e şi mai mare decât în realitate şi toate elementele sale – panourile de mahon brun, colţurile umbrite de sub scară, draperiile grele ce acopereau uşile glisante care duceau pe terasă – căpătaseră o tentă de pericol iminent.

„Doamne, Dumnezeule, îşi spuse Kara în sinea ei. Vino-ţi în fire!”

Însă cuvintele nu reuşiră să domolească panica dureroasă ce se ridica în ea.

Disperată să iasă, plecă de lângă bibliotecă şi se apropie de uşile de la terasă. Trase una dintre draperii într-o parte, bâjbâi după încuietoare până când o găsi într-un final, după care păşi în aerul proaspăt al oceanului. Sentimentul de panică începu să se mai domolească. Dar

numai pentru o secundă.

Închise uşa în urma ei şi străbătu terasa pentru a ajunge în dreptul bibliotecii, gândindu-se că acolo va putea intra tot prin uşile glisante. Un moment mai târziu încercă primul set de uşi. Acestea erau încuiate, dar prin perdele răzbătea o lumină slabă din interior.

Cineva se afla înăuntru.

— Patrick? strigă ea, lipindu-se de fereastră, ridicând vocea, astfel încât să pătrundă atât prin geam, cât şi prin materialul gros al draperiilor.

Pentru că nu primi răspuns, ciocăni şi strigă mai tare:

— Patrick, trezeşte-te. Lasă-mă să intru!

Tot niciun răspuns.

Bătu şi mai tare. Unde-ar putea să se afle Patrick dacă nu înăuntru? Trebuia să fie acolo!

Să-l strige pe Neville? Dar numai gândul la prezenţa ciudată a bărbatului o determină să abandoneze o astfel de idee. Se deplasă până la al doilea set de uşi, dar fără succes, şi apoi spre al treilea.

Toate erau încuiate. Tocmai se pregătea să ciocăne iarăşi, când privirea îi pică pe un suport de fier pentru plante care se găsea undeva lângă ea. Ezită, dar numai pentru o clipă. Îl ridică şi izbi cu el micul geam din dreptul încuietorii.

Acesta se sparse, câteva cioburi căzând pe terasă şi mare parte din geam se prăbuşi pe podeaua din lemn a bibliotecii, sunetul fiind înăbuşit de draperie.

Îndepărtând câteva fragmente ascuţite ce rămăseseră agăţate de rama geamului spart, Kara îşi vârî mâna prin gaură şi descuie uşa, după care intră.

Camera era întunecată cu excepţia luminii împrăştiate de o lampă cu abajur verde de sticlă aşezată pe birou.

Nesigură pe ea, ca şi cum casa în sine constituia o

ameninţare, păşi în bibliotecă, simţind dintr-odată că se sufocă. Când vorbi, vocea se auzi ca o şoaptă:

— Patrick?

Ochii ei desluşiră canapeaua în lumina difuză. Pledul de caşmir cu care se încălzise în seara trecută fusese frumos împăturit într-un colţ.

Un tăciune căzu de pe grătar în şemineu, scoţând câteva şuierături, iar Kara tresări, speriată.

Nici urmă de Patrick. „Cum ar fi putut ieşi din cameră dacă aceasta era încuiată pe dinăuntru?”

Veioza de pe birou nu lumina decât o porţiune din imensa încăpere, aşa că ocoli canapeaua şi se îndreptă spre întrerupător. Când candelabrul de deasupra se lumină, se trezi în faţa unei scene care n-avea niciun fel de sens. Enormul covor oriental care acoperea un sfert din podeaua bibliotecii fusese rulat, lăsând să se vadă parchetul din stejar.

Curioasă, Kara se apropie şi chiar în spatele covorului rulat, ascuns în umbra lui, mai văzu ceva.

Un chepeng deschis.

Se holbă la el, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. De ce să existe un chepeng chiar în mijlocul bibliotecii? Pe acolo ieşise Patrick?

Mai făcu un alt pas spre gaura largă din podea, apoi se opri. La ce naiba se gândea? Era patru dimineaţa şi Patrick dispăruse, iar ea găsise un chepeng care numai Dumnezeu ştie unde ducea.

Se întinse după telefonul de pe birou şi mâna îi tremură când ridică receptorul. În timp ce degetele ei bâjbâiau peste taste, se chinui să-şi amintească numărul pe care i-l dăduse detectivul – numărul lui de acasă. Dar acum, când avea nevoie de el, nu şi-l mai amintea deloc.

„911!”

Asta era – o să sune la 911 şi va veni cineva. Dar

chiar când apăsă pe prima dintre cele trei cifre care îi puteau oferi ajutorul necesar, un alt strigăt sfâşie întunericul.

Dar şi inima ei.

„Lindsay!”

De data asta ştia că nu mai e vorba doar de un vis.

De data asta putea să jure că Lindsay era cea care strigase şi îi îngheţă sângele în vene când pricepu de unde se auzise strigătul.

Toate temerile şi panica îngrozitoare care o copleşiseră ceva mai devreme se risipiră. Apucând un vătrai aşezat lângă şemineu, privi fix treptele abrupte ce duceau spre o beznă profundă.

Instinctul îi sugera Karei să se întoarcă, să fugă de treptele ce se afundau în puţul acela întunecat de sub podeaua bibliotecii. Dacă ar fi ridicat telefonul, cineva mai puternic decât ea – cineva care ar fi ştiut cum să procedeze – ar fi venit aici în doar câteva minute. Dar ţipătul lui Lindsay stăruia în mintea ei cu putere, iar Kara era convinsă că nu fusese nici vis, nici vreo festă pe care i-o juca imaginaţia.

De data asta fusese real, iar ea nu mai avea timp de şovăieli sau de întrebări. Strângând tare vătraiul, coborî treptele una câte una până ajunse la capăt. Cu excepţia razei de lumină ce se strecura din bibliotecă, bezna ce o înconjura era totală.

„O lanternă. De ce nu-i trecuse prin cap să găsească o lanternă?”

Dar nu mai avea timp să se întoarcă – Lindsay se afla undeva aici, jos, şi ea trebuia să-şi găsească fiica. Păşi în afara razei de lumină şi ochii ei se obişnuiră treptat cu umbrele. Nimeri într-o arie mai lată, unde pereţii păreau extrem de departe. O serie de imagini stranii, aproape

ireale se derulară în faţa ei.

Nişte saltele subţiri pe podea.

O găleată lângă fiecare saltea.

Cercetând tavanul, Kara zări un bec, ce atârna la câţiva metri deasupra. Bâjbâi cu mâna şi găsi cordonul. Trase de el şi într-o lumină orbitoare observă că se afla într-un soi de temniţă.

Duhoarea insuportabilă îi umplu nările şi un val de greaţă îi chinui stomacul. Când zări lanţurile şi inelele de fier prinse în ziduri, instinctul îi porunci să o ia la goană înapoi pe scări, dar amintirea strigătului fiicei sale învinse panica şi o împinse să pătrundă şi mai adânc în camera ciudată.

Cum era posibil? Cum să fie Lindsay aici? Aceasta era casa lui Patrick – casa în care venise pentru refugiu, pentru protecţie şi....

Şi Lindsay se afla aici! Simţea asta în adâncul sufletului.

Dar nu în încăperea asta, nu în temniţa întunecată.

Şi totuşi, nu foarte departe de ea.

Ochii Karei rătăciră de jur împrejur, căutând o altă cale de ieşire decât gura chepengului şi o clipă mai târziu o descoperi. O uşă mică, construită din stejar masiv, chiar în zidul de beton din capătul celălalt al încăperii.

Cu grijă, îşi croi drum prin gunoiul ce acoperea podeaua până nimeri uşa ce rămăsese uşor crăpată. Cu o mână tremurândă se întinse s-o deschidă.

În faţa ei se întindea un tunel, în care de-abia puteai sta în picioare, dar suficient de lat ca să încapă un om.

La o oarecare distanţă întrezări o strălucire difuză, o rază de lumină ce mai împrăştia puţin din întunericul care domina în tunel. Cât de departe era? Douăzeci de metri? Cincizeci? Nouăzeci?

Strângând vătraiul atât de tare că o dureau degetele,

porni spre lumină.

Încotro ducea tunelul? Pe măsură ce înainta, sprijinindu-se de pereţii aspri, îşi aminti din nou de momentul în care Patrick îi povestise că se trezise în cavou fără să ştie cum nimerise acolo. Aceasta să fie destinaţia finală? Încerca să-şi alunge gândurile şi să se concentreze la ceea ce avea de făcut. Când lumina deveni mai puternică înţelese.

Casa de joacă! Copia în miniatură a reşedinţei Cragmont care se ridica lângă pădure, între vilă şi cavou.

Căsuţa ale cărei uşi şi ferestre erau acoperite cu panouri de lemn.

Convinsă de ceea ce o aşteaptă, Kara iuţi pasul şi, pe măsură ce strălucirea de la capătul tunelului se intensifica, locul păru că începe să pulseze, ca şi cum ar fi fost alimentat de energia bătăilor unei inimi.

„Inima lui Lindsay!”

— Vin acum, şopti Kara. Vin.

Se grăbi şi mai tare, dar nu într-atât încât să se împiedice în podeaua denivelată şi să-şi sucească glezna. Când mai avea încă vreo cinci metri, auzi ceva şi se opri ca trăsnită.

Voci.

Ascultă şi, în lumina difuză, zări în sfârşit locul spre care se îndrepta.

Un alt set de trepte, exact ca acelea pe care le coborâse din bibliotecă, numai că acestea duceau în sus. Inspirând adânc, Kara se mişcă încet până la capătul lor. „Lindsay, îşi spuse în sinea ei, privind prin deschizătura de deasupra. Numai la asta trebuie să te gândeşti. Găseşte-o pe Lindsay şi scoate-o de aici.”

Începu să urce scările tiptil.

Ceea ce văzu când ochii îi ajunseră la nivelul podelei depăşea orice închipuire. Chiar deasupra ei, două picioare

prinse cu banda adezivă de un scaun care fusese ţintuit de podea cu nişte cârlige de fier. Apoi, urma o masă, de asemenea pironită în podea.

Îşi mută privirea şi întâlni o siluetă îmbrăcată în negru.

Intră complet în cameră, iar realitatea scenei o izbi ca o lovitură de ciocan. În lumina pâlpâitoare a lumânărilor, două femei erau legate de scaunele miniaturale. Una din ele o privea cu nişte ochi atât de goi, încât Kara pricepu îndată că e moartă. Ochii celeilalte femei erau umbriţi de o groază pe care n-o mai întâlnise niciodată.

Dar zâmbeau! Amândouă zâmbeau!

Un strigăt neputincios i se ridică în gât când observă gura acoperită cu bandă adezivă a lui Ellen, pe care fusese desenat acel rânjet hidos. Imediat o zări şi pe Lindsay.

Fata ei se afla pe o masă la fel de mică precum scaunele din jurul ei, iar între picioarele fiicei sale se găsea silueta înaltă, îmbrăcată în negru, ce purta de asemenea o mască chirurgicală pictată oribil.

Un tort pe jumătate turtit stătea pe o masă alăturată. Lumânărelele arseseră până nu mai rămăseseră decât nişte bobiţe de ceară albastră. Brusc înţelese ce se petrece.

Neville! De aceea se tot plimba treaz prin casa întunecată! De aceea îl simţise urmărind-o! Îi răpise fiica şi...

— Lindsay!

Numele copilului ei izbucni de pe buzele Karei într-un urlet plin de nelinişte.

Lindsay începu să se zbată pe masă, scoţând bolboroseli neinteligibile.

Silueta în negru se răsuci, ridicându-şi mâinile în timp ce se îndepărta de fată.

Kara săltă vătraiul.

— Dă-te la o parte, spuse ea încet, dar îndeajuns de amenințător pentru ca bărbatul să se supună.

— Nu e vina mea, şopti el.

— Dezleag-o, porunci Kara, ridicând vocea. Dezleagă-le pe toate!

— E vina *ei*, scânci bărbatul, lipindu-se de perete şi arătând spre fata moartă.

O furie clocotitoare crescu în ea şi Kara îl amenință cu vătraiul.

— Dezleagă-le! urlă femeia, învârtind arma şi ţintind spre capul lui.

Bărbatul însă se trase în lături, iar vârful drugului de fier se înfipse adânc în zid, atât de adânc încât atunci când Kara încercă să-l smulgă din perete, îi alunecă din mână. Monstrul profită şi se aruncă asupra ei, ţintuindu-i braţul cu mâinile.

Cu mâna rămasă liberă, Kara se întinse şi-l zgârie pe faţă, încercând să-i înfigă unghiile în ochi. Dar bărbatul îşi feri capul în ultima secundă, iar degetele ei nu nimeriră decât materialul tricotat al măştii negre de schi.

Femeia trase cu putere, smulgând nu numai masca de schi, dar şi pe cea chirurgicală.

În lumina ciudată şi tremurătoare a flăcărilor ce pâlpâiau, Kara se trezi faţă-n faţă cu Patrick Shields.

Capitolul 51

Casa fu cea care îl trezi pe Neville. Chiar înainte de a deschide ochii, intui că se petrecea ceva necurat.

Era un sentiment pe care îl încercase de nenumărate ori în ultimele luni, când ascultase cu atenţie liniştea, apoi se ridicase din pat ca să bântuie prin casă, verificând uşile şi ferestrele şi asigurându-se că domeniul stăpânului său

nu era ameninţat. Deja patrulase în noaptea asta, când o găsise pe doamna Marshall venind dinspre terasă şi când îi povestise balivernele alea cu nu ştiu ce zgomote pe care era imposibil să le fi auzit. O liniştise, spunându-i că pescăruşii sunt cei care scot astfel de sunete şi o trimisese înapoi în pat. Îşi terminase apoi turul înainte să se întoarcă în dormitorul lui.

Adormise.

Acum însă era treaz din nou şi avea o senzaţie ciudată în piept. Nici nu apucă bine să se dezvelească şi să se întindă după halat, când auzi.

Un zgomot ca de sticlă spartă.

Instantaneu, mintea lui analiză posibilităţile. Poate că domnul Shields scăpase paharul de brandy, în timp ce se chinuia să reziste unei alte nopţi nedormite. Ori poate geamul uneia dintre fotografiile vechi de familie ce acopereau pereţii de la parter se desprinsese din rama sa.

Numai că zgomotul nu semănase deloc cu un pahar sau un tablou căzut.

Îmbrăcându-şi halatul, Neville zori tăcut de-a lungul coridorului şi coborî scara ce lega apartamentul lui de bucătărie, încercând să se convingă că nu se întâmplase nimic grav.

Dar după ce ieşi din bucătărie şi păşi în camerele de zi, casa îi şopti că pericolul pândeşte în apropiere.

Pătrunse în holul imens de la intrare, îşi încetini pasul şi ascultă, dar nu surprinse decât ticăitul grav al pendulei; casa era cufundată în beznă şi într-o linişte mormântală.

Aşa cum era şi normal.

Şi totuşi nimic nu era ceea ce părea a fi. Neville traversă holul, se strecură în salon, unde o întâlnise mai devreme pe doamna Marshall, dar nu găsi nimic nelalocul lui. Dincolo de uşile mari de sticlă, cerul înstelat anunţa

venirea zorilor.

În lumina aceea firavă, nu putea găsi geamul spart care-i tulburase somnul.

Neville Cavanaugh se deplasă tăcut mai departe.

Uşile de la bibliotecă erau închise, ceea ce îi spunea că domnul Shields se odihnea iarăşi acolo şi nu în dormitorul lui. Ridică mâna să ciocăne, dar se răzgândi; dacă stăpânul său dormea, nu voia să-l trezească, cel puţin nu până nu descoperea problema.

Lăsă în spate biblioteca şi se îndreptă spre imensa masă rotundă din mijlocul antreului, a cărei suprafaţă de mozaic era înfrumuseţată de imensul buchet de lalele galbene culese de sora domnului Shields.

Lalelele care se ofiliseră şi care ar fi trebuit aruncate cu o săptămână în urmă. Neville se opri, ignorând florile veştejite, dar concentrându-se în schimb asupra casei în sine. Ştia că dacă va aştepta răbdător, aceasta îi va transmite care sunt locurile ei bolnave.

Aşa făcuse dintotdeauna; aşa va face şi de aici încolo. Îi înţelegea subtilităţile – îi cunoştea fiecare centimetru de zidărie, fiecare zgârietura a lambriurilor, fiecare firicel neuniform din marmură şi fiecare cută a perdelelor.

Îi ştia fiecare crăpătură, fiecare articulaţie dureroasă şi fiecare bârnă. De-a lungul deceniilor se îngrijise de ea, şi casa îl protejase la rândul ei. Considera că între el şi vila imensă se stabilise un parteneriat; se înţelegeau reciproc.

Dar în noaptea asta, lucrurile nu păreau tocmai în regulă.

Neville simţea slăbiciunile casei chiar în adâncul sufletului.

Aşteptă ca impresiile să se clarifice, dar nerăbdarea lui împiedica receptarea oricăror mesaje supranaturale şi, lăsându-se păgubaş, în cele din urmă urcă iarăşi la etaj.

Uşile de la camerele fetelor erau închise ca de obicei.

Uşa de la camera de oaspeţi era însă deschisă şi, vârându-şi capul înăuntru, văzu că patul e gol şi cuvertura deranjată.

Aşadar, doamna Marshall se trezise şi bântuia de colo-colo. Fără îndoială, ea era cea care spărsese ceva. Convins că nu mai are ce să descopere aici sus, coborî în grabă treptele până la parter, căută prin restul camerelor de zi şi într-un târziu ieşi afară pe terasă, folosind aceeaşi uşă a salonului pe care doamna Marshall recunoscuse mai devreme că o utilizase. Aerul era răcoros, iar Neville îşi strânse halatul pe lângă el, în timp ce se deplasa de-a lungul terasei, controlând fiecare set de uşi glisante.

Găsi spărtura din dreptul bibliotecii. O bucată de geam de lângă clanţă fusese spartă – cu ajutorul unui suport din fier forjat pentru plante a cărui prezenţă el o dezaprobase de la bun început, dovadă că acesta fusese folosit pe post de obiect contondent.

Suportul se zărea înăuntru, chiar în faţa uşii.

Prin urmare, *se confrunta* cu un intrus.

Neville împinse uşa stricată şi intră în bibliotecă. După ce zăvorî totul cât putu de bine, îşi dădu seama că această încăpere reprezenta sursa neliniştii sale.

Şi nu din cauza prezenţei aproape materiale a durerii domnului Shields ori a parfumului ieftin pe care-l întrebuinţa doamna Marshall. Era ceva mult mai întunecat, mai tulburător. Dar ce? În cameră domnea frigul şi o senzaţie de pustiu, iar în şemineu abia dacă mai mocneau câţiva cărbuni.

Observă covorul oriental din faţa biroului dat într-o parte.

Încruntându-se, se apropie şi se uită la gaura care se deschidea în podea.

Pe moment, nu reuşi decât să privească uluit chepengul, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. De câte ori nu

fusese strâns covorul în ultimii ani? Cum de era posibil să nu fi observat nimic?

Cercetând mai atent modelul parchetului, pricepu că întreaga podea fusese aranjată, astfel încât să poată deghiza ascunzătoarea; când chepengul se închidea, devenea practic invizibil.

Dar unde ducea?

Preocupat, Neville Cavanaugh alergă spre bucătărie să caute o lanternă.

Capitolul 52

— Patrick!

Vocea părea să vină de la mare distanţă.

Îl striga pe nume:

— Patrick!

Şi încă o dată, şi mai tare:

— *Patrick!*

Patrick voia să răspundă, dar avea senzaţia că se afundase într-un somn din care nu se putea trezi; era ca şi cum cineva îl striga prin vis şi, cu toate că îşi dorea să răspundă, nu putea.

Era paralizat; nu putea vorbi, nu se putea mişca şi respira cu greutate. Parcă cineva îl legase. Se simţea prins într-o pânză de păianjen, ale cărei fire delicate nu le vedea, dar care reuşeau să îl imobilizeze.

Vocea se auzi din nou, urlându-i numele, iar Patrick se zbătu să scape din strânsoarea legăturilor. Ar fi dat orice să-i vorbească celeilalte persoane, să-i spună că e acolo. Şi doar era acolo, ştia asta cu certitudine. Nu dormea şi nici n-avea un coşmar, chiar dacă realitatea părea să fie alta.

Glasul îi rosti iarăşi numele, iar gândurile începură să devină coerente. Lumina îl înconjura din toate părţile;

dar nu o lumină strălucitoare, nu lumina candelabrului din bibliotecă şi nici a veiozei de pe noptieră.

Era lumina lumânărilor.

Da, aşa era, lumina lumânărilor. Scânteind peste tot, scăldând camera într-o strălucire caldă, aurie.

Dar ce ciudată era încăperea. El părea un uriaş printre piese de mobilier mici.

Casa de joacă! Acolo se afla – casa de joacă din mijlocul pajiştii, unde Claire şi prietenele ei...

Claire!

Oare ea îl striga? Privi în jurul său, încercând să vadă unde e sora lui, dar nu zări nimic. Ceva îi bloca vederea.

„Adormi la loc!” îi şopti o voce nouă, iar de data asta Patrick o recunoscu imediat; era chiar vocea lui.

Dar cum să fie posibil aşa ceva, de vreme ce el nu vorbise şi nici nu dormea? Vocea din el îi vorbi din nou:

„Haide. Adormi la loc. Vrei să te culci. Ştiu că vrei să dormi, aşa că nu mai zăbovi. Fă-o. Fă ceea ce vrei să faci şi atunci eu o să fac ce ne place la amândoi, aşa ca întotdeauna.”

Patrick se mai relaxă puţin şi, supunându-se îndemnului, alunecă în lumea tăcută şi întunecata a somnului binefăcător.

Dar un alt glas îl striga pentru a nu ştiu câta oară. Nu vocea lui Claire, ci un glas familiar, pe care îl cunoştea.

Un glas ce-i plăcea.

— Patrick! Patrick, ce faci?

Kara!

Kara Marshall! Ea era. Iar el o strângea tare în braţe, aproape rănind-o. Dar ce căuta femeia în casa de joacă a copiilor? Nimeni nu mai intrase aici de când el îi blocase uşile şi ferestrele. Nici măcar fiicele lui nu avuseseră voie să se joace aici. Şi totuşi, Kara venise şi...

„Locul ei nu e aici, interveni cealaltă voce – vocea din

capul lui. N-ar trebui să se afle aici şi de altfel nici tu. Du-te la culcare şi lasă-mă pe mine să fac ceea ce amândoi ne dorim. Adormi şi voi avea grijă ca totul să fie bine. Şi nimeni nu ne va da de gol."

Să ne dea de gol? Cum adică? O împinse pe Kara într-o parte şi îşi întoarse capul când femeia căzu pe podea. Atunci, pentru o clipă, vălul care-i acoperea ochii se topi şi văzu întinsă pe masă o fată care-l privea îngrozită.

De ce?

De ce îi era frică de el?

Apoi, pe un scaun zări o altă fată, al cărei cap atârna nefiresc şi care nu se mişca deloc.

Şi încă una.

O tânără femeie care i se părea cunoscută. Era legată de unul dintre scăunele – scăunelele în care Claire şi prietenele ei se aşezau în vremea copilăriei.

Când erau copii şi-l aduseseră aici şi…

Viziunea celor petrecute cu mulţi ani în urmă căpătă contururi tot mai clare în mintea lui şi simţi o dorinţă nebună să dispară, să fugă în locul unde amintirile trecutului nu-l mai puteau răni.

„Aşa, îl îndemnă vocea din cap. Culcă-te la loc, Patrick. Lasă-mă pe mine să mă ocup. M-am ocupat şi atunci şi de-a lungul întregii tale vieţi, aşa că asta e floare la ureche pentru mine. Şi tu nu vei fi implicat. Deloc!"

Pe măsură ce vocea îl ademenea şi mai mult, Patrick se lăsă doborât de nevoia de a uita, ignorând vătraiul din fier înfipt în perete, cu care Kara Marshall încercase să-l lovească mai devreme.

Kara auzea vocea lui Patrick, dar cuvintele lui n-aveau sens. Cu cine vorbea? De când îi dăduse drumul, nici măcar nu o privise. Acum, bărbatul, ţinând în continuare vătraiul în mâna dreaptă, se uita de jur împrejur ca şi cum

nu ştia unde se află. Iar când deschise gura, vorbele lui păreau aberante. De ce anume să se ocupe? Ce naiba tot îndruga acolo?

Atunci văzu cum se schimbă ceva în ochii lui şi acum parcă stătea în faţa unei persoane complet diferite. Acesta nu era Patrick Shields pe care îl cunoştea. Acesta nu era bărbatul care o sprijinise în ultimele două săptămâni, oferindu-i putere ca să accepte tot ceea ce i se întâmplase. Trăsăturile erau aceleaşi, dar bărbatul acesta nu era Patrick. Imposibil!

— Patrick! ţipă ea din nou. Patrick, pentru Dumnezeu, ajută-ne! Ajută-mă!

Chipul care se aplecă deasupra ei tresări de parcă l-ar fi lovit cineva, iar ochii lui se schimbară din nou.

Patrick cel adevărat revenise...

Când vocea Karei îl smulse iarăşi din uitarea binecuvântată, Patrick înregistră scena macabră din preajma lui cu o claritate teribilă, numai că de data asta se împotrivi din răsputeri şoaptelor întunecate din capul său şi lăsă ca imaginile – şi amintirile declanşate de ele – să vorbească de la sine.

Amintirile, pe care le îngropase atât de adânc şi de atâta vreme, încât le uitase, năvăliră peste el cu putere, dansând şi unduindu-se la lumina lumânărilor într-un balet nebunesc.

Se întoarse în timp la ultima petrecere dată cu ocazia zilei lui de naştere, care fusese sărbătorită în casa de joacă. Avea şase ani şi petrecerea adevărată – organizată de mama şi de tatăl lui – se sfârşise cu câteva ore înainte. Se găsea în camera lui când Claire venise să-i spună că are un cadou special pentru el – un cadou oferit de ea şi de prietena ei în casa de joacă.

O urmase nerăbdător, întrebându-se ce dar avea să primească şi, când intraseră aici, lumânările ardeau deja în

toate colţurile.

Ca acum.

Prietena lui Claire stătea întinsă pe masă. Exact ca Lindsay Marshall acum.

— O să ne jucăm de-a mama şi de-a tata, îi explicase sora lui, după ce încuiase uşa cu cheia pe care o vârâse în buzunar. Numai că o să ne jucăm aşa cum fac oamenii mari.

Nu înţelesese la început, dar apoi, când Claire începuse să se dezbrace, pricepuse despre ce era vorba.

Şi Claire îl mângâiase, şi la fel procedase şi prietena ei şi atunci…

Nu mai voia să-şi amintească, nu mai voia să revadă lucrurile pe care îl forţaseră să le facă, felul în care îl legaseră de masă fără ca el să se poată împotrivi, fără să se poată mişca. Fetele nu se limitaseră doar la mâini şi la picioare. Nu. Îl legaseră cu o funie groasă şi de locurile în care nu s-ar fi cuvenit să-l atingă, după care trăseseră de sfoară cu toată puterea.

Atât de tare că până şi astăzi mai simţea durerea sfâşietoare din pântece.

Şi nu se mulţumiseră cu atât.

Băgaseră o mulţime de lucruri în el – o coadă de mătură şi tuburi de plastic şi…

Tresări, dorind să oprească valul amintirilor, dar nu reuşi. Pe măsură ce momentele teribile ale lucrurilor petrecute cu mulţi ani în urmă – şi nu numai de ziua lui de naştere, dar şi în nenumărate alte ocazii – îi reveniră în minte, Patrick sesiză că îşi pierde luciditatea. Vocea necunoscută îi şoptea din nou la ureche, spunându-i vorbe pe care nu voia să le audă. Din păcate, nu mai avea putere s-o oprească.

„Ne-a plăcut, şopti vocea. Nu-i aşa?”

— Nu! urlă Patrick. A fost o greşeală! A fost un lucru

rău!

„Dar nu ne-am oprit!”

— Ea m-a obligat, scânci Patrick, apărându-şi faţa cu mâinile împotriva imaginilor şi a amintirilor ce explodaseră în el. Claire m-a obligat! Ea şi...

„Dar ne-a plăcut! ţipa vocea. Ne-a plăcut la nebunie!”

— Dar a fost o greşeală! se văicări Patrick. Mami ar fi trebuit să...

„Lu' mami nu-i pasă, se răsti vocea. Uită-te la ea – stă acolo ca o momâie şi nu face nimic, nu-i aşa? Zâmbeşte şi e fericită!”

Vocea avea perfectă dreptate! Femeia legată de scaun, care arăta exact ca mama lui când el era mic, îl privea tăcută, zâmbind la tot ce se petrecea în jurul ei.

Dar ea nu zâmbea în realitate! Zâmbetul era pictat pe banda adezivă ce-i acoperea gura.

„Omoar-o, îi porunci vocea din cap. Nu te-a ajutat atunci, aşa că omoar-o! Omoar-o acum!”

Degetele lui Patrick se strânseră în jurul unui obiect pe care îl ţinea în mână şi se uită în jos, curios să vadă ce e. „De unde apăruse vătraiul ăsta?”

— Patrick! De ce faci asta?

Privi spre femeia de pe podea. Ce căuta aici? Chipul ei i se părea relativ familiar, dar din pricina confuziei ce-l stăpânea, nu prea ştia de unde să o ia. Era o prietenă de-a părinţilor lui?

Sau o adusese Claire?

Oricum, nu mai conta – dacă era o prietenă de-a lui Claire, avea să-i facă aceleaşi lucruri îngrozitoare pe care i le făcuseră Claire şi Susanna, şi chiar dacă nu le va face, oricum, va şti.

Ridică vătraiul în aer.

— Patrick, ascultă-mă! urlă femeia de pe podea. Sunt eu, Kara!

„Kara... Kara... Kara.” Numele îi răsună în minte şi păru să se lovească de toate zidurile încăperii. Brusc, simţi cum se sufocă. Tavanul se lăsase prea jos, erau prea multe lumânări, prea mult fum şi nu mai avea aer.

Prea mult fum, exact ca...

O altă amintire ţâşni din subconştientul său încărcat. Crăciunul trecut, în casa din Vermont, casa care arsese până la temelie.

În lumina strălucitoare ce pulsa în interiorul căsuţei de joacă pentru copii, îşi revăzu fetele – pe Jenna şi pe Chrissie. În camerele lor, dormind adânc. Le privise din pragul uşii, mângâiat de razele lunii.

„A trebuit s-o facem, şopti vocea din el. Urmau să ne pârască. Voiau să-i povestească mamei lor ce le făceam...”

— Nu *noi*! zbieră Patrick când amintirea tratamentului pe care îl aplicase fetelor aproape că îl gâtui de furie. Tu! Numai tu ai făcut asta!

„Eu sunt tu! îl tachină vocea. Întotdeauna am fost unul şi acelaşi şi întotdeauna eu am făcut lucrurile pe care tu ţi le doreai, dar erai prea fricos ca să le duci până la capăt! Eşti un laş, Patrick! Dintotdeauna ai fost un laş!”

Într-un târziu, confuzia din mintea lui se risipi şi se trezi din nou în Vermont, privindu-şi casa şi familia pierind în mijlocul flăcărilor.

Flăcările pe care el le provocase.

Flăcările care îl consumau încă din copilărie când Claire îl adusese aici şi începuse coşmarul.

Coşmarul lui desăvârşit.

Un coşmar fără imperfecţiuni, pe care îl ascunsese atât de bine în sufletul lui.

Şi toate astea din cauza...

„Trebuie să le omorâm, îi comandă vocea. Dacă nu, o să ne pârască, aşa cum voiau Jenna şi Chrissie! Trebuie, Patrick! Fă-o!”

Patrick ridică vătraiul în aer, vârful lui plutind deasupra capului femeii de pe podea.

„Omoar-o!” urlă vocea.

Şi vătraiul coborî, formând un arc impecabil...

— Patrick!

Kara încercă să fugă, dar nu avea unde să se ducă – era deja lipită de zid. Dar când vătraiul se apropie de ea, se feri cât putu şi drugul de fier se izbi de unul dintre rafturile de lemn ale casei. Acesta se sfărâmă, iar lumânările de pe el zburară care încotro, ceară fierbinte împrăştiindu-se peste tot. Patrick ridică vătraiul din nou, dar Kara se feri şi acum, adăpostindu-se sub masă. Şi mai multe lumânări căzură pe podea. Hârtia groasă ce acoperea ferestrele se aprinse şi când flăcările începură să se întindă, Patrick se opri, holbându-se mut la incendiul roşiatic. Se uită la Kara şi buzele lui murmurară câteva cuvinte.

— Le-am iubit, şopti el, nescăpând-o din ochi. Crede-mă. Le-am iubit.

Apoi, în clipa în care flăcările se întinseră spre el, Patrick Shields dispăru prin trapa din podeaua casei de joacă.

În timp ce Lindsay urla de groază, Kara smulse banda adezivă ce o ţintuia pe Ellen de scaun şi o eliberă. Apoi se duse şi sfâşie cu unghiile şi banda de la încheieturile fiicei ei. Când Lindsay îşi simţi una din mâini liberă, se rostogoli într-o parte şi-şi scoase şi banda de la mâna cealaltă. Kara se lăsă în genunchi să-i elibereze picioarele femeii.

— Fac eu asta, strigă Lindsay. Stinge focul!

Dar focul se întinsese deja în toată încăperea.

Patrick fugi ca un nebun prin tunel, ţinând în continuare vătraiul în mână, copleşit tot mai tare de

amintirea celor săvârşite în trecut şi, cu fiecare pas, simţea cum nebunia ce-l chinuise atâţia ani se instalează în el pentru totdeauna.

Oricum, nu-şi mai dorea să scape de ea.

Dar nu-i strică încă puţină luciditate.

Nu încă.

Tunelul părea că nu se mai termină, dar când ajunse la uşa din capătul îndepărtat se trezi faţă-n faţă cu Neville Cavanaugh.

O clipă, cei doi bărbaţi se priviră fix în ochi, după care Neville se dădu din instinct un pas înapoi.

— Domnule Shields, ce faceţi... începu el.

Atunci auzi ţipetele din tunel şi văzu strălucirea aurie a limbilor de foc ce brăzdau întunericul din celălalt capăt.

— Doamne, Dumnezeule, ce-aţi făcut?! strigă el când ţipetele din tunel se intensificară.

Observând privirea dementă din ochii stăpânului său, se retrase încă puţin.

— Nu eu! se răsti Patrick.

Şi fără să se mai gândească, ridică vătraiul şi-l înfipse cu sete în capul lui Neville Cavanaugh.

— Nu eu, rosti el răguşit. Niciodată n-am fost eu.

Trecând peste trupul lui Neville, traversă pivniţa şi urcă aproape în patru labe treptele ce duceau în bibliotecă, apoi ieşi afară pe terasă.

Pentru un moment rămase nemişcat, admirând pajiştea care se întindea până la malul apei. În stânga se întrezărea silueta neagră a cavoului, ascunsă în fumul ce se rostogolea spre cer din casa pentru joacă.

Aruncă vătraiul însângerat pe dalele de piatră şi ultimele detalii ale coşmarului pe care-l înăbuşise de atâta vreme îi reveniră în minte cu putere.

Nu fusese deloc un coşmar.

Totul se întâmplase în realitate, iar el îşi amintea.

Totul.

Se mai uită o dată la casa nenorocirii sale, unde flăcările cuprinseseră deja toate panourile de lemn pe care le prinsese în cuie peste ferestre.

Apoi se răsuci pe călcâie.

Mai avea un ultim lucru de făcut.

Capitolul 53

Cauciucurile Mercedes-Benzului scrâşniră când Patrick viră brusc prin curbele drumului şerpuitor ce-l purtau spre destinaţia finală. Singura maşină pe care o întâlni pe drum trase pe dreapta, iar el o depăşi razant, ignorând claxonul de protest al şoferului speriat. Doar o mică parte din el îl ghida să nu rateze direcţia corectă, pentru că mintea lui se ocupa în mare măsură de amintirile ce-i ardeau sufletul. Furia şi groaza continuară să se intensifice, până când avu sentimentul că pielea o să i se crape şi o să explodeze.

Când intră pe aleea lungă ce ducea la casa lui Claire, lacrimile îi brăzdau obrajii şi gâtul îl durea din cauza urletelor de neputinţă şi mânie pe care le scosese în scurta sa călătorie. Maşina derapă pe pietrişul din faţă şi, când bărbatul apăsă brusc frânele, se răsuci haotic, după care se opri cu spatele în grădina de trandafiri ce reprezenta mândria şi bucuria lui Claire de mai bine de un deceniu.

Claxonă de cinci ori prelung ca să se asigure că sora lui se trezeşte în cazul în care dormea şi se dădu jos din maşină. Lăsând farurile aprinse, motorul în funcţiune şi portiera deschisă, urcă treptele două câte două spre veranda vilei imense şi, o secundă mai târziu, se propti cu toată forţa pe butonul soneriei, după care se apucă să bată cu pumnii în uşă. După o vreme care i se păru o eternitate, se trase înapoi doi metri şi urlă numele surorii sale.

— Trezeşte-te, luate-ar toţi dracii din lume! strigă el învăluit în lumina palidă de pe peluza artificială. Coboară imediat şi deschide-mi!

Tocmai se pregătea să ciocăne din nou când becul de pe verandă se aprinse. Uşa se deschise larg, iar sora lui apăru, ţinându-şi halatul strâns pe lângă gât.

— Patrick? spuse ea, părând surprinsă. Patrick, ce s-a întâmplat? Dumnezeule, ştii ce oră e?

În loc să-i răspundă, el se năpusti înăuntru, dezechilibrând-o pe Claire. Nu făcu nici cea mai mică mişcare când aceasta se împiedică şi căzu. Se aşeză deasupra ei şi o privi cu ochi ce licăreau drăceşte. Avea chipul livid de furie şi tremura din toate încheieturile.

— Patrick, gâfâi Claire, încercând instinctiv să se îndepărteze de el. Ce…

Piciorul lui drept o lovi cu sete chiar sub sâni.

— Le-am ucis! gemu el. Le-am omorât cu mâna mea!

Copleşită de durere, Claire se târî puţin mai încolo şi reuşi cu chiu cu vai să se ridice.

— Despre ce vorbeşti? bălmăji ea, ţinându-se cu mâna de piept şi încovoindu-se de durere.

— Pe Renee! urlă Patrick. Şi pe Jenna, şi pe Chrissie, şi pe fata aia, şi…

Glasul i se frânse, înecându-se în propriile suspine, dar apoi continuă:

— Şi câte au mai fost? Câte?

Claire se uită uluită la el, încercând să descopere la ce se referea. Apoi, în lumina candelabrului văzu dementa din ochii lui. Cercetă iute antreul, căutând ceva – orice – cu care ar fi putut să se apere.

Nu găsi nimic.

— Patrick, linişteşte-te, spuse ea, străduindu-se să păstreze distanţa când observă că fratele ei se apropie. Spune-mi ce s-a…

— *Ştii* foarte bine ce! zbieră el. Cum ai putut să faci aşa ceva? Eram doar un băieţel! Ce fel de monstru eşti? Aveam doar şase ani! Chiar în ziua aia împlinisem şase ani şi tu şi...

Tăcu şi se întinse spre ea.

Claire îşi miji privirea când în sfârşit îşi dădu seama despre ce era vorba şi mai făcu un pas înapoi.

— Patrick, calmează-te. Asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă şi...

Dar Patrick nu voia să se calmeze. Voia s-o rănească pe Claire la fel de tare. Se apropie şi mai mult, îndeajuns cât să-i observe teama din ochi.

Teama şi încă ceva.

Vina. Era acolo, în ochii ei. Sora lui ştia perfect din ce pricină venise el aici plin de furie.

Claire se întoarse atunci şi fugi, năpustindu-se pe scări, cu poalele halatului fluturând în urma ei.

Patrick se luă după ea, se împiedică, dar îşi recăpătă iute echilibrul şi porni şi mai hotărât.

Claire ajunse în dormitorul cel mare şi încercă să închidă uşa, dar el se afla chiar în spatele ei, aşa că năvăli în cameră. Femeia se dădu un pas înapoi, teama din ochii ei transformându-se într-o groază fără limite.

— A fost doar un joc, spuse, căutând ceva care l-ar putea îmblânzi pe fratele ei. Ne jucam doar! Eram copii...

— N-a fost un joc, spuse el aspru şi aruncându-i o privire întunecată. A fost sex, Claire. A fost sex şi tortură! Ai torturat un băieţel, Claire. Un băieţel care îţi era frate!

Claire se uită disperată de jur împrejur, căutând o modalitate de ieşire din această situaţie terifiantă. Dar n-avea cum să scape, nu trecând pe lângă Patrick, care era prea mare şi prea puternic.

Mult mai mare şi mult mai puternic decât fusese atunci demult, în casa pentru joacă.

Pe deasupra, mai era şi furios.

„Du-l înapoi, îşi spuse ea. Fă-l să creadă că a fost vina lui.”

— Şi tu ai vrut-o, şuieră ea. Ţi-a plăcut, Patrick. Ţi-a plăcut la nebunie! Şi ai fost un norocos că tata n-a aflat niciodată… dacă i-aş fi spus că m-ai violat, te-ar fi omorât!

Ignorându-i vorbele, el veni lângă ea.

Claire se răsuci, se aruncă de-a latul patului şi încercă disperată să deschidă sertarul de la noptieră.

— Pleacă de lângă mine, Patrick, spuse ea, străduindu-se să nu-şi trădeze groaza. Te avertizez…

Dar era deja prea târziu. Bărbatul se aruncă peste ea, apoi o întoarse cu faţa spre el, ţintuindu-i picioarele cu ale sale şi lipind-o practic de saltea sub greutatea lui. Ea se zbătu şi se zvârcoli, vrând să deschidă sertarul în continuare, dar zadarnic.

În timp ce se lupta tot mai îndârjit cu el, Patrick îi văzu deznădejdea de pe chip şi durerea din el se mai domoli când înţelese că şi ea trăia acum groaza celorlalte, care suferiseră din cauza a ceea ce-i făcuse ea lui. Îi simţea sângele cum pulsează în artere şi inima cum îi bate în piept nebuneşte. Mâinile lui urcară spre gâtul ei şi degetele o strânseră ca într-o menghină. Încă se mai zvârcolea sub el, dar faţa i se înroşise şi ochii îi ieşiseră din orbite. Atunci plămânii femeii fură munciţi de spasme din cauza nevoii de aer, dar el continuă să-i zdrobească încetul cu încetul laringele şi esofagul.

Nu mai era băieţelul molestat de sora lui mai mare şi de prietena ei care râdea întruna.

Nu mai era băieţelul dezbrăcat, legat de o masă şi obligat să-şi cedeze trupul dorinţelor surorii sale.

— Gata, strigă el, eliberând ultimul val de energie alimentat de mânia care îl sfâşiase pe dinăuntru atâţia ani de zile.

Faţa lui Claire căpătase o nuanţă vineţie şi, cu toate că renunţase la luptă, trupul ei încă mai zvâcnea. Brusc însă, orice mişcare încetă.

Arterele nu mai aveau puls, iar pieptul nu i se mai ridica ritmic.

Şi totuşi, el continuă să o strângă de gât.

O sugrumă până când mâinile îl dureră la fel de tare ca şi sufletul, până când propriul piept începu să tresalte, eliberând un val de hohote de plâns.

O sugrumă până când lacrimile sale picurară în ochii morţi, larg deschişi ai lui Claire.

De acolo se scurseră în gura ei, pe obraji şi în păr.

Lacrimile lui.

Lacrimile pe care şi le stăpânise, aşa cum îşi stăpânise şi amintirile.

După o vreme, când suspinele se potoliră, Patrick se rostogoli de pe trupul ţeapăn al lui Claire. Timp de câteva minute rămase nemişcat pe pat lângă ea, apoi îşi şterse obrajii.

Venise momentul să termine odată pentru totdeauna.

Deschizând sertarul la care Claire nu reuşise să ajungă, scoase un pistol mic pe care îl cumpărase ea după ce Phillip Sollinger o părăsise cu zece ani în urmă.

Privi arma un minut întreg.

„Oh, Doamne, îmi pare atât de rău,” rosti în sinea lui, potrivind pistolul în dreptul tâmplei.

Când degetul lui apăsă pe trăgaci, o ultimă amintire i se ivi în minte.

Jurnalul.

Jurnalul scris de cealaltă persoană, fiinţa secretă care se ascunsese în mintea sa de multă vreme, în timp ce el se apăra de fantomele trecutului.

Jurnalul care era încuiat în sertarul de jos al biroului din bibliotecă.

Jurnalul care, poate, va explica totul.

Fără să clipească, Patrick Shields apăsă pe trăgaci.

Capitolul 54

Andrew Grant abia dacă-şi dădea seama de strălucirea zorilor ce pătrundeau prin fereastra micului apartament în care locuia de când soţia îl părăsise cu cinci ani în urmă – nu pentru că în viaţa ei apăruse alt bărbat sau în a lui o altă femeie, ci pur şi simplu din cauza comportamentului său. Nu numai masa din sufrageria minusculă era acoperită cu copii ale fiecărui raport, ale fiecărui dosar, ale fiecărei fotografii ce ar fi putut deveni relevante pentru cazul la care lucra, dar şi canapeaua, măsuţa de cafea şi orice altă suprafaţă plană. Toată noaptea le răsfoise, trecând de la un raport la altul, strecurându-se printre teancurile de interogatorii, notiţe, observaţii şi speculaţii ca un tigru înfometat care îşi adulmecă prada, pe care nu o vede, dar o simte prin preajmă. Se afla atât de aproape, deşi flerul îi sugera asta, nu raţiunea.

O persoană invizibilă.

Remarca asta îl scosese din minţi. Cineva care se putea integra într-o mică adunare atât de bine încât oamenii, chiar dacă îşi aminteau că îl văzuseră, nu mai ştiau cum arăta. Asta îi scotea din culpă pe toţi agenţii cu care discutase şi pe toţi clienţii care îi însoţiseră. Şi totodată şi cuplurile care veniseră de capul lor. Şi pe toţi cei care vizitaseră casele singuri şi semnaseră – cel pe care îl căuta nu ar fi semnat în veci în vreuna dintre agendele de înregistrare. Dar în cele trei cazuri de vizionare publică pe care le investiga acum, cel puţin o persoană – şi la familia Marshall, trei – îşi amintiseră de cineva care fusese acolo în acelaşi timp cu ei, dar fără să

poată specifica nimic din aspectul lui.

— Unul dintre indivizii aceia pe care nu-i bagi în seamă, înţelegeţi? spusese cineva. Exact ca pe ospătarul de la restaurant. Ştii că e acolo, dar nici măcar nu te uiţi la el.

Un ospătar...

Ce dracu însemna *asta*?

Flerul îi spunea că are o semnificaţie, dar ce anume?

Tocmai se întindea să-şi ia cana de cafea rece lăsată pe pervazul ferestrei, când transmiţătorul din bucătărie, care cârâise toată noaptea cu rapoarte despre violenţe domestice şi şoferi băuţi, anunţa un incendiu. Dar nu evenimentul în sine îi atrase atenţia lui Grant – ci adresa: 35 Flinders Beach Road.

Uitând de cafea, poliţistul se apropie de masa din sufragerie şi ridică unul dintre cele douăzeci de rapoarte întocmite de el în acest caz în ultimele două săptămâni. Era vorba de raportul în care se făcea referire la recompensa oferită pentru orice informaţie cu privire la Lindsay Marshall. Căută numele şi adresa donatorului: Patrick Shields, 35 Flinders Beach Road.

Mintea lui Grant începu să lucreze febril. Acesta nu era primul incendiu în care fusese implicat Patrick Shields. De Crăciunul trecut, cabana de schi din Vermont a aceluiaşi Shields luase foc, ucigându-i soţia şi ambele fiice.

Incendiul fusese considerat un accident, dar acum, când adresa noului eveniment se repetă în difuzorul transmiţătorului, Grant se cutremură. Un incendiu poate fi efectul unui accident. Dar două, niciodată.

Îşi luă geaca de pe scaunul de lângă uşă şi în mai puţin de un minut îşi scoase maşina din garajul clădirii.

Două fete şi o femeie muriseră într-un incendiu la Vermont, iar în prezent, două fete şi o femeie dispăruseră.

Iar casa lui Patrick Shields ardea din nou.

Dar Patrick Shields? N-avea sens – aproape totul la Patrick Shields era deosebit: înfăţişarea plăcută, hainele de marcă şi de cea mai bună calitate pe care nu le puteai ignora. Şi nu numai că le observai, dar te făceau să ţi le doreşti.

Şi în plus, cel puţin până la moartea soţiei şi a fiicelor sale, Shields se bucurase întotdeauna de un soi de prestanţă pe care numai banii ţi-o oferă şi care atrăgea atenţia oricui.

Nici vorbă să semene cu figura unui chelner. Ideea de a şi-l imagina pe Patrick Shields servind pe altcineva…

Brusc, ultima piesă a puzzle-ului se potrivi şi întregi tabloul în ochii lui Grant.

Servind… *servitorul!*

Cuvântul îi explodă în minte ca o bombă. Puse în funcţiune sirena şi girofarul, după care apăsă acceleraţia la maximum.

Neville Cavanaugh.

Un bărbat care-şi petrecuse viaţa fiind invizibil!

Zece minute mai târziu, Grant viră spre şoseaua ce străbătea proprietatea lui Patrick Shields şi parcă maşina între alte două maşini ale poliţiei din Camden Green, o salvare şi două maşini de pompieri. Dar casa, profilându-se pe cerul senin, nu arăta semne de incendiu.

Coborând din maşină şi luându-se după furtunurile cu apă trase de cele două echipaje de pompieri în spatele casei. Grant se opri şocat când zări sursa flăcărilor. Nu vila ardea, ci o clădire mult mai mică, ca o căsuţă de joacă pentru copii. Dintr-o privire, putea să jure că dacă înăuntru se afla cineva nu va supravieţui. Fumul şi flăcările deja se învălmăşeau printr-o gaură din acoperiş şi când unul dintre pompieri aruncă primul jet de apă, întregul acoperiş se prăbuşi. Ceilalţi colegi de-ai lui se feriră când o ploaie de scântei şi limbi de foc răbufni cu putere spre cer,

focul hrănindu-se cu oxigenul ce se scurgea prin rana fatală din structură.

Când incendiul păru să se mai domolească, Grant se uită în jur după Patrick Shields, dar nu-l zări nici pe proprietar, nici pe Neville Cavanaugh. Era oare posibil ca *amândoi* să fie prinşi în dărâmăturile clădirii arse?

Grant străbătu în fugă peluza din faţa casei. Ajunse la treptele terasei şi chiar atunci uşile glisante se deschiseră brusc, iar Kara Marshall se năpusti afară, trăgând pe cineva după ea. Un moment mai târziu apăru şi o a treia siluetă, învăluită într-un nor de fum. Toate se înecau şi tuşeau îngrozitor.

Poliţistul strigă să i se aducă pături şi urcă iute spre ele exact când zidurile căsuţei se prăbuşiră într-un infern pe care pompierii credeau că sunt pe punctul de a-l stăvili. Ceilalţi poliţişti şi paramedicii începură să roiască pe lângă vilă.

Lindsay Marshall căzu în braţele lui Grant, iar el o aşeză blând pe terasă. În timp ce un poliţist o acoperi cu o pătură şi un medic se apucă să-i controleze rănile, detectivul o recunoscu pe Ellen Fine, tremurând în lumina dimineţii, asistată şi ea de asemenea de un medic.

Se întoarse spre Kara Marshall, care îngenunchease lângă fiica ei, ţinând-o de mână şi mângâindu-i fruntea.

— Totul e bine, o auzi Grant şoptind. Eşti în siguranţă. Totul e bine acum.

Kara nu se desprinse de Lindsay nici măcar atunci când asistenţii îi aşezară fiica pe o targă şi o purtară până la ambulanţă. Aici, o înveliră cu încă o pătură şi o prinseră bine de targă. Un alt echipaj făcea acelaşi lucru cu Ellen Fine. Kara rămase alături de fiica ei, mângâindu-i întruna părul, faţa şi umerii.

— E în regulă, continua ea să-i spună, mai mult

pentru sine. S-a terminat.

— Vreau să merg acasă, şopti Lindsay.

— Curând, draga mea, o încurajă Kara îndepărtându-i o şuviţă de păr de pe frunte. Foarte curând.

Când targa fu urcată în ambulanţă, femeia simţi o mână pe umăr. Se întoarse şi se trezi faţă-n faţă cu Andrew Grant. Privirile li se întâlniră, iar poliţistul îi oferi o batistă curată din buzunarul lui. Kara o luă, îşi şterse sudoarea şi fumul de pe sprâncene, după care îşi suflă nasul. Mototoli batista şi tocmai se pregătea să se alăture fiicei ei când Grant îi vorbi.

— Cavanaugh a fost, nu-i aşa? întrebă el.

Kara se opri, apoi răsucindu-se, scutură din cap că nu.

Grant se încruntă, părând complet dezorientat.

— Shields?

Preţ de câteva clipe, Kara nu spuse nimic, mintea ei fiind prea ostenită de încercarea disperată de a le scoate din foc pe Lindsay şi pe Ellen Fine înainte ca acoperişul să cadă peste ele, dar şi de nebunia la care fusese martoră. În cele din urmă, încuviinţă.

— El... el cred că l-a omorât şi pe Neville Cavanaugh. Şi pe o altă fată... o chema Shannon.

— Shannon Butler, şopti Grant, dar Kara nu-l auzi.

— Ştiu c-a fost Patrick, continuă ea. Dar mai era şi altcineva. Cineva care nu semăna deloc cu Patrick Shields.

Tăcu o clipă, apoi vorbi din nou cu o voce gravă:

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Nu e ciudat? Am fost acolo, dar nu ştiu ce s-a întâmplat şi nici nu cred că voi şti vreodată. Singura mea convingere este că totul s-a terminat.

Unul dintre medici închise o uşă, Kara urcă repede şi imediat se închise şi cea de-a doua, iar maşina porni la drum. Ellen Fine se urcă într-o altă ambulanţă. O secundă

mai târziu nu mai rămăseseră în urma lor decât resturile fumegânde ale căsuţei de joacă.

Simţindu-se mai obosit ca niciodată, Grant se întoarse, păstrând în minte vorbele Karei Marshall. Mai târziu avea să cerceteze casa, în căutarea răspunsurilor la întrebarea pe care i-o adresase, a răspunsurilor pe care Kara nu credea că le va găsi vreodată: ce se întâmplase de fapt?

Poate că femeia avea dreptate – poate că nici el n-avea să fie mai norocos.

Când porni spre maşina lui, telefonul mobil ţârâi, iar el ascultă impasibil relatarea despre ceea ce se descoperise cu puţin timp în urmă nu departe de acolo, în casa lui Claire Sollinger. Oftând din toţi rărunchii, puse motorul în funcţiune. Kara Marshall putea să fie convinsă de un singur lucru.

Totul se terminase definitiv.

SFÂRŞIT